ALCRIS
149
COLECȚIA DE AUR

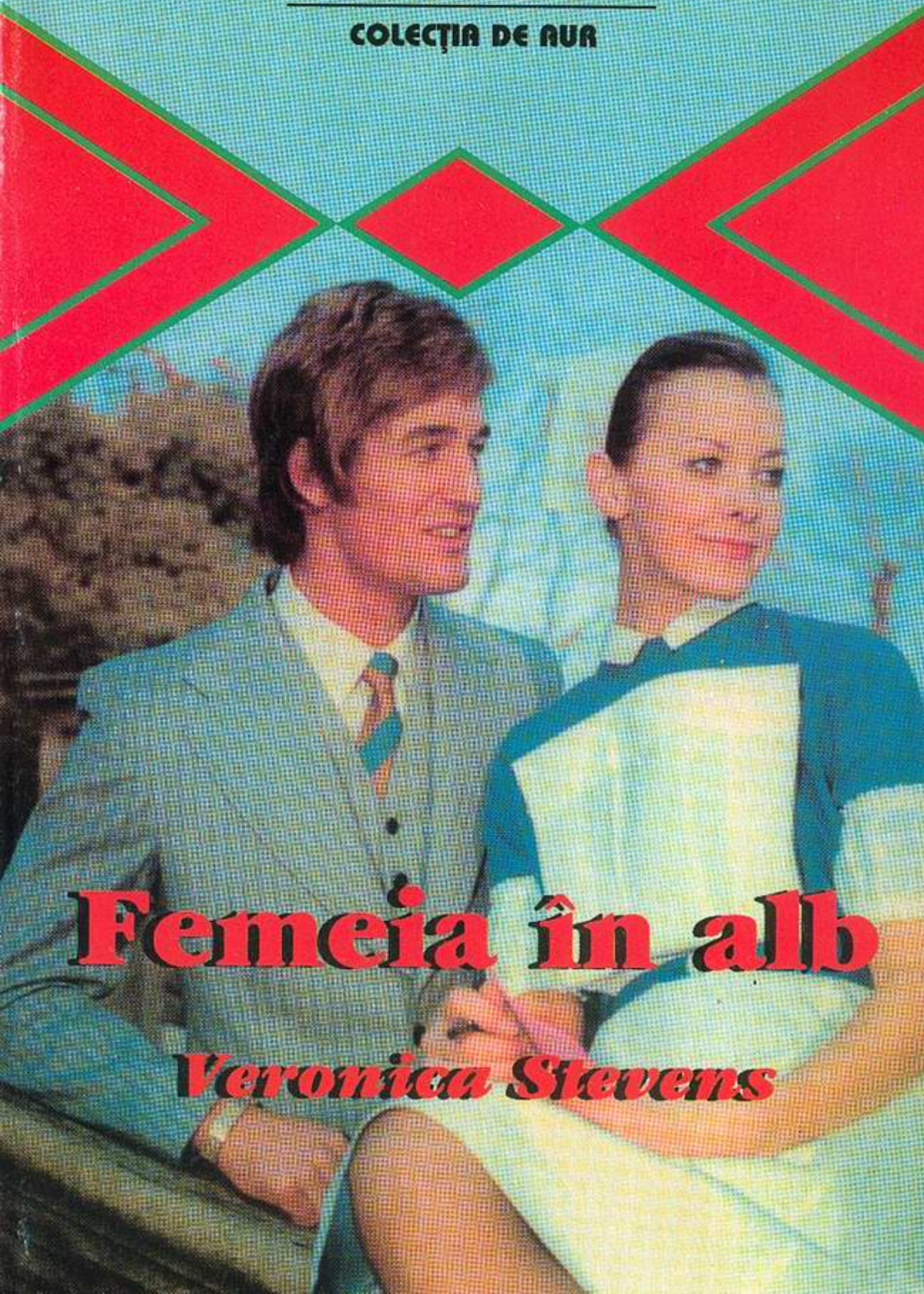

Femeia în alb

Veronica Stevens

VERONICA STEVENS

Femeia în alb

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Vicky își scoase bluza albă cu un suspin de satisfacție. Era în sfârșit vineri și își terminase prima săptămână de gardă.

Tânăra ieși pe ușa spitalului Wealwood cu inima ușoară. Se întorsese în cele din urmă la ea acasă, într-un fermecător orășel din Kent pe care nu reușise să-l uite, în ciuda celor doi ani de exil. Măceșii sălbatici care se cățărau pe zidurile scunde măcinate de trecerea anilor, potecile înguste, mărginite de aluni, care se pierdeau în pădure, dangătul dogit al clopotului vechii biserici nu se schimbaseră deloc. Ai fi putut crede că timpul stătuse pe loc.

În schimb, vechiul spital se transformase radical. Pentru a face față creșterii numărului de internări, fusese necesar să se mărească și să se modernizeze serviciul de urgență. De asemenea, rămas credincios vocației lui universitare, spitalul se dotase cu un centru nou de cercetare. Dar ambițiile acestuia nu se opreau aici. Dacă aruncai o privire panoului general de

servicii de la intrare puteai să remarci acest lucru deoarece, prin înființarea unei secții de ecografie așezământul părea să țintească un domeniu de vârf. Privit din exterior, nu se ghicea însă nimic. Era tot grupul de mici pavilioane albe de câteva etaje, înecate în verdeață și flori.

Vicky admira tufele de trandafiri care se întindeau cât vedea cu ochii. La câțiva metri de ele se afla căminul infirmierelor, o clădire din cărămidă relativ tristă, în care tânăra locuia provizoriu, de când se întorsese aici. Ideea de a se încuia într-o cămăruță îngustă nu-i surâdea. Dat fiind că nu era așteptată de nimeni acasă, putea foarte bine să se mai bucure puțin de frumusețea acelei după-amieze.

Vicky o luă pe o potecuță mărginită de trandafiri care ascundeau parcarea rezervată angajaților spitalului. Îi plăceau în mod special aceste flori delicate care își schimbau culoarea odată cu trecerea timpului, petalele lor galbene tivite cu roșu care se transformau treptat în roșu închis.

– E superbă!

Tăcerea fusese spartă de o voce gravă, dar caldă. De obicei Vicky îi trata cu indiferență pe cei care o observau în felul acela, dar de data aceasta curiozitatea fu mai puternică.

Doi bărbați păreau cufundați într-o discuție aprinsă. Vicky recunoscu imediat silueta impozantă a colegului ei, Ben Milden. Se angajaseră aproape în același timp în spital și se împrieteniseră foarte repede. De atunci, Ben avansase cu pași repezi în carieră, fiind în prezent șeful secției O.R.L. Dar cine să fie bărbatul care îl însoțea?

Înalt și bine făcut, îmbrăcat într-un costum croit impecabil, cu părul blond strâns la spate, oferea o imagine care inspira eleganță și nepăsare, nefiind însă deloc lipsit de farmec. Vicky înțelese însă repede că laudele nu-i erau adresate ei, deoarece necunoscutul nu părea să-i fi observat prezența. Mergea încet, cu capul ușor înclinat într-o parte, uneori întorcându-se puțin înapoi și revenind apoi în același loc, precum un cunoscător aflat în fața unui obiect frumos. Oare ce putea să fie atât de pasionant?

Îngrijorată, tânăra se înălță pe vârful picioarelor și aruncă o privire peste tufele de trandafiri. Văzu caroseria neagră a unui Rolls Royce strălucind în soare.

Vicky avea un temperament destul de liniștit, dar atunci când văzu că cei doi bărbați căzuseră în extaz în fața unei statuete minuscule cocoțate pe capota imensă a mașinii, simți că îi clocotește sângele în vene și îi veni deodată să înjure grămada aceea de fierătanii extrem de scumpe. Își stăpâni însă furia și se mulțumi să bombăne în șoaptă:

– Vorbesc despre o mașină de parcă ar fi vorba despre o femeie! Bărbații ăștia sunt pur și simplu ridicoli …

Dădu din umeri resemnată și își văzu de drum.

Dar probabil că necunoscutul o auzise, deoarece, din câteva salturi, o ajunse din urmă pe tânără și îi puse cu fermitate o mână pe umăr.

– Hei! …Stai puțin …

Avea sprâncenele încruntate și un aer aspru, dar, în mod curios, umbra unui zâmbet plutea peste buzele lui cărnoase.

– Pot să aflu motivul pentru care ai avut izbucnirea aceea, domnișoară …

Își miji ochii ca să citească ecusonul prins de uniforma tinerei.

– Domnișoară Chalfont?

O privea acum liniștit, ochii lui albaștri înregistrând fiecare detaliu al siluetei subțiri a intrusei care le întrerupsese conversația într-un mod atât de neașteptat. Înaltă și zveltă, cu un chip de madonă încadrat de o claie mătăsoasă de păr negru, tânăra era fermecătoare. Avea totuși în privire o ostilitate care îl nedumerea. Tânăra îi răspunse pe un ton răstit:

– Nu înțeleg de ce este admirat atât de mult un vehicul care poate să distrugă o viață cât ai zice pește.

Doamne sfinte! șopti tânărul, surprins de agresivitatea din vocea ei. Nu mă așteptam la o asemenea reacție!

Ben, care îi ajunsese din urmă, urmărea scena în tăcere. După ce îi mai trecu furia, începea ea însăși să se simtă ridicolă. De ce își pierduse atât de tare stăpânirea de sine? Încerca acum cu obrajii în flăcări să găsească o modalitate de a ieși cât mai demn din acea situație penibilă.

– Ai dreptate, recunoscu ea cu un zâmbet forțat. Cred că m-am amestecat într-o problemă care nu mă privește.

Incidentul fiind închis, Vicky avea de gând să-și continue drumul când Ben tuși discret, cu ochii strălucind în spatele ochelarilor cu ramă aurie.

– Nu pleca atât de repede, Vicky! Vreau să ți-l prezint pe doctorul Simon Drummond, șeful secției de pediatrie. Nu cred

că v-ați mai întâlnit, deoarece el se afla în concediu atunci când ai sosit tu aici … Dat fiind că urmează să lucrați împreună începând de luni, adăugă ușor malițios, cred că e mai bine să vă cunoașteți încă de pe acum …

Vicky rămase câteva clipe cu gura căscată ... Numele acela îi spunea ceva. Drummond ... Nu era oare numele chiriașului ei? Doar dacă nu sunt doi Drummond la spital ...

– Oh ..., îmi pare bine, spuse ea în cele din urmă când văzu că medicul îi întinde mâna.

– Îți promit că voi încerca să nu te mai enervez, spuse el zâmbind ușor ironic.

Însă tânăra își revenise deja.

– Stați liniștit! De obicei sunt foarte sociabilă ...

Pe moment se gândi să-i pomenească despre casă, dar considerând că nu era momentul potrivit, preferă să schimbe subiectul discuției.

– Sunteți cumva proprietarul acelei minunății? îl întrebă ea încercând să arunce o privire indiferentă spre Rolls-ul negru.

– Doamne ferește, nu! Știu însă să recunosc un exemplar frumos atunci când îl văd.

Deodată se opri și o privi pe tânără cu îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Chalfont? Pari tulburată.

Într-adevăr, Vicky se schimbase la față. Îi venise în minte o imagine, aceea a unui accident îngrozitor dintr-o dimineață posomorâtă de noiembrie. Trecuseră deja doi ani de atunci ...

Tânăra își mușcă fără să vrea buza de jos. Credea că începuse să trăiască din nou o viață normală, dar rana abia

cicatrizată se deschidea din nou. Nu voia însă să plângă în fața acelui străin, deși începuse să-i tremure bărbia!

– N-am nimic, îngăimă ea în cele din urmă. Simt un pic de greță. Acum vă las.

Ajunse în căminul infirmierelor ca o somnambulă. Simțea privirea celor doi bărbați fixată asupra ei. Probabil că Ben îi povestea ce se întâmplase. Era adevărat că asta ar fi evitat revenirea la perioada aceea atât de dureroasă ... Totuși, Vicky nu era prea mândră de ea. Dacă numai simpla vedere a unei mașini mari și negre era de – ajuns să o aducă într-o asemenea stare, în curând va circula zvonul că e bolnavă de nervi!

Ben încă mai lucra la secția de urgență atunci când avusese loc cumplita dramă. În câteva minute, Vicky își pierduse tot ce avea mai scump pe lume: părinții și pe logodnicul ei, Chris. Nu plecase de lângă ei decât pentru câteva minute, atât cât să se ducă să cumpere câteva timbre de la poșta din sat. "Mă întorc imediat", se auzi ea spunând în timp ce se urca în mașină. Nimeni n-avea de unde să știe că un adolescent va lua în ziua aceea Jaguarul tatălui său ...

Pierzând controlul asupra volanului, tânărul lovise mai multe mașini. Chris și părinții lui Vicky au fost uciși pe loc, iar pe băiat l-au scos cu mare greutate din maldărul de fiare făcute armonică. Grav rănit, acesta s-a zbătut câteva săptămâni între viață și moarte, după care s-a cufundat într-o comă profundă. Nu mai era nimic de făcut.

Răvășită de durere, Vicky rămăsese o vreme la mătușa ei, Celia, sora mamei sale, și la soțul acesteia, Bob. Ei chiar

insistaseră să se instaleze la ei. "Cel puțin până când te vei hotărî ce vei face cu casa", îi spusese mătușa Celia. "Nu te poți întoarce să trăiești acolo singură".

Vicky își mai amintea și acum vorbele ei. Ieșind în cele din urmă din amorțeală, înțelesese că nu era vorba despre un coșmar, ci despre cruda realitate. Casa aceea era tot ce-i mai rămăsese de pe urma părinților. E adevărat că mătușa Celia și unchiul Bob făceau totul ca s-o mai înveselească puțin, dar simțea că locul ei era acolo.

Așadar, Vicky se întoarsese la ea acasă. Prietenii ei veniseră din când în când să-i țină de urât, dar casa era plină de amintiri care îi răscoleau durerea. La un moment dat, simțise că nu mai poate suporta chinul și, cu sufletul întristat, se hotărîse să plece. Așa se face că își dăduse demisia de la spital, angajase o agenție imobiliară să-i închirieze casa mobilată și plecase în Australia.

Găsise imediat un post la spitalul din Sydney și încet-încet simțise că își recapătă cheful de viață. Durerea rămăsese încă vie, dar acum putea să vadă imaginile din trecut cu mai multă seninătate.

Vicky nu reușea însă să uite locurile natale. Uneori se simțea chiar ușor vinovată că lăsase casa părinților ei pe mâinile unor străini. De aceea, într-o dimineață, după ce își citi corespondența se hotărî să se întoarcă acasă. Primise o scrisoare urgentă de la agentul imobiliar, deoarece, contractul expirând peste puțin timp, chiriașul voia să știe dacă era dispusă să vândă. Trebuia să ia o hotărâre.

Vicky se uitase uluită la scrisoare. De fapt, idea aceea nu-i trecuse niciodată prin minte, deoarece chiria încasată reușea să acopere cheltuielile necesitate de întreținerea casei și ultimele rate care mai rămăseseră de plătit. Era totuși o eventualitate de luat în calcul. Era nemăritată și avea douăzeci și patru de ani. Ce să facă ea cu ditamai casa formată din patru camere și două băi? Ca să nu mai vorbim de grădină …

Poate era mai bine s – o vândă și să-și ia un apartament … Dar Vicky nu reușea să se hotărască și, convinsă că nu va putea face alegerea corectă decât la fața locului, luase primul avion spre Anglia. Acum însă, când știa cine era doctorul Drummond, situația devenise mai delicată …

– Vicky!

Tânăra se trezi brusc la realitate. Văzu o tânără zveltă traversând pajiștea cu pași mari.

– Anna! exclamă Vicky. De când nu ne-am mai văzut …

Tinerele se aruncară una în brațele celeilalte. Vicky făcu un pas înapoi.

– Lasă-mă să te admir! exclamă ea observând uniforma bleumarin a fostei ei colege de clasă. Ai fost numită infirmieră-șefă. Felicitări!

– N-am făcut decât să urmez filiera normală, îi răspunse Anna cu modestie.

Ai fi ajuns și tu ca mine dacă n-ai fi plecat la capătul lumii. Apropo! Când te-ai întors?

– Acum două săptămâni, dar nu mi-am reînceput serviciul la spital decât de câteva zile. Domnișoara Alexander a fost

drăguță și mi-a dat un post de suplinitor, până când va apărea un post liber.

– Ți-ai luat o cameră la Ritz?

Gluma ei reuși să-i smulgă un zâmbet lui Vicky, deoarece "Ritzul" cu rândurile sale de ferestre dreptunghiulare, era departe de a reprezenta un model de eleganță.

– Am fost mai mult sau mai puțin obligată s-o fac, deoarece în caz contrar, ar fi trebuit să stau la unchiul și la mătușa mea, ceea ce nu-mi prea surâdea.

Se întoarseră flecărind. Astfel, Vicky află că imediat după plecarea ei, Anna se dusese să urmeze un curs de specialitate la un spital din centrul Angliei.

– Dar n-am stat acolo decât câteva luni, ceea ce nu se poate spune și despre tine. Chiar mă întreb ce te-a putut convinge să te întorci. Nu-ți place în Australia?

– Ba da! E o țară magnifică! Îmi era însă dor de țară și … mai era și casa la mijloc.

Ajunseseră în fața unei uși mari de sticlă.

– Credeam că ai vândut-o deja! exclamă Anna intrând în holul sărăcăcios al căminului. Cum poți să trăiești aici din moment ce ai o casă minunată?

Vicky îi explică prietenei ei cum stăteau lucrurile, dar când află identitatea chiriașului, Anna nu se putu împiedica să nu pufnească în râs.

– Aș vrea să mă transform într-o musculiță în ziua în care îl vei da afară din casă … Sper că n-ai de gând să i-o vinzi lui …

– Încă nu știu.

Trebuie să ne fixeze o întâlnire agentul imobiliar … Te voi ține la curent …

Vicky o luă pe culoar și se opri în fața unei uși cenușii pe care era lipit cu scotch un bilețel. "A telefonat mătușa Cecilia. Vrea să o suni". Vicky se întoarse la telefonul din hol. Auzi imediat vocea limpede a mătușii Cecilia la capătul celălalt al firului.

– Bună ziua, draga mea! Nu știu dacă ți s-a transmis mesajul meu. Ce mai faci?

– Bine. Dar tu? Spune-mi câte ceva și despre ceilalți membri ai familiei.

– Toată lumea e bine, dar nu de asta te-am sunat. Te-a căutat agentul imobiliar ca să fixeze o întâlnire cu chiriașul tău. Ar vrea să alegi între mâine după-amiază și duminică seara.

– În sfârșit, lucrurile încep să se miște! exclamă Vicky, deși în adâncul sufletului nu era prea sigură dacă trebuia să se bucure.

– Fii atentă! Sunt mulți escroci pe lumea asta! Casa e foarte valoroasă, chiar dacă mai are nevoie de o zugrăveală.

– Stai liniștită. Oricum nu sunt prea sigură că vreau s-o vând.

– Ai dreptate, draga mea. Nu trebuie să te grăbești. Dar să vorbim și despre lucruri mai vesele. Grupul de cercetași al lui Martin organizează o petrecere cu strângere de fonduri pentru o cauză care acum îmi scapă. Ar fi foarte mândru dacă ai veni și tu. În plus … ar fi o ocazie să te întâlnești cu rudele tale …

Vicky zâmbi. Mătușa Celia părea la fel de hotărâtă ca întotdeauna să o vadă revenind în sânul familiei. Îi va fi foarte greu să o facă să înțeleagă pe bătrâna doamnă că după doi ani de singurătate, prinsese gustul independenței. Dar deocamdată, putea să accepte invitația ei.

– Perfect! Ți-am pregătit deja camera. Trecem pe la tine să te luăm pe la șapte. Așteaptă-ne pe trotuar. Pe curând!

După ce închise telefonul, Vicky își aduse aminte de întâlnirea cu chiriașul. Se hotărî să-l sune imediat, dar după ce formă numărul, nu-i răspunse nimeni. Avea însă destul timp de gândire, deoarece contractul expira abia peste șase săptămâni.

Imediat ce ajunse în camera ei, rămase în furou, își făcu o cană de cafea și se întinse cu voluptate în pat. Pe perete se afla un poster din Montmartre pe care Chris i-l dăruise înainte de plecarea de la Paris. Ce vacanță minunată! Biserica Sacré-Coeur strălucind în soare. Place du Teatre și pictorii ei de duminică, micile restaurante de pe malul Senei … Toate astea erau acum departe … La ora șapte fără un sfert cobora în fața căminului să-i aștepte pe unchiul și pe mătușa ei. Cunoscând obiceiurile acestora, nu fu mirată să constate că mașina era deja acolo.

– Am sosit mai devreme, pentru că trebuie să dau o fugă până la Claire, îi explică mătușa Celia. Cu ocazia asta o vom lua și pe Karen. Austin-ul lor este foarte mic. Stau și mă întreb cum de intră toți în ea.

Se îndreptară spre periferia orașului Tonbridge, dar după câte se părea nu urma să mai aibă loc o petrecere în ziua aceea,

deoarece când ajunseră în pavilionul înconjurat de verdeață îi aștepta un spectacol neobișnuit. Bicicleta lui Martin zăcea pe pajiște în timp ce ușa de la intrare se legăna încet în bătaia vântului. Deodată se auziră niște țipete stridente venind din bucătărie.

– Doamne sfinte! exclamă mătușa Celia, îngrozită. E unul din copii. Să ne grăbim!

Vicky o urmă cu calm. Meseria o învățase că atunci când era vorba despre copii, cea mai mică zgârietură capătă proporții uriașe. Probabil că Martin căzuse de pe bicicletă și își julise puțin genunchii.

Dar când ajunse în bucătărie, își dădu seama că era o problemă mai serioasă. Cocoțat pe un taburet înalt, uitând complet de uniforma lui de cercetaș de care era de obicei atât de mândru, Martin urla din toate puterile, în timp ce Claire, care era în general foarte calmă, părea depășită de evenimente. Trebuie spus totuși că băiețașul arăta destul de rău, având obrazul julit șI nasul însângerat. Însă cel mai îngrijorător lucru era ochiul învinețit care era atât de umflat, încât nu se mai deschidea deloc. Claire pregătea o compresă atunci când le văzu apărând pe Vicky și pe mama ei. Oftă ușurată și se prăbuși pe un scaun.

– Ați venit la timp! Nu mai știam ce să fac! Bicicleta lui Martin a fost lovită de o mașină și de atunci băiatul nu mă lasă să mă ocup de el.

Din cauza emoției, mătușa Celia rămase câteva clipe fără grai, dar curând își veni în fire.

– Voi doi … marș în grădină! spuse ea celor doi copii mai mici care veniseră să vadă ce se mai întâmplă.

Apoi se întoarse către Vicky:

– Ar fi bine să te ocupi tu. Ești mai pricepută decât mine.

Pentru ochiul exersat al lui Vicky însă, era clar că ar fi fost insuficiente niște îngrijiri simple acordate acasă, deoarece trebuia nu numai dezinfectată rana, administrate niște antibiotice ca să îndepărteze riscul unei infecții, dar trebuia să vadă dacă nu avea vreun traumatism cerebral. Treaba asta trebuia făcută la spital.

Se apropie de copil și – l cuprinse pe după umeri, ca să-l liniștească în timp ce– i examina rana.

– Oh … cred că te doare foarte tare, spuse ea scoțând o batistă din buzunar. Sunt sigură că dacă te ștergi la ochi, va fi mult mai bine. Deja nu-ți mai curge nasul.

Și-i ceru apoi lui Claire niște vată și comprese.

– Perfect! Spuse Vicky umezind puțin compresa. Vom curăța puțin bubița asta urâtă ca să vedem ce este dedesubt.

Tamponă delicat fața copilului care strângea din pumni ca să nu înceapă să plângă.

– Aproape am terminat … Ești băiat mare de-acum. La vârsta ta, eu nu eram atât de curajoasă.

– Îi aplică apoi o compresă pe față.

– Așa! Să o ții acolo până la spital și acolo te vor unge cu o alifie miraculoasă. Nu vei simți nimic!

Se urcă apoi cu el în mașină și cu Claire la volan, porniră spre spital. Atunci când văzu că era de gardă infirmiera-șefă,

Vicky se liniști. Doamna Bonner aparținea vechii școli în care fiecare își cunoștea cu precizie îndatoririle și le executa ca la carte. Avea un asemenea talent de a vorbi cu copiii, încât reușea să rezolve și cazurile cele mai dificile. Martin nu putea să fie pe mâini mai bune.

La început, aceasta aruncă o privire rănilor copilului, apoi îl luă de mână și – l duse la medicul de gardă. Se întoarse curând cu o figură posomorâtă.

– Lucrurile nu stau prea bine. Rana a început să se infecteze. Îi vom face un pansament cu antibiotice, dar cel mai mult mă îngrijorează ochiul. O să încerc să-l găsesc pe doctorul Drummond sau pe doctorul Lorne. Au fost aici chiar acum câteva minute …

Peste puțin timp, doctorul Drummond apărea pe coridor, mergând cu pași mari. O zări pe Vicky în sala de așteptare.

– Bună ziua, spuse el întorcându-se puțin înapoi. Cred că ne-am mai întâlnit azi-dimineață.

– Așa este, spuse ea ușor iritată pentru că o recunoscuse, deși nu purta uniformă.

– Ce cauți aici? Sper că nu s-a întâmplat ceva grav.

– Nu, am venit doar s-o însoțesc pe verișoara mea, al cărui fiu a căzut de pe bicicletă.

-Ah, da! Mi-a spus doamna Bonner. Mă duc imediat la el.

Se întoarse curând și o anunță.

– Infirmierele îi pregătesc camera nepotului tău.

– Înseamnă că e mai grav decât am crezut.

Medicul o liniști cu un zâmbet.

– Nu! E un pic sub stare de șoc, dar în rest totul este normal. Luăm doar o măsură de precauție atunci când avem de-a face cu o rană la cap. E mai bine să previi decât să tratezi. Știi și tu asta la fel de bine ca mine.

El tăcu și, preț de o clipă, Vicky avu impresia că aștepta ca ea să spună ceva. Poate că voia să-i vorbească despre casă? Din fericire, infirmiera-șefă o scoase din încurcătură, venind să-l caute pe doctor pentru un alt pacient.

Claire veni repede lângă tânără.

– Am plecat ca să nu stau în drumul infirmierelor. Bietul Martin! Ochiul încă nu i s-a deschis. I-am spus însă că sunt foarte mândră de el, pentru că s-a comportat ca un om mare. E pur și simplu încântat! Înfirmierele par foarte pricepute și doctorul Drummond mi-a făcut o impresie bună. Îl cunoști de mult?

– Nu, doar de azi-dimineață, dar … am impresia că e chiriașul meu …

Claire făcu ochii mari.

– Ar fi o coincidență foarte ciudată! Nu văd însă decât un singur mijloc ca să afli cum stau lucrurile: întreabă-l!

– Așa o să fac. Aștept numai un moment potrivit. Până atunci, îți propun să bem o cafea. După aceea, ai putea să te duci să-l vezi pe Martin și chiar să dormi cu el în cameră.

– Asta mi-a propus și doctorul Drummond, dar Geoff încă nu s-a întors din călătorie și nu vreau să-i las pe ceilalți doi copii la mama. Știi și tu cum sunt. Oricum, Martin nu mai este un copil și se află pe mâini bune.

Cred că ar trebui s-o sun pe mama, deoarece cred că a început să-și facă gânduri negre ...

***

În loc să se odihnească, Vicky își petrecu weekendul făcând pe dădaca celor doi copii, în timp ce verișoara ei era la spital. Din această cauză, atunci când unchiul ei o aduse acasă duminică după-amiază, Vicky încă nu apucase să-l sune pe doctorul Drummond. Deodată, i se făcu dor să-și vadă casa în care își petrecuse copilăria. Era încă lumină afară. Nu trebuia decât să ia autobuzul ca să ajungă în câteva minute în fața grădinii din strada Trandafirilor. Spera că nu fusese lăsată în paragină ...

Autobuzul se opri în capătul unei alei mărginite cu copaci ale căror crengi formau o boltă deasupra acesteia. Fiecare casă era diferită de celelalte. Unele se ascundeau în spatele unor tufe înalte și dese de tuia tunse la milimetru, iar altele, mândre de grădinile lor erau înconjurate de tufe de măceși, conifere uriașe sau arbuști înfloriți.

La un moment dat, văzu un splendid BMW roșu șiroind de apă parcat chiar în fața casei părinților ei. La câțiva pași de ea. Simon Drummond lăsase deoparte furtunul de udat și se ștergea cu grijă pe mâini. Era gol până la brâu, purta doar o pereche de blugi și avea pielea bronzată.

Tulburată, Vicky se uită în altă parte, dar era deja prea târziu.

– Bună ziua! Pe mine mă cauți?

Cu obrajii în flăcări, Vicky începu să îngaime jalnic:

– Ăă … păi … ăă …

El îi făcu semn să se apropie.

– Am crezut că mă vei suna înainte să vii.

Părându-i-se că sesizează un ușor reproș în vocea lui, Vicky vru să clarifice orice neînțelegere.

– Am încercat, dar nu erai acasă. Oricum, nu voiam să te deranjez. Pur și simplu voiam să revăd casa de departe. Pot însă să revin altă dată …

– Acum, dacă tot ești aici, n-are rost să pleci! Nu am o ținută prea prezentabilă, dar n-ai decât să închizi și tu ochii la acest aspect … Hai, vino cu mine …

Capitolul 2

Vreme de câteva clipe, Vicky avu impresia că se întorsese în timp. Mocheta de culoare verde deschis de la intrare … era exact cea pe care ea și mama ei o aleseseră cu șase luni înainte de accident. Tânăra îl urmă emoționată în salon.

– Ia loc! Lipsesc un minut. Mă duc să-mi pun o cămașă pe mine și mă întorc.

Vicky se uită în jurul ei cu sentimentul ciudat că se afla în vizită în propria casă. Îi plăcuse întotdeauna încăperea aceea luminoasă cu ușile ei largi și culisante care dădeau în curtea interioară.

În centru, canapeaua din lemn de palmier tapițată cu creton înflorat și mocheta bej deschis nu erau uzate. Oglinda venețiană, biblioteca de pe perete, colecția de farfurii din porțelan vechi … toate erau acolo intacte.

Absența florilor însă, făcea camera cam austeră. Vicky observă apoi că de pe placa de deasupra șemineului

dispăruseră toate bibelourile aduse de tatăl ei din multele călătorii și fuseseră înlocuite cu un rând de cărți splendide.

În cameră se simțea un miros plăcut de caprifoi care venea cu siguranță din curtea interioară. Vicky ieși afară ca să facă puțină mișcare prin grădină. La un moment dat, auzi un zgomot ușor în spatele ei. Se întorsese Simon Drummond. Având în continuare părul ud, își schimbase blugii cu niște pantaloni din stofă maro și o bluză bej.

– Am venit! Acum, vom putea să stăm serios de vorbă. Ce-ar fi să luăm loc? Voi fi foarte direct cu dumneata, domnișoară Chalfont. Aș vrea să cumpăr casa asta.

Vicky se cufundă cu voluptate în fotoliul pe care și-l alesese și – i adresă tânărului cel mai fermecător zâmbet.

– Puteți să-mi spuneți Victoria sau Vicky, cum doriți. Dar vă rog să-mi spuneți de unde ați știut că eu sunt proprietara casei?

– Ce-ar fi să-mi spui și tu Simon? De acord? OK! N-aș fi ghicit în veci că ești tu, dacă n-ar fi existat mica noastră ceartă din parcare …

Se așezase în fața ei și o privea pe îndelete. Intimidată, Vicky lăsă ochii în jos, dar acest gest nu-i scăpă doctorului, care zâmbi ușor.

– Îmi imaginam că ești o femeie între două vârste, foarte independentă, căreia după pensionare îi place să călătorească în toată lumea. Habar n-aveam că proprietăreasa casei în care locuiesc lucrează la câțiva pași de mine! Atunci însă când mi-a spus Ben că te-ai întors de curând din Australia, am făcut

imediat legătura. Când te-am văzut dând târcoale pe aici, am știut că nu m-am înșelat.

"Am dat târcoale!" Vorbele acelea erau totuși cam dure!

– Scuză-mă, dar nu "dădeam deloc târcoale". N-aș fi intrat în casă, dacă nu m-ai fi invitat. Știu totuși să mă port civilizat!

Indignarea tinerei părea să – l amuze pe Simon.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de adevărul spuselor tale, dar mi se pare că ne-am mai văzut și ieri, nu-i așa? Ai fi putut foarte bine să-mi spui că ai de gând să treci pe aici.

Vicky dădu din umeri, enervată.

– Numele tău de familie nu e prea rar în Anglia. De unde să știu că Drummond "al meu" era cel care lucra la spital?

Tânărul izbucni într-un râs molipsitor, ceea ce o determină și pe ea să zâmbească ușor.

– "Drummond al meu ", repetă el. Pentru prima oară mi se spune astfel! Parțial însă ai dreptate, deoarece atunci când am închiriat casa încă lucram la spitalul Wealwood.

– Ce ai făcut cu obiectele de pe șemineu? îl întrebă brusc Vicky. Atunci când am plecat se aflau acolo un bivol sculptat, un vas din China și o figurină din jad.

– Stai liniștită, sunt în stare perfectă. Le-am pus într-un dulap ca să le pun la adăpost de un eventual accident. N-ar fi trebuit să lași aici obiecte de valoare!

– Așa este, dar am plecat în mare grabă … Îți mulțumesc pentru că ai întreținut atât de bine casa. Grădina e și ea la fel de frumoasă. Părinții mei ar fi …

Dar vocea lui Vicky se frânse, în timp ce ochii i se înceţoşaseră de lacrimi. N-avea de gând totuşi să se dea în spectacol în faţa individului acela care părea atât de echilibrat şi sigur pe el!

– Ar fi fost păcat să o las în paragină, şopti el. Părea să fi fost îngrijită cu multă dragoste …

– Vă … tu te ocupi de ea?

– Nu. Din fericire, am un ajutor. Am găsit o femeie foarte de treabă care îmi face menajul în timp ce soţul ei se ocupă de grădină.

Tăcu apoi câteva clipe, după care continuă, cu un zâmbet şiret pe buze:

– Simt că arzi de nerăbdare să mă întrebi ceva … Îţi voi satisface curiozitatea. Nu am nici soţie, nici iubită. Singura persoană care mă vizitează uneori este fratele meu Paul. De altfel, cred că ar fi foarte dezamăgit dacă nu mi-ai reînnoi contractul de închiriere. Ca să nu mai vorbesc despre mine, bineînţeles … Apropo, te-ai gândit la oferta mea?

– … Nu încă.

Vicky începu să se joace cu lănţişorul de aur pe care îl avea la gât.

– Abia am sosit şi încă nu am nişte planuri de viitor foarte clare.

Simon adoptă un aer mirat.

– Dar tu unde locuieşti în prezent?

– La căminul infirmierelor.

De data asta, medicul păru nedumerit.

– Nu știam! Acum că mi-ai spus, am impresia neplăcută că semăn cu acei cuci nesuferiți care îi aruncă din cuib pe ceilalți pui ca să se instaleze în locul lor.

– Stai liniștit! Dat fiind că ai închiriat casa, îți aparține până la scadența contractului. Eu mă consider o intrusă, dar dacă tot sunt aici, spuse ea ridicându-se în picioare, te superi dacă urc puțin în pod? Am lăsat acolo niște lucruri pe care aș vrea să le iau.

– Aici ești la tine acasă, Vicky. Eu n-am urcat niciodată în pod, dar am văzut că există o scară. Poți să urci singură?

– Desigur! Acolo era ascunzătoarea mea secretă pe vremea când eram copil.

– Dacă așa stau lucrurile, te las singură. Nu te grăbi. Până cobori, mă duc să fac câte o cafea.

Vicky urcă scara în grabă, dar când ajunse la primul etaj nu se putu abține să nu arunce o privire în camere. Deschise încet ușa camerei mari care dădea spre fațadă și descoperi un talmeș-balmeș de obiecte. Blugii pe care îi purtase Simon mai devreme zăceau pe patul nefăcut … La stânga, noptiera aproape că nu se mai vedea de sub un maldăr de lucruri amestecate, iar pe șemineu stătea într-un echilibru instabil un teanc uriaș de reviste medicale. Era într-adevăr o cameră de celibatar.

Camera de oaspeți era plină de obiecte sportive, ceea ce o făcu să creadă că acolo stătea fratele lui Simon. Acum era curioasă să vadă ce se alesese de camera ei. Împinse ușa emoționată: Încăperea, în care domnea o ordine perfectă, era

scăldată într-o lumină blândă. Ca altădată … S-ar fi putut crede că nu mai intrase nimeni acolo de doi ani. Numai parfumul fin care plutea încă în aer lăsa să se bănuiască faptul că cineva dormise acolo de curând. Poate o prietenă a doctorului Drummond …

Urcă apoi scara spre pod și aprinse lumina. Zări zăcând ici și colo vestigii ale trecutului său. Își mai amintea și acum de vremea în care podul era o adevărată peșteră a lui Ali Baba. În zilele ploioase urca acolo cu prietenii ei ca să mănânce, să se joace de-a v– ați-ascunselea sau să stea de vorbă. Numai în cămăruța în care tatăl ei își developa fotografiile nu avea voie să intre. Era camera neagră …

Își roti privirea de jur– împrejur și descoperi ceea ce căuta: o cutie mare din răchită în care pusese înainte de plecare cheile valizei în care se găseau toate pozele familiei. Peste câteva minute, stătea pe un vechi taburet din piele uzată și răsfoia un album uriaș. Ultimele clipe de fericire petrecute alături de familia ei se găseau acolo, între acele file. Imaginile trecutului i se perindau prin fața ochilor: mama ei ascunsă printre tufele de trandafiri cu o foarfecă de grădinărit în mână, tatăl ei prăbușit într-un scaun cu rotile, cu pălăria trasă pe ochi, Chris bând șampanie și râzând. Vicky închise ochii pentru câteva clipe. Revedea ziua în care obținuse primul ei post după terminarea studiilor. Toată casa era în sărbătoare.

Deodată imaginile se încețoșară. Nu-și va mai vedea niciodată părinții și pe Chris! De acum încolo era singură pe lume! Ascunzându-și fața în mâini, izbucni în hohote de plâns.

– Vicky …

Simon își vârâse capul prin trapa podului.

– Cafeaua este …

Dar nu-și termină fraza. Văzând că tânăra plânge, urcă rapid ultimele trepte și se apropie de ea.

– Ce s-a întâmplat, Vicky?

– N-am nimic … Peste un minut, o să …

Dar Vicky nu reușea să-și revină și deodată începu să bată furioasă cu pumnii în album.

– "Ce s-a întâmplat? " Ce întrebare absurdă! exclamă ea între două hohote de plans. Nu e destul de clar?

Simon îngenunche lângă ea în tăcere. Nu încercă nici s-o îmbrățișeze, nici să-i spună că înțelegea ce simțea, ci îi întinse o batistă și rămase lângă ea.

– Poți să mi te confesezi, spuse el după câteva clipe. Poate că asta te va mai ușura puțin.

– Nu pot … nu pot …

– Ar trebui totuși să vorbești cu cineva. Ben mi-a spus că ai trecut printr-o încercare dureroasă în urmă cu doi ani și că ai plecat ca să poți uita de ea, dar mai devreme sau mai târziu, realitatea își intră în drepturi și trebuie să știi să– i ții piept. Să vorbești cuiva despre toată acea întâmplare nefericită te va ajuta. Tu, care ești infirmieră, ar trebui să știi acest lucru.

Vicky frământa batista în mâini și își mușca buzele.

– Așa se scrie în cărți, dar atunci când este vorba despre propria persoană, lucrurile sunt puțin diferite.

– Nu cred. În toate cazurile, trebuie să știi să uiți.

Îmi vei spune că vorbesc despre ceva netrăit de mine, dar cunosc foarte mulți oameni care au trecut prin aceleași încercări grele ca și tine. Toți au avut impresia că se rupe ceva în ei și își pierdeau cheful de viață. Unii s-au revoltat, alții s-au resemnat, dar mulți dintre ei au descoperit în ei o forță nebănuită.

Vicky asculta vocea blândă a bărbatului. Tăcuse prea multă vreme și acum simțea nevoia să destăinuie cuiva toată suferința pe care o simțise și reproșurile pe care și le făcuse de atunci fără încetare. Vicky izbucni din nou în plâns. De ce trebuise să se ducă să cumpere timbre exact în momentul acela? Măcar ar fi murit și ea împreună cu ei.

Dar Simon îi vorbi cu multă maturitate:

– Dacă un iresponsabil nu ar fi ales acel moment ca să impresioneze oamenii cu o mașină pe care nu știa s-o conducă, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu te mai considera vinovată, Vicky. Accidentul acesta tragic, din nefericire, este consecința prostiei umane.

Dar tânăra continua să fixeze podeaua, cu fața aproape complet acoperită de părul întunecat ca noaptea. Părea atât de vulnerabilă … Simon ridică mâna spre ea … Să o mângâie pe păr? … Să o consoleze? … Dar tânărul se răzgândi și lăsă mâna în jos.

– Iartă-mă dacă poate îți voi spune o banalitate, dar trebuie să încerci să accepți ceea ce nu depinde de tine și să schimbi ceea ce stă în puterea ta.

Tânăra ridică încet capul.

– Ce-aș putea să fac?

– Pentru început încetează să mai consideri că ești vinovată. Ai foarte multe atuuri în mână, Vicky, ceea ce nu au toți oamenii.

Se ridică și o luă de mână.

– Hai să mergem. Te voi aștepta până când o să te mai înviorezi puțin la baie.

Contactul cu mâinile lui puternice și blânde o făcu să mai capete un pic de curaj. Era ca și cum reușea să-i transmită o parte din puterea lui. Vreme de câteva secunde se văzu ghemuită la pieptul lui, la adăpost de toate relele, dar se pare că imaginația începea să-i joace feste …

Vicky își dădu cu apă pe față și își perie părul înainte să se întoarcă în salon. Chiar dacă avea ochii roșii, trebuia să recunoască faptul că discuția cu el îi făcuse totuși bine.

– Cu ce ai venit până aici? o întrebă Simon turnându-i o ceașcă de cafea fierbinte.

– Cu autobuzul. Odinioară mă duceam la spital cu bicicleta, dar când am plecat, am lăsat-o aici. Chiar aș vrea să o iau înapoi, deoarece este un mijloc de locomoție foarte practic.

– Este acum în garaj, dar mi-e teamă că nu mai e în stare de funcționare, după atâta timp.

– Ai dreptate. Îl voi ruga pe unchiul meu să vină s-o ia ca să te scape de ea și eu îmi voi cumpăra alta.

– Dacă nu te grăbești prea tare, aș putea să te ajut s-o alegi, îi propuse amabil Simon.

– Îți mulțumesc, dar nu vreau să abuzez de timpul tău …

– Se găsește întotdeauna timp pentru a ajuta o femeie frumoasă! Va fi o schimbare și pentru mine, care îmi petrec tot timpul învârtindu-mă pe lângă coșciugul pe roți pe care l-ai văzut afară!

Chipul tinerei se posomorî brusc.

– Nu e o glumă bună, domnule doctor!

– Voiam numai să te fac să reacționezi. Nu mașinile sunt periculoase, ci cei care le conduc. Tu ai permis?

– Da, dar nu am mașină și în Australia n-am avut niciodată ocazia să mă urc la volan.

Vicky aruncă o privire grăbită spre ceas.

– E deja nouă! Trebuie să plec, altfel scap ultimul autobuz.

– Nu te grăbi, vin și eu cu tine. Trebuie să mă întorc la spital să văd un pacient.

– Îți mulțumesc, ești foarte amabil …

Se așeză din nou pe scaun și oftă adânc. Aproape regreta că bărbatul acela se purta atât de atent cu ea. Cum să-i mai ceară să plece din casă în cazul în care se va hotărî să o vândă? Vicky se uită la el pe furiș. Așa cum stătea în fotoliul tatălui ei, cu picioarele lungi întinse dinainte, părea că trăia aici de când lumea.

– Poate că n-o să-ți vină să crezi, i se confesă el deodată, dar de când locuiesc aici m-am simțit mult mai bine. Casa asta lasă impresia că a fost una fericită.

– Așa este, șopti Vicky cu tristețe. Din păcate, mi-am dat seama de asta mult prea târziu.

– … Să revenim la preocupări mai pământene.

Știu că nu ești în stare să vorbești astăzi despre afaceri, dar am putea să stabilim o întâlnire, ceea ce n-ar trebui să constituie o problemă, din moment ce lucrăm în același spital. Mergem?

Vicky dădu din cap și– l urmă. Peste câteva secunde se afla instalată confortabil în BMW-ul roșu, cu albumul pe genunchi, în drum spre spital. Discutară despre o mulțime de lucruri. Vicky află astfel că nepotul ei se simțea mult mai bine și curând se va putea întoarce acasă. Apoi vorbiră despre copii și tânăra pomeni despre munca ei într-o secție de pediatrie a unui spital din Sydney.

– De aceea i-am cerut domnișoarei Alexander să mă transfere într-o altă secție, îi explică ea. Eram la urgență înainte de a pleca în Australia, dar recunosc că vederea accidentaților, arșilor și răniților nu prea mă încântă …

– Măcar avem și noi un punct comun, spuse Simon intrând în parcarea spitalului. Mâine lucrezi?

– Da, după-amiază.

– Perfect, spuse el oprind motorul. Ne vom mai vedea cu siguranță …

Vicky tocmai voia să se ducă la cămin, când o voce cunoscută o făcu să se întoarcă din drum. Anna alerga spre ea cu un aer foarte agitat.

– Te-am văzut coborând din mașina doctorului Drummond. Ia spune! El e cel căruia i-ai închiriat casa?

Vicky făcu doar un gest vag din cap, văzându-și în continuare de drum.

– Povestește-mi și mie cum a fost! Probabil că a fost mirat. De fapt, unde v-ați întâlnit? Te-ai hotărât, în sfârșit?

Anna se pregătea să o bombardeze pe prietena ei cu întrebări, când observă că Vicky nu arăta ca de obicei. Continuă pe un ton mai serios.

– Ce s-a întâmplat? Pari supărată.

– N-am nimic! Numai că m-am făcut de râs izbucnind în lacrimi în fața unui om pe care abia îl cunoscusem. Toate astea s-au întâmplat pentru că am vrut să urc în pod să mă uit la fotografiile vechi ale familiei! E adevărat că după aceea m-am simțit mai ușurată, cu atât mai mult cu cât Simon s-a arătat extrem de înțelegător, dar nu mă simt deloc mândră de mine. Ce-o să credă acum despre mine?

Văzând că prietena ei se afla din nou în pragul unei crize de plâns, Anna o luă ușor pe după umeri.

– Îți faci griji degeaba. Vino cu mine. O să-ți fac niște cafea. Urcară împreună la etaj și Vicky luă loc în camera care ținea loc de salon, în timp ce Anna trebăluia prin bucătărie.

– Schimbare de program! spuse tânăra apărând peste câteva minute. M-am gândit că o ceașcă de ciocolată fierbinte ne va face mult mai bine. E un calmant excelent și eu am nevoie de așa ceva deoarece în caz contrar mă voi gândi toată noaptea la băiatul de optsprezece ani care ne-a fost adus de curând în secție.

Când văzu privirea mirată a lui Vicky, tânăra îi explică:

– Accident de motocicletă. Fractura coloanei vertebrale și a capului.

Acum este la reanimare, dar ar fi o minune să scape. Când mă gândesc la părinții lui …

– Isuse Cristoase! șopti Vicky. Și eu care mă frământ atât pentru o amărâtă de casă! Simon are dreptate. Sunt un om norocos.

– Ți-a spus el asta!? Fără să știe măcar ce ți s-a întâmplat!

– Mă rog … nu chiar cu cuvintele astea, dar asta am înțeles.

– Cred că are dreptate. Mii de oameni mor în fiecare zi și cu toate astea viața merge mai departe. Trebuie s-o iei așa cum e! Nu poți să trăiești veșnic în trecut! De fapt, ți-a dat niște sfaturi. Poate crede că dacă te va "ajuta" să uiți trecutul, va reuși să te determine să-i vinzi casa.

– Nu, nu este atât de meschin! Cred că a vrut să mă ajute în mod sincer. Cât despre casă, fiecare lucru la timpul său …

– Recunoaște că a început să-ți placă "palatul" nostru! spuse Anna așezându-se lângă prietena ei. Pot să mă uit și eu la poze?

Vicky deschise din nou albumul, dar, în mod ciudat, de data asta se simțea mult mai liniștită.

– Astea da fotografii! exclamă Anna răsfoind paginile albumului.

La un moment, dat Vicky își înăbuși un căscat.

– Cred că ciocolata ta începe să-și facă efectul. Mi s-a făcut foarte somn, spuse ea ridicându-se în picioare. Poți să păstrezi albumul până mâine.

– Cred că îți voi urma exemplul. Ziua de mâine va fi foarte grea. La ce secție ai fost repartizată?

– La pediatrie.

– Te vei întâlni din nou cu doamna Lorne … Da, o cunoști, spuse Anna văzând aerul mirat al lui Vicky. Încă era măritată cu Sammy Seward când erai tu acolo. Între timp, el a șters-o cu o avocată și ea s-a recăsătorit cu Greville Lorne. Îți mai aduci aminte de el? Își făcea stagiatura atunci când noi făceam de gardă noaptea. Acum este neurolog.

Vicky își amintea într-adevăr de tânărul care glumea fără să râdă niciodată cu care băuse adesea câte o cafea înainte de a pleca acasă după o gardă de noapte. Era un student rezervat, dar strălucit și Vicky nu se mira că reușise să-și termine studiile cu brio.

Era nerăbdătoare să-și ia postul în primire. Îi plăceau foarte mult copiii, în special cei sub cinci ani. Gândurile tinerei se întorseseră din nou către doctorul Drummond. După sclipirea jucăușă care apărea uneori în privirea lui, bănuia că și el era foarte apropiat de copii, dar linia mândră a bărbiei lui dovedea că era un om care știa să ia hotărâri decisive fără să se lase înduioșat prea ușor. Vicky avea acum un motiv în plus să dorească să se întoarcă în domeniul pediatriei. Doar gândul că va amesteca viața personală cu cea profesională o cam neliniștea …

Capitolul 3

Era aproape ora unu după-amiază când Vicky ajunse la pavilionul rezervat copiilor, o clădire joasă, cu un singur etaj, amenajat într-una din anexele spitalului. Tocmai se pregătea să deschidă ușa când se opri brusc. Perspectiva de a lucra cu o echipă total nouă și mai ales cu soția neurologului, o impresiona puțin.

În timp ce împingea încet ușa de la intrare, auzi un zgomot de pași în urma ei și se întoarse. Un tânăr înalt, îmbrăcat în bluză albă apăruse în spatele ei.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse el numai zâmbet, tu trebuie să fii noua infirmieră care ne-a fost anunțată. Mă înșel cumva?

Vicky se uită la tânăr cu un aer ușor malițios:

– De fapt, cred că sunt mai veche decât tine aici, deoarece acum doi ani am mai lucrat în acest spital. Pe vremea aceea probabil că tu încă nu-ți terminaseși studiile …

– Unu la zero pentru tine, recunoscu vesel însoțitorul ei. Au! ...

Nu avusese timp să se ferească din calea unui băiețel care gonea spre ei cu toată viteza, împingând un cărucior înaintea lui.

– Mai era puțin și nici nu mai apucam să mă prezint, spuse el întorcându-se spre Vicky. Sunt Adrian Wood, asistentul doctorului Drummond.

– Victoria Chalfont, sau mai simplu, Vicky, îi răspunse tânăra strângându-i mâna.

În jurul lor domnea o atmosferă veselă și agitată. Curând venea ora somnului de după-amiază și trebuia puse la locul lor jucăriile. Vicky observă că fiecare infirmieră purta un mic șorț colorat peste bluză.

Dar curiozitatea lui Adrian încă nu era satisfăcută.

– Ești angajată definitiv?

– Așa sper! Deocamdată sunt doar suplinitoare.

Vicky se apropie ușor de el ca să facă loc de trecere unui grup de infirmiere. Una din ele îi făcu un semn din cap tânărului, în timp ce celelalte își continuau drumul întorcându-se din când în când pentru a arunca priviri curioase spre Vicky.

– Cred că trebuie să te părăsesc pentru că urmează să mă prezint la doamna Lorne. Încă n-am avut ocazia să mă întâlnesc cu dânsa.

Dar tânărul nu părea dispus să o lase singură.

– Te însoțesc. O să vezi, este o femeie extraordinară!

– O conduse la biroul în care se adunaseră infirmierele și își vârî capul prin crăpătura ușii.

– Carole … Mă duc la micul Miller.

Scundă și agilă, Carole Lorne nu părea să aibă mai mult de trezeci de ani. Se prefăcu că îi închide ușa în nas și– i spuse râzând.

– Ce cauți aici? Ar fi trebuit să fii deja acolo! Infirmiera Baxter te așteaptă. A încercat din nou să-i dea biberonul, dar n-a reușit.

Infirmiera se întoarse apoi spre Vicki și începu să o studieze cu atenție.

– Chalfont …, spuse ea citind ecusonul tinerei! Ah, da! Domnișoara Alexander mi-a vorbit despre tine.

Privirea i se mai îmblânzi puțin.

– Mi se pare că ai fost la Sydney. Sper să vorbim într-o zi despre subiectul ăsta, dar până atunci, dă-mi voie să ți le prezint pe noile tale colege: June, Sarah și Marion. Domnișoarelor, ea este Victoria Chalfont.

– Vicky, o corectă tânăra. "Victoria" mi se pare prea oficial.

– Ei bine, Vicky, ia loc, te rog. Am făcut lista cu copiii de care te vei ocupa tu. Vei găsi aici toate informațiile necesare, deși tu ești obișnuită cu astfel de lucruri. Măcar de data asta mi-au trimis pe cineva care cunoaște meserie! Voi profita totuși de acest scurt răgaz ca să-ți arăt secția. Vino cu mine.

Vicky se luă după ea. Pe drum profită de ocazie și întrebă cum se mai simțea nepotul ei.

– Martin West? Azi-dimineață a venit mama lui să-l ia.

A sosit aici într-o stare foarte proastă, dar din fericire, a fost mai mare sperietura …

Traversară o încăpere în care se găseau vreo cincisprezece paturi dispuse pe trei rânduri: sugari la stânga, apoi copii mici și la urmă cei de cinci ani și peste această vârstă.

– Mai avem și câteva paturi pentru părinții care doresc să rămână aici peste noapte. Acolo sunt rezervele pentru cazurile mai grave. Deocamdată nu avem decât două: Lisa, o fetiță de nouă ani care suferă de osteomielită la femur și Charles Miller, un sugar de patru luni care a fost adus la noi cu o inflamație a colonului. Îi facem spălături ca să-i redresăm intestinul, dar poate va fi necesar să-l operăm.

Vicky aruncă o privire prin geamul salonului. Ajutat de infirmiera Baxter, Adrian îl consulta pe bebeluș, care urla din toate puterile.

– Mama lui nu a rămas lângă el?

– Sărăcuța de ea: Are destule griji din cauza celorlalți patru copii! Ultimii doi au varicelă.

Carole Lorne deschise o ușă.

– Aici este sala în care se pot odihni și lua o gustare părinții.

Așezată la o masă, o femeie își sorbea ceaiul cu înghițituri mici.

– Bună ziua, doamnă Darby. Dați-mi voie să v-o prezint pe Victoria Chalmont, noua noastră infirmieră. Sunt sigură că veți avea ce discuta cu Vicky, deoarece a stat doi ani în Australia … Doamna Darby este din Canberra. A venit să-și petreacă

vacanța în Anglia împreună cu familia și Shaun, fiul dânsei, și-a fracturat femurul ... Dat fiind că băiețelul a adormit, vă sfătuiesc, doamnă Darby, să mergeți în oraș și să faceți un tur al magazinelor. Vă va face foarte bine. Dar uite-l pe doctorul Wood!

Într-adevăr, tânărul medic tocmai ieșea din camera lui Charles Miller cu un aer uluit.

– Cum e? îl întrebă infirmiera-șefă.

-Păi ... Intestinul parcă și-a reluat funcțiile, dar e posibil să nu fie decât o chestie provizorie. Ce părere ai despre asta, Carole?

– E prea devreme să ne pronunțăm. Să lăsăm timpul să-și spună cuvântul. Știi cumva când vine doctorul Drummond? Aș vrea să-i cer lista cu copiii care pot pleca acasă.

– Ultima oară când l-am văzut, se ducea să țină un curs la școala de infirmiere, dar mi-a spus că va mai trece pe aici.

Vicky simți deodată că i se înmoaie picioarele. Într-o oră cel mult, Simon va fi aici. Va trebui să încerce să pară naturală și să se prezinte ca și cum nu s-ar mai fi cunoscut până atunci, dar cum să facă așa ceva după toate cele întâmplate cu o zi mai înainte?

– Vicky? ...

Vocea plăcută a infirmierei o readuse repede pe tânără la realitate.

– După ce Beryl Baxter va termina cu Charles, poți s-o ajuți să împartă medicamentele. În felul acesta, te vei familiariza mai repede cu copiii și cu părinții acestora.

Apoi vârî mâna în buzunar și scoase un mănunchi de chei pe care i-l întinse lui Vicky.

– Era să uit! Ai văzut că toată lumea poartă aici încă un șorț peste bluză. Du-te și ia-ți și tu unul. Sunt în dulap. Dacă ai vreo problemă, vorbește cu Beryl sau cu Marion.

Vicky lua cheile și se îndreptă spre camera infirmierelor care servea și drept laborator. June tocmai făcea analiza unei probe.

– Bună dimineața, spuse Vicky. Caut un dulap în care se află șorțurile. S-au schimbat multe de când am plecat!

June puse câteva picături de sânge pe o plăcuță din sticlă și o fixă la microscop.

– Îți voi arăta unde este, dar aș vrea să termin analiza asta mai întâi.Durează numai un minut.

Într-adevăr, peste puțin timp June stinse lumina microscopului și se spălă pe mâini.

– Nu îți amintești de mine? Spuse ea cu timiditate în cele din urmă.

Vicky își scotoci memoria, dar figura tinerei nu-i aminti de nimic cunoscut.

– Mi-ai tratat un furuncul care începuse să se infecteze. E multă vreme de atunci. Abia fusesem repartizate la blocul operator.

Vicky izbucni în râs.

– Acum îmi amintesc! Sper că nu ți-am lăsat o amintire prea urâtă!

– Dimpotrivă! Ai fost nemaipomenită!

În plus, eram atât de fericită că urma să lucrez într-un spital! … Uite, aici este dulapul …

Tânăra alese un șorț de culoarea lavandei și– l puse peste bluză.

– Să înțeleg că acum nu mai ești la fel de entuziastă?

– Mărturisesc că mi-a mai trecut după prima noapte de gardă și acum mă gândesc mai ales la examenele care mă așteaptă.

– Să sperăm că îți vor fi puse întrebări despre copii, deoarece cred că ai început să cunoști bine acest domeniu. Oricum, îți urez baftă.

– Chiar o să am nevoie! Acum … trebuie să mă întorc la analizele mele. Pe curând.

Vicky începuse să studieze căruciorul cu medicamente, când intră infirmiera Baxter. Tânăra se apropie de ea și se prezentă:

– Bună ziua, sunt Victoria Chalfont. Infirmiera-șefă s-a gândit că aș putea să te ajut să distribui medicamentele în seara asta.

– Cum dorești … îi răspunse Beryl pe un ton arogant.

Zâmbetul lui Vicky îi îngheță pe buze.

– Ce este? Am spus ceva care …

– Nu, nu, îi răspunse fata ridicând ochii spre cer. Mă doare puțin capul, asta e tot.

Și– i întoarse spatele fără nicio jenă.

"Nu e prea amabilă, dar ce bine arată!" își spuse Vicky privind în urma ei și admirându-i părul blond care-i flutura pe umeri.

Atunci când reveni după câteva minute, Beryl Baxter părea mai bine dispusă.

– Scuză-mă că poate ți-am vorbit cam dur ceva mai devreme. Reacția mea n-a avut nici o legătură cu tine.

– M-am mai liniștit! exclamă Vicky. Mă întrebam ce prostie am făcut.

Tânăra infirmieră schiță un zâmbet.

– M-am certat cu doctorul Wood, asta e tot. Dar hai să nu mai vorbim despre asta! spuse ea deblocând roțile căruțului. E ora împărțirii medicamentelor.

Cele două femei începuseră să treacă din salon în salon. Beryl pregătea medicamentele și verifica dozele, iar Vicky avea grijă ca cei mici să le înghită cu adevărat. Vicky constată că, în pofida primei impresii pe care i-o lăsase, Beryl era nu numai eficientă, dar și sensibilă.

Luându-se cu treaba, Vicky aproape că uită de doctorul Drummond. La ora patru, tocmai luase o scurtă pauză, când îl văzu discutând cu infirmiera-șefă. Carole făcu prezentările.

– Simon, ea este noua noastră infirmieră, Victoria Chalfont...

Tânăra nu mai auzi ce mai urmă. Întâlnise privirea intensă a doctorului și simți că parcă totul dispare în jurul ei. Tulburarea ei însă nu scăpă privirii agere a infirmierei.

– De fapt, cred că nu mai este nevoie să fac prezentările, nu-i așa?

Pe Simon, situația părea să îl amuze.

– Într-adevăr, am făcut deja cunoștință ...

N-o să-ți vină să crezi, dar Vicky este proprietara locuinței în care stau! Așadar, îți dai seama că am tot interesul să mă înțeleg bine cu ea!

Carole Lorne păru un timp să nu înțeleagă cum stau lucrurile, deoarece rămăsese cu gura căscată, uitându-se la ei neîncrezătoare.

– Vrei să spui că … ea este faimoasa plimbăreață prin lume? Nu se poate!

Spre uimirea lui Vicky, ea izbucni într-un râs de nestăvilit.

– Scuză-mă, dar tot ceea ce mi-ai spus despre ea … Și când colo, persoana respectivă se găsea la doi pași de tine! Oh, trebuie să-i povestesc toată întâmplarea lui Greville!

Vicky nu prea vedea ce era atât de amuzant, dar buna dispoziție a infirmierei o molipsi și pe ea atât de mult, încât dădu din umeri și abordă un aer ofensat.

– Din câte înțeleg, spuse ea întorcându-se spre doctor, m-ai vorbit de rău pe la spate. Și eu care am făcut tot posibilul ca să te simți bine în casa mea!

– E uman să greșești, recunoscu el cu un zâmbet dezarmant. Adevărul este că acum mă aflu într-o situație destul de neplăcută.

– Nu vă împiedică nimic să împărțiți casa între voi spuse infirmiera făcându-le complice cu ochiul.

Simon se plesni cu palma pe frunte.

– E o idee excelentă! Cum nu mi-a dat prin cap? Carole, ești un înger! Mai mult: un geniu!

– Mătușa Carole rezolvă orice problemă!

Deși știa că nu era decât o glumă, Vicky se simțea ușor stânjenită, dar se hotărî să intre în jocul lor.

– Aș putea să am niște sugestii …, spuse cu un aer vesel.

Simon se opri din râs.

– Nu m-ar mira deloc, dar să revenim la treburi mai serioase. Unde o fi dispărut iar Adrian?

Nervozitatea din vocea lui nu scăpă tinerei. Se părea că Simon nu se înțelegea prea bine cu asistentul lui …

– Nu cred că e prea departe, răspunse Carole. Vrei să te duci să-l cauți, Vicky? Vă așteptăm să facem ultima vizită. După aceea o vei face singură, atunci când eu și Beryl vom face pauză.

După ce rătăci o vreme pe coridoare, în cele din urmă îl găsi pe tânăr în bucătărie, în fața unui ceai fierbinte. Stătea liniștit de vorbă cu Beryl care, în mod ciudat, uitase complet de proasta dispoziție de mai devreme.

– Scuzați-mă că pic într-un moment nepotrivit, spuse Vicky vârându-și capul prin deschizătura ușii, dar te așteaptă doctorul Drummond. E în biroul lui.

Adrian sorbi ceaiul dintr-o înghițitură, se șterse la gură cu mâna și sărută sonor obrazul lui Beryl.

– Mă cheamă datoria. La opt la cantină, de acord? Invitația este valabilă șI pentru tine, adăugă el când ajunse cu Vicky pe coridor.

– Ce invitație?

– La barul cantinei! Să nu mă refuzi!

– Mulțumesc, dar aș prefera s-o lăsăm pe altădată.

În seara asta am o mulțime de treburi de făcut.

Era o minciună nevinovată, dar era suficient de agilă ca să-și dea seama că Beryl era interesată de tânărul medic. Nu era momentul să se expună privirilor furioase ale infirmierei.

Atunci când se întoarse în birou, constată că Simon chiar o așteptase ca să înceapă vizita din ziua aceea. Era pentru prima oară când îl vedea practicându-și meseria, dar după cele petrecute mai înainte, nu fu mirată să vadă că era atât de apropiat de copii și atât de amabil cu părinții acestora.

Își încheiară vizita la căpătâiul Lisei. Fața fetiței, încadrată de bucle negre, era extrem de palidă. Era clar că antibioticele începeau să nu mai aibă efect. Dat fiind că nu mai suporta nici măcar greutatea păturii pe picior, acesta îi fusese suspendat, dar durerea părea să fie insuportabilă.

Simon se uită rapid peste rezultatele analizelor, apoi aprinse un ecran luminos fixat pe perete și studie radiografiile fără să facă nici un comentariu.

Peste câteva minute, îl ajunse din urmă pe Adrian pe coridor.

– Cred că abcesul s-a copt. Ar trebui să-l deschidem cât mai repede posibil ca să-l golim. Ce părere ai?

– Cred că ar fi o greșeală să mai așteptăm.

Simon se întoarse spre Carole, care venise și ea după ei.

– Am anunțat-o deja pe mama ei că s-ar putea să fie necesară o operație. I-a spus Lisei?

– După câte știu eu, nu.

– Ar fi mai bine să nu-i spunem nimic până nu vine mama ei. Îi vom cere acordul. Sper că între timp nu s-a răzgândit. La ce oră sosește de obicei?

– Imediat ce iese de la serviciu. În jurul orei șapte.

Lui Vicky i se trasă sarcina să-l anunțe pe Simon atunci când va apărea mama fetiței bolnave.

– Îi spui că vreau s-o văd și o pui la curent pe ocolite, fără s-o alarmezi. Am observat că părinții sunt mai liniștiți în prezența infirmierelor. Te simți în stare să faci treaba asta? o întrebă el pe Vicky privind-o drept în ochi.

Tânăra, cu obrajii îmbujorați, îngăimă un "da" timid și se întoarse rapid cu spatele, sperând că nu-i observase nimeni tulburarea.

Tura se termină și Carole Lorne îi aminti lui Vicky ce avea de făcut înainte să plece.

– Poți să le dai drumul acasă lui Keiron, Dana și Kevin după ce li se vor scoate firele și nu uita că doctorul Drummond vrea s-o vadă pe mama Lisei imediat ce va sosi. Și acum, mă duc să încerc să-l smulg pe soțul meu din ghearele pacienților lui, ca să-i aduc aminte că ieșim în oraș în seara asta. Pe mâine!

Copiii începuseră să mănânce de seară când tânăra fu anunțată că urmează să sosească o victimă a unui accident de circulație.

– O fetiță de cinci ani! îi spuse ea lui Marion, în bucătărie. Cu o fractură la cap! Nu i se cunoaște identitatea, dar dat fiind că poliția a găsit-o pe un taluz de la marginea drumului, se pare că au numit-o Marguerite.

Marion, care în timpul acesta pregătea biberonul pentru Charles, se opri și se întoarse spre Vicky, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

– Unde sunt părinții ei?

Vicky dădu din umeri.

– E un mister! A fost găsită o femeie lângă ea care însă nu-și amintește nimic. Polițiștii au luat adresele pe care i le-au găsit în geantă și în curând vor deschide o anchetă.

– O compătimesc din toată inima, spuse Marion oftând. Mai țin și acum minte ziua în care m-a anunțat poliția că fiul meu a avut un accident de bicicletă. Din fericire, nu era ceva grav, dar i s-a făcut atât de frică, încât și-a pus imediat rotițe ajutătoare. Asta nu înseamnă că nu gonește ca un nebun.

Însă în timp ce clătina din cap cu un aer resemnat, Vicky gândea cu rapiditate.

– O vom instala lângă Lise, dar cu siguranță va avea nevoie să fie ținută strict sub observație … Tu ai destulă treabă cu Charles, poate că i-am putea cere lui June …

– Sau infirmierei de noapte care a sosit deja … sugeră Marion. Până atunci, eu mai încerc o dată să-l fac să sugă din biberon …

Se făcuse aproape ora zece seara când a apărut mama Lisei. Așa cum stabiliseră, Vicky îl sună imediat pe doctorul Drummond, dar acesta era prea ocupat ca să se poată deplasa în secție.

– Voi încerca să trec pe acolo cât mai curând posibil, dar în cazul în care nu reușesc să mă eliberez până la plecarea ei,

spune-i să vină după mine la camera de gardă. I-ai spus de ce vreau să o văd?

– Nu încă, dar îi spun acum.

– Bine. Contez pe tine.

Vicky puse receptorul în furcă întrebându-se cum s-o abordeze pe mama Lisei, când o văzu trecând prin fața biroului.

– Doamnă Kemp?! Tocmai voiam să vin să vă caut! Lisa are voie să mănânce iaurt cu fructe?

– Bineînțeles ! Dar chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre ea.

Vicky îi oferi un scaun. Doamna Kemp se schimbă la față.

– Ce s-a întâmplat? Starea ei se înrăutățește, nu-i așa?

– Voi fi sinceră cu dumneavoastră. Antibioticele pe care i le-am administrat până acum nu mai au nici un efect și acum infecția a început să atace osul. Așadar trebuie operată cât mai curând posibil, ca să-i fie scos puroiul.

Doamna Kemp se albi brusc la față.

– Doamne Sfinte! șopti ea. Mi-a spus doctorul Drummond că există o asemenea eventualitate, dar …

Buzele începură să-i tremure.

– Spuneți-mi adevărul, domnișoară Chalfont, nu e cancer? Nu-și va pierde oare piciorul?

Vicky scutură din cap, zâmbind.

– În privința asta, puteți sta liniștită. Osteomielita este o infecție destul de gravă, dar datorită ultimelor descoperiri ale tehnicii, i se vine de hac destul de ușor.

După ce abcesul va fi golit, Lisa se va reface complet.

– Să sperăm că așa va fi!

Scotoci cu febrilitate în geantă și scoase o batistă albă uriașă.

– Lisa e tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta. Tatăl ei ne-a părăsit atunci când ea avea doi ani…

Vicky îi puse ușor mâna pe umăr.

– Nu vă faceți griji. După operație, penicilina va avea un efect mult mai puternic.

Doamna Kemp începea să se mai liniștească.

– Când trebuie să fie operată?

– Doctorul chiar voia să stea de vorbă cu dumneavoastră despre asta. Dacă nu apare aici într-o oră, trebuie să treceți pe la camera de gardă înainte să plecați.

– Mă duc, spuse tânăra ridicându-se de pe scaun. Dar mai spuneți-mi ceva. Lisa știe?

– Încă nu, dar va înțelege. E o fetiță foarte matură pentru vârsta ei, și e foarte curajoasă.

– Aveți dreptate. Atunci când o duc la dentist, sunt eu mai speriată decât ea. Sunt sigură că va primi vestea mai bine ca mine.

Într-adevăr, atunci când i-au spus cum stau lucrurile, fetița reacționă cu un calm uluitor.

– Mai bine, decât să zac aici toată ziua și să sufăr din cauza piciorului ăstuia care mă arde! exclamă ea ușurată.

Deodată privirea i se întunecă.

– Voi fi legată de o masă și voi fi înconjurată de oameni îmbrăcați în verde și cu măști ciudate pe față?

– Cam așa ceva, dar tu nu vei vedea nimic din toate astea, deoarece vei fi adormită deja.

– Ești sigură că vor verifica bine înainte să înceapă operația?

– Bineînțeles! O să vezi! Nu vei apuca decât să visezi ceva frumos și te vei trezi liniștită în patul tău! Oricum, doctorul Drummond este cel care se va ocupa de tine …

– Grozav! Pe el îl prefer!

Doamna Kemp își stăpâni cu greu un zâmbet.

– Cred că va trebui să o supraveghez mai îndeaproape pe fiica mea! Dar acum este vremea să te culci. Somn ușor! Mă duc să vorbesc cu medicul tău preferat.

Abia în jurul orei opt și jumătate fu adusă fetița accidentată. Vicky îl conduse imediat pe brancardier în camera pe care i-o pregătise și îl ajută să o instaleze în pat. Viața ei părea să atârne de un fir de păr.

Infirmiera de la blocul operator îi ridică delicat ploapele.

– Are tot ochii dați pe spate, îi spuse ea lui Vicky. Doctorul Lorne vrea să-i facă o radiografie și o electrocardiogramă, deoarece avea pulsul de o sută treizeci de bătăi pe minut atunci când a consultat-o prima oară. Biata copilă! Nici acum nu se știe cine este.

Vicky notă pulsul copilului și verifică dacă perfuzia funcționa, după care ridică grătarul patului. Apoi o lăsă pe June să o supravegheze și se duse să dea raportul infirmierei de noapte care abia sosise.

Peste câteva minute, apăreau și Greville Lorne și Simon.

– Cred că văd o stafie! exclamă neurologul când dădu cu ochii de Vicky. Pe unde ai umblat până acum?

– Am dat doar o raită prin Australia, îi răspunse ea pe un ton poznaș.

– Vii cam de departe! În orice caz, mă bucur că te avem din nou în mijlocul nostru. Bănuiesc că ai cunoscut-o pe scumpa mea soție …

– Da și cred că mi-a pomenit despre o ieșire în oraș în seara asta.

– Am fost salvat de îndatoririle de serviciu! Carole n-a fost prea bucuroasă, dar a reușit să găsească o altă victimă. Acum, să vorbim serios. Cum se mai simte pacienta noastră?

Vicky îi conduse până la camera fetiței, care era în continuare în stare de inconștiență, dar tensiunea redevenise normală și doctorul Lorne păru mulțumit.

Se uită rapid la ceas și își trecu mâna prin părul care începuse să se rărească.

– Trebuie să vă las, deoarece i-am promis lui Carole că mă întorc acasă devreme. Poți să-mi ții locul în seara asta, Simon?

– Fără probleme. Poți să pleci liniștit. Chiar dacă plec, o să las numărul de telefon la care pot fi găsit.

Doctorul Lorne se adresă apoi lui Vicky.

– Îi voi spune lui Carole să organizeze o petrecere în cinstea întoarcerii tale.

Simon se instală confortabil în biroul infirmierei-șefe, în timp ce Vicky făcea un ultim tur prin saloane înainte de a

preda schimbul infirmierei de noapte. Tocmai se pregătea să plece, când tânărul medic veni după ea.

– Ce impresie ți-a lăsat prima ta zi de muncă în secția Zappata?

– E absolut fantastic! îi răspunse Vicky cu entuziasm.

În timp ce vorbea, Simon o privea cu un zâmbet atât de dezarmant pe buze, încât se simți dintr-o dată extrem de fragilă în fața acelui bărbat impresionant.

– Munca este cel mai bun antidot, nu-i așa? Ce ai de gând să faci acum? Poate o scurtă plimbare?

– Nu, mă întorc acasă.

– Unu zero pentru tine. Aproape am uitat că te-am lăsat fără casă.

Vicky izbucni în râs.

– Nu fi ridicol!

– Uite, ca să mă ierți pentru asta, te invit la "Lebăda de aur". Nu e un restaurant de lux, dar o să vezi că se mănâncă foarte bine acolo.

Invitația lui era foarte tentantă. Probabil că o cină cu doctorul Drummond era visul tuturor infirmierelor din spital, dar o voce interioară îi șopti că era mai bine să păstreze distanța față de el.

– Chiar dacă nu e un restaurant de lux, nu pot să ies în oraș în ținuta asta.

Figura tânărului se lumină.

– Asta era? Urcă repede în camera ta și schimbă-te. Eu te aștept aici. Îți promit că n-o să pomenesc nimic despre casă, deși …

Se uită la ea cu ochii strălucind de viclenie, savurându-și deja efectul pe care urma să-l producă vorbele lui.

– … ideea lui Carole nu e chiar atât de bizară …

Lui Vicky i se păru că nu aude bine.

– Vrei să spui … ideea de a locui în aceeași casă?

Dar tânărul medic se mulțumi doar să-i deschidă ușa.

– Du-te și schimbă-te. Te aștept peste zece minute.

Capitolul 4

Când ajunse în camera ei, Vicky își dădu jos rapid uniforma și scoase în grabă din dulap o fustă dreaptă și un tricou. Dacă-și punea și sandalele albe, va fi perfect! În definitiv, n-avea de gând să-l impresioneze în vreun fel pe Simon.

Din fericire, "Lebăda de aur" nu se găsea decât la câteva minute de mers pe jos de la spital. Ascuns după un pâlc de copaci, părea că provine dintr-o gravură din secolul XVII.

Când sosi în fața ușii localului, Vicky se opri câteva secunde ca să-și mai tragă sufletul înainte de a se îndrepta curajoasă spre bar, locul unde îi dăduse întâlnire Simon. Cocoțat pe un taburet înalt, Simon stătea cu coatele sprijinite și discuta liniștit cu Ben, ronțăind niște cipsuri dintr-un bol.

Simțindu-se mai ușurată pentru că scăpase de o intimitate stânjenitoare, Vicky se îndreptă spre cei doi bărbați care stăteau cu spatele la ea.

– Ei, ce părere aveți? N-am stat prea mult, nu-i așa?

Simon se dădu jos de pe taburet și se uită la ceas încruntându-se.

– Nu prea … Mă întrebam dacă nu cumva te-ai răzgândit.

– Deci mă crezi în stare să dau plasă cuiva?

Simon îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

– Evident. Tu ce părere ai, Ben?

ORL-istul zâmbi ușor.

– Mie îmi pare bine că n-a făcut-o. Tu luminezi barul ăsta, Vicky.

– Ce vrei să bei? o întrebă Simon făcând semn barmanului.

– Ceva dulce. Cidru, dacă au, răspunse ea cocoțându-se pe taburetul gol dintre cei doi bărbați.

Simon se cufundă în lectura meniului.

– Dat fiind că Ben ia masa cu noi în seara asta, va avea posibilitatea să mă certe în cazul în care te voi plictisi din nou.

Vicky se prefăcea că nu auzise nimic.

– De când n-am mai luat noi masa împreună? îl întrebă ea pe Ben.

– De doi ani! De când ne-ai părăsit în mod cât se poate de laș, fără să-ți iei măcar rămas-bun.

Mai pălăvrăgiră câteva minute până când barmanul îi întrebă unde voiau să ia cina. După ce aleseră grădina, tinerii îl urmară până la o măsuță albă acoperită cu o față de masă cu pătrățele roșii.

În ciuda temerilor lui Vicky, seara a fost una dintre cele mai agreabile. Doctorii îi povestiră lui Vicky toate evenimentele care se petrecuseră în lipsa ei, iar ea le-a vorbit despre Australia.

– Înțeleg deci că cina în aer liber nu reprezintă o noutate pentru tine, spuse Simon în timp ce se delecta cu o musaca delicioasă.

– Australienilor le plac picnicurile, e adevărat, dar imaginea revelionului petrecut pe plajă la treizeci de grade la umbră mi se pare totuși puțin exagerată!

Vicky realiză în acel moment că, datorită mulțimii întrebărilor pe care i le adresau însoțitorii ei, vorbea numai ea. Când ridică ochii din farfurie, întâlni privirea gânditoare a lui Simon. Parcă ar fi încercat să-și graveze în memorie fiecare trăsătură a feței ei.

Ca să-și ascundă tulburarea, Vicky își sprijini furculița de farfurie și începu să râdă.

– Cred că am vorbit totuși prea mult despre mine. Acum e rândul vostru. Nu v-a trecut niciodată prin cap să mergeți să lucrați în străinătate?

Vicky află atunci că Ben petrecuse o scurtă perioadă în Jersey.

– Dacă asta se poate numi străinătate! spuse el în glumă.

Cât despre Simon, un an de stat la Toronto îi fusese de-ajuns.

– Vă dați seama? Nimeni nu știa să joace crichet! Era pur și simplu o plictiseală de moarte …

– În privința asta, data viitoare ar trebui să te duci în Australia sau … în Pakistan. Acolo, oamenii adoră crichetul, îi sugeră Vicky veselă.

– Mersi frumos, dar m-am săturat de străinătate!

Aveam un an când am plecat la Karachi, din cauza mutării tatălui meu. Am rămas acolo până la vârsta de șapte ani, după care am fost trimis să-mi fac studiile la un internat.

– Cred că nu păstrezi o amintire prea plăcută din perioada aceea, spuse Vicky care își imagina ce copilărie tristă avusese acel copil despărțit de ai lui de câteva oceane.

Dar Simon îi demonstră că se înșelase.

– Oh, n-a fost atât de chinuitor! Am petrecut niște vacanțe nemaipomenite la mătușa Lavinia la Tunbridge. Pot să spun chiar că eram un copil fericit.

Fără ca ei să-și dea seama, sala se golise și curând nu mai rămaseră decât ospătarii care se grăbeau să pregătească mesele pentru a doua zi înainte să plece. Vicky fu aceea care dădu semnalul de plecare.

– Nici nu știi cum trece timpul atunci când te afli într-o companie plăcută, dar cred că e momentul să plecăm, spuse ea. Mulțumesc pentru cina asta delicioasă.

Se despărțiră de Ben și o luară pe drumul spre spital. Vicky se simți dintr-o dată pierdută în imensitatea nopții, singură, împreună cu un bărbat care trezea în ea niște dorințe necunoscute până atunci, a căror forță o speria. Cu toate simțurile în stare de veghe, Vicky nu îndrăznea nici măcar să mai respire, de teamă ca nu cumva Simon să-i audă bătăile puternice ale inimii.

Dar curând rațiunea învinse. Doar nu avea de gând să-și piardă capul din pricina unui bărbat! Trebuia să rupă cumva tăcerea aceea apăsătoare. Să spună ceva, orice, numai să nu tacă …

– Ăăă … Te-ai întâlnit cu doamna Kemp?

– Da. Totul este aranjat …

Aceste câteva cuvinte o făcură pe Vicky să se înfioare.

– Vom începe să o pregătim pe Lise mâine după-amiază. Intervenția ta se pare că a convins-o că e bine să se opereze.

– Deci, toată lumea este mulțumită, spuse tânăra cu un optimism care suna cam fals.

– E cam mult spus, o corectă el. Am ajuns. Ce părere ai? Ai văzut că știu să-mi respect promisiunile.

Se proțăpise în fața tinerei și se uita fix la ea, cu un zâmbet ușor pe buze.

– Să nu-mi spui că deja ai uitat!

Vicky știa însă perfect despre ce era vorba, dar preferă să se prefacă mirată.

– Mărturisesc că nu înțeleg ce …

– Ți-am promis că n-o să scot o vorbă despre casă.

– Ah! Asta era? Nu cred că ai avut un merit prea mare în privința asta deoarece mi se pare că ar fi fost cam greu să vorbim despre problemele noastre de față cu Ben.

– Cine știe? Oricum, va trebui să discutăm despre asta într-una din zile. Până atunci, însă, domnișoară Victoria Chalfont, îți urez noapte bună și îmi permit să mai adaug că sunt încântat să constat că nu ești așa cum mi te-am imaginat.

Și, fără să-i mai dea și alte explicații, plecă.

Atunci când Vicky se trezi în camera ei, toată plăcerea serii dispăruse. Ar fi trebuit să prevadă că Simon nu era omul care să poată fi uitat cu ușurință. Dar chiar dacă s-ar fi hotărât să

vândă, ce preț trebuia să ceară? Era într-adevăr o situație delicată. Mai era și problema mobilei deoarece, deși Simon îi spusese că nu era însurat, trebuia să existe în viața lui o femeie care va avea pretenția să aibă la dispoziție o casă goală pentru a o mobila așa cum îi va plăcea.

Vicky răsuci problema pe toate fețele, dar în cele din urmă renunță. În definitiv poate era mai bine să lase soarta să hotărască ce se va întâmpla.

Vicky tocmai intrase în tură atunci când infirmiera Hazel Fischer o anunță că Marguerite își recăpătase cunoștința.

– ... Și n-o să-ți vină să crezi, dar se numește chiar Marguerite! Marguerite Gates. Femeia care o însoțea era dădaca ei. Era pentru prima oară când părinții ei ieșeau în oraș. Bine că n-a fost mai rău! Marguerite este încă ușor somnolentă, dar nu avem motive să ne facem griji.

Vicky stabili rapid programul acelei zile și se duse să o vadă pe fetiță. Îmbrăcată într-o superbă rochie de seară, o tânără de vreo trezeci de ani moțăia într-un fotoliu lângă pat. Într-adevăr doamna Gates nu plecase de la căpătâiul fiicei sale de când sosise, adică de pe la ora trei noaptea.

– Bună dimineața, doamnă Gates, spuse încet tânăra infirmieră. Văd că Marguerite a adormit din nou.

Tânăra femeie ridică imediat capul. Ochii ei încercănați și fața albă ca varul demonstrau că petrecuse o noapte de coșmar.

– V-a recunoscut?

Tânăra femeie păru sincer ușurată.

– Da, slavă Domnului că și membrele sunt întregi. Mi s-a spus că și Rachel începe să-și revină. E dădaca ei. Se pare că mașina e bună de casare. E o adevărată minune! Când mă gândesc că fetița mea ar fi putut …

Dar nu fu în stare să continue. Își cuprinse fața cu mâinile și trupul îi fu cuprins de un tremur nervos pe care nu reușea să și-l stăpânească. Vicky așteptă să se liniștească, după care întrebă cu blândețe:

– Când ați aflat despre accident?

– Când am ajuns acasă, pe la două dimineața. Trebuise să mă duc la o cină de afaceri și soțul meu plecase la un congres. Se pare că poliția a încercat în mai multe rânduri să dea de noi înainte de a suna la vecinii noștri, care ne-au vârât un bilet pe sub ușă. Soțul meu nici acum nu știe, dar dacă i s-ar întâmpla vreodată ceva Margueritei, m-ar face răspunzătoare pentru asta până la sfârșitul zilelor mele, deoarece nu apreciază deloc faptul că am niște obligații profesionale.

– Nu vă faceți griji. Marguerite se va restabili complet într-o zi sau două. Acum trebue să vă odihniți și dumneavoastră. Există o cămăruță la capătul coridorului unde puteți să vă relaxați puțin. Voi cere să vi se pregătească micul dejun și vă vom chema atunci când se va trezi fetița.

Restul zilei se derulă fără incidente deosebite. Constatând că radiografiile indicau faptul că femurul lui Shaun se lipise complet, Simon hotărî că puteau fi scoase atelele. Urmat de Adrian și de Vicky, Simon merse apoi în salonul Lisei pe care o consultă îndelung.

Apoi își trase un scaun lângă pat și se așeză în fața fetiței.

– Cred că a venit vremea să facem ceva care să te scape de dureri la piciorul acesta. Am vorbit cu mama ta aseară și este de aceeași părere cu mine. Așadar, urmează să te adormim și să vedem ce putem face. Nu te-ai răzgândit?

Lisa dădu din cap încrezătoare.

– Dar … A sunat tata și mi-a spus că vine să mă vadă. N-aș vrea să mă adormiți înainte să …

– Am înțeles! Dar dacă în mod cu totul întâmplător – și insistă asupra ultimului cuvânt – vei fi adormită, sunt sigur că va rămâne aici până te vei trezi. Trebuie să-mi continuu vizita, dar mă întorc imediat la tine.

După ce părăsi încăperea, Simon îi dădu lui Vicky foaia de observații.

– Va trebui să rămână în carantină după operație. Te-ai gândit la asta?

– Firește! îi răspunse tânăra infirmieră, uimită că el considerase necesar să-i mai amintească acel lucru. Încă n-am anunțat-o pe doamna Kemp, deoarece mi s-a părut că e și așa destul de tulburată. Îi voi spune astăzi.

– Bine ai făcut. Să sperăm că tatăl nu ne va complica și mai mult sarcina.

Adrian o luă pe după umeri pe Vicky și o trase spre el.

– Spune-mi, Vicky, spuse el coborându-și încet mâinile pe șoldurile tinerei, știi de ce vorbește lumea atât de mult despre tatăl Lisei?

Simon îi aruncă o privire glacială. Nu părea să-i placă familiaritatea excesivă în timpul serviciului.

– Ar trebui să știi, spuse el prost dispus. Nu tu i-ai completat fișa?

– Te referi la … Ah, da! Sunt divorțați, nu-i așa? Înțeleg că e un eveniment atunci când este văzut în public …

Dar soneria telefonului n-o lăsă să termine fraza.

– Mă duc să răspund, spuse Vicky, bucuroasă să scape de îmbrățișarea cam insistentă a tânărului.

Se întoarse însă curând, deoarece apelul era pentru Simon.

Adrian se uită după el cu un aer mirat.

– Mă întreb ce naiba l-o fi apucat?

– Poate că a muncit prea mult azi-noapte.

– Și cei cu asta? Asta e soarta noastră a tuturor. Eu n-am dormit decât patru ore azi, dar aș putea foarte bine să stau treaz toată noaptea în cazul în care ai accepta să bei un pahar în seara asta cu mine!

– Mulțumesc, dar nu-mi place să încalc teritoriul altcuiva!

Vreme de câteva clipe Adrian păru nedumerit, apoi își reveni repede.

– Te referi cumva la Beryl? Nu suntem decât amici.

– Dar tânărul nu mai avu timp să ofere și alte explicații, deoarece Simon își făcu din nou apariția și-i spuse că era nevoie de el. Vicky își văzu de treburile zilnice până când infirmiera Lorne veni să preia schimbul de după-amiază. Tânăra îi făcu o dare de seamă asupra evenimentelor dimineții și încheie pe un ton politicos:

– Și cu baletul cum a rămas? Păcat că soțul tău n-a putut veni!

Infirmiera dădu din umeri cu un aer resemnat.

– Așa se întâmplă când te măriți cu un medic! În orice caz, a făcut fără să vrea o faptă bună, pentru că prietenul care m-a însoțit a fost încântat de spectacol, care a avut loc într-un cort uriaș instalat pe esplanada castelului din Leeds. A fost magnific! N-am văzut niciodată așa un "Lac al lebedelor"! Dar du-te repede să mănânci, probabil că mori de foame!

Când ajunse la cantină. Anna era deja înaintea ei la coadă. Dar se așezară curând în fața tăvilor apetisante și începură să discute despre micuța Marguerite.

– Din câte am înțeles, dădaca venise s-o ia de la o aniversare a zilei de naștere. Mergea pe autostradă cu o viteză moderată, când un camion din fața ei a pierdut câteva lăzi din încărcătură. Parbrizul s-a făcut țăndări. După aceea nu-și mai amintește de nimic ... A fost găsită cu fractură de claviculă, câteva coaste rupte și mai multe contuzii.

Imagini dureroase se derulau în mintea lui Vicky. Circumstanțele în care avusese loc accidentul semănau foarte mult cu cele în care își pierduseră viața părinții ei.

– Și motociclistul despre care mi-ai vorbit?

Anna dădu din umeri.

– Este menținut în viață în mod artificial. Ți-ar plăcea să facem o plimbare prin pădure în seara asta? schimbă ea brusc subiectul care le întristase pe amândouă.

Vicky nu ezită nici o secundă,

– Mi-ar prinde extraordinar de bine!

– Perfect! Trec să te iau cu mașina pe la ora șapte.

Vicky se uită la ceas. Îi mai rămâneau câteva minute să o sune pe verișoara ei ca să afle ce mai făcea nepotul ei.

Îl răspunse mătușa Celia care o informă că Martin se refăcuse complet și Simon se va duce a doua zi să-l vadă pentru ultima oară.

– Apropo de doctorul Drummond! Ne-a spus Claire că el e chiriașul tău. Ce mică e lumea! Dar asta nu trebuie să-ți influențeze hotărârea. În ce fază mai ești în privința asta?

– Încă mă mai gândesc.

– Bine. Nu te grăbi. Eu și unchiul tău suntem de aceeași părere cu tine. De altfel ne-am gândit la o soluție care poate va mulțumi pe toată lumea, dar mai bine vorbim despre asta când ne vom vedea. Când treci pe la noi?

– Nu știu, pentru că încă nu am un program stabil. Te sun eu.

Ei îi revenea sarcina să o pregătească pe Lisa pentru operație, dar când intră în salon, fetița era foarte prost dispusă. Timpul trecea și domnul Kemp încă nu-și făcuse apariția. Doamna Kemp părea plină de nervi.

– A sosit vremea să ne pregătim, spuse Vicky vioai, în speranța că o va mai înveseli pe fetiță. Uite ce ți-am adus! Nu e drăguță?

Despături cămașa de noapte din bumbac și o tichie înflorată.

– Nu, nu vreau să pun aia pe mine!

Spuse fetița cu lacrimi în ochi. Nu e drăguță, e … oribilă!

Vicky se uită atentă la cămașă și spuse cu o mutră comică:

– De fapt, cred că sunt total de acord cu tine și cum o să-l vedem pe doctorul Drummond, îi vom spune ce părere avem despre gusturile lui!

Figura Lisei se lumină.

– Chiar crezi că el le-a ales? întrebă ea cu înțeles.

– Nu! Nu știu cine este responsabil pentru ororile astea, dar asta n-are nici o importanță. Cămășile adulților sunt și mai urâte. Dar oricum, după ce ieși de la operație, vei putea purta cămășile tale de noapte obișnuite.

Fetița începu să se agite din nou.

– De ce tata nu este încă aici? întrebă ea smiorcăindu-se.

– Probabil că a fost blocat în trafic, spuse doamna Kemp. Durează mult drumul de la Londra până aici.

Aruncă o privire rugătoare spre Vicky, care se grăbi să schimbe vorba, aducând discuția pe un teren mai neutru.

– Așa deci! Vom începe prin efectuarea unei toalete sumare. După aceea voi face patul și, cine știe, în acest timp poate că va sosi și tatăl tău.

Dar atunci când brancardierul veni s-o ia pe fetiță ca s-o ducă la operație, tatăl fetiței încă nu apăruse. Doamna Kemp și Vicky intrară cu ea în sala de anestezie și rămaseră acolo până în ultimul moment.

– Ce om mizerabil! exclamă doamna Kemp când se întoarse în salonul Lisei. M-am abținut în fața Lisei, dar nu mai rezist! Și cu mine proceda la fel pe vremuri când eram împreună. Pleca, revenea, iar pleca. Nu puteam să pun niciodată bază pe el. Dar

nu credeam că va face același lucru și cu fiica lui din moment ce știe că se află pe un pat de spital! Biata Lisa! Ea vede în tatăl ei un adevărat erou! …

– Poate a încercat să vină, îi sugeră Vicky ca s-o mai liniștească. Oricum, e bine și dacă ajunge după operație, pentru că îi va da curaj Lisei.

Îi dădu apoi câteva indicații mamei, referitoare la luarea unor măsuri de protecție după operație. Doamna Kemp dădea din cap. Tocmai voia să spună și ea ceva, când se opri și rămase cu gura căscată, de parcă văzuse o stafie. Mirată, Vicky îi urmări privirea. Infirmiera Lorne venea spre ele, dar nu era singură, ci însoțită de un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum gri, care era personificarea omului de afaceri care avusese succes. Bărbatul se opri în fața ei și primele lui cuvinte îi fură adresate mamei îndurerate.

– Cred că am ajuns prea târziu. Lisa este deja în sala de operații, spuse el cu un aer trist. Scuză-mă.

Privirea doamnei Kemp se aspri.

– Fiicei tale ar trebui să-i spui asta, pentru că ea a fost cea dezamăgită. Îți cer prea mult dacă te rog să rămâi până când se trezește?

– Dar pentru asta am și venit, Ruth! Am eu vreo vină dacă trenul meu a fost anulat?

Vorbise pe un ton atât de sincer, încât era greu să nu-l crezi. Doamna Kemp însă rămase rezervată.

Carole Lorne se uita uluită când la unul, când la celălalt. Atmosfera se răcise și mai tare și ea se simțea stânjenită.

– Sunt sigură că Lisa va fi încântată să-l revadă pe tăticul ei, spuse ea cu o veselie cam forțată. Operația însă s-ar putea să dureze câteva ore. Ce-ar fi să mergeți la bufet să beți un ceai împreună?

– Aveți dreptate, spuse Nigel Kemp aruncându-i lui Carole un zâmbet irezistibil. Nu suntem de nici un folos aici și s-ar putea să vă și deranjăm din treabă. Vă mulțumesc încă o dată pentru tot ce ați făcut pentru fiica noastră. Când putem să ne întoarcem?

– Oh … Cam peste două ore … Noi îi vom pregăti camera și vom încerca să o facem cât mai primitoare.

După ce cei doi plecară, Carole șopti:

– Ce bărbat!

– Într– adevăr, cred că are mare trecere la femei! recunoscu Vicky.

– Totuși, nu mi-ar plăcea să fiu în locul soției lui, deoarece chiar dacă m-aș preface că nu văd nimic, viața cu el ar fi de nesuportat.

– Sunt aproape sigură că ea va încerca să-l determine să rămână cu ea de data asta sau măcar să-i ofere o ultimă șansă, spuse ea pe un ton visător.

– E foarte posibil! E plină lumea de masochiști! Dar știi că trebuia să fii de mult plecată? spuse ea schimbând brusc subiectul.

– Da, dar trebuie să pregătim camera Lisei …

– Mă ocup eu de asta. Hai, du-te! Nu vreau să te mai văd în fața ochilor, spuse Carole râzând.

Anna o aștepta deja în mașină, dar tânăra nu părea să-și fi recăpătat buna dispoziție. Începu să ruleze cu o figură tristă. Treceau prin dreptul unor văi înverzite și a lanurilor de grâu copt, dar Anna nu vedea nimic. În după-amiaza aceea, moartea se dovedise a fi mai puternică decât medicii. Tânărul motociclist murise din cauza rănilor.

– M-am hotărât! spuse ea deodată luând-o pe un drum forestier. Mă voi specializa în obstetrică. Am ajuns la concluzia că e mai bine să-i ajut pe oameni să vină pe lume decât să-i văd plecând din ea.

– Deci ne vei părăsi? spuse Vicky cu un ușor regret. Știi deja unde te vei duce?

– Da … La Hampstead. Am un prieten care lucrează deja la Institutul Regal și pe de altă parte, este un oraș pe care îl ador. Singurul inconvenient este acela că va trebui să mă întorc pentru o vreme pe băncile școlii. Sigur că nu va fi prea palpitant, dar trebuie să trec și prin faza asta.

Oprise mașina și o luară pe o potecă mărginită de rugi de mure. Peste câteva minute ajungeau într-o poieniță. În depărtare se vedea o vale plină de semănături și un lac.

Anna se așeză pe un strat de mușchi.

– La tine, la pediatrie, cum e?

– Foarte bine, deoarece Carole Lorne e făcută să fie manager, ceea ce ne ușurează foarte mult treaba. Singurul lucru neplăcut, după părerea mea, este relația dintre Beryl Baxter și

asistentul lui Simon. Ea este pur și simplu înnebunită după el, în timp ce el n-are în cap decât ideea de a face cât mai multe cuceriri în rândurile femeilor din secție. Cunoști genul …

– Ba bine că nu! E foarte plin de el, dar în curând se vor face schimbări în echipă. Poate că totul va reveni la normal după plecarea lui. Cu casa ce ai hotărât?

– Încă nu știu ce să fac. Aștept să vorbesc cu Simon și dacă o mai vrea, cred că am să i-o vând. După aceea voi începe să caut un apartament … Mă gândisem să-ți propun să vii să locuiești cu mine, dar din moment ce vrei să pleci …

– Oh … Aș fi acceptat bucuroasă, dar m-am gândit îndelung. Nu pot să mai rămân aici … Tu te-ai hotărât să te stabilești aici definitiv?

– Definitiv e prea mult spus. Pentru o vreme, ar fi mai corect zis. Vreau să capăt o oarecare stabilitate și pe de altă parte doamna Alexander s-a chinuit atât de mult să-mi găsească un post, încât nu pot să plec din nou atât de ușor.

Se urcară în mașină și porniră înapoi spre casă, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Cele două tinere abia ajunseră la "Lebăda de aur" și picături mari de ploaie se izbiră de pământ.

În afară de Ben și de Simon, care nu se găseau acolo, părea că tot spitalul își dăduse întâlnire la restaurantul motelului și cele două tinere abia reușiră să-și croiască drum spre un colț de masă liber. Abia începuse să mănânce și Vicky fu atinsă de cineva pe umăr. Își sprijini cu părere de rău furculița de farfurie și se răsuci ușor. Erau părinții Lisei, care o priveau zâmbind.

Aveau un aer atât de fericit, încât Vicky aproape uită de foame.

– Scuzați-mă că v-am deranjat de la masă. Putem să vă oferim un aperitiv?

– Aă … cu plăcere! Luați loc, le răspunse Vicky apropiindu-se de Anna ca să le facă loc la masă. Cum a decurs operația?

– Bine. Doctorul Drummond pare mulțumit, răspunse doamna Kemp.

– Îmi închipui ce bucuroasă a fost Lisa să-l vadă pe tatăl ei când s-a trezit după anestezie. Ne-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră.

– Nu știu dacă m-a recunoscut cu masca pe figură, răspunse domnul Kemp cu o voce ușor ironică. Nici n-am stat prea mult lângă ea, dar i-am promis că vin și mâine.

Se întoarse spre soția lui și o privi cu afecțiune.

– Mi-e teamă că vei fi obligată să mă mai suporți câteva zile, dragă Ruth. Sper că nu va fi prea greu pentru tine.

Fața tinerei femei deveni stacojie.

– Nu … Să fim serioși … Dar nu crezi că ar trebui să le lăsăm pe aceste domnișoare să-și termine masa?

– Ai dreptate! Sunt un palavragiu incurabil. Scuzați-mă, spuse el atingând umărul lui Vicky. Ce doriți să beți?

– Bine că văd și eu pe cineva fericit, șopti Anna după ce cei doi plecară.

– Sper că e așa, pentru că …

Și Vicky îi explică Annei în șoaptă care era situația acestora.

– Și el s-a recăsătorit? întrebă tânăra, extrem de curioasă.

– Nu știu, dar nu trebuie să fii prea deștept ca să-ți dai seama cu cine își va petrece individul seara asta …

În drum spre camera ei, Vicky trecu să-și ia corespondența. O așteptau două scrisori. O deschise pe prima și o parcurse rapid în timpul mersului. Încă o solicitare de donații, își spuse tânăra. Trecu apoi la a doua. Era scrisul mătușii Celia. Mirată, Vicky rupse repede plicul și găsi în el o scrisoare de la Tim, un băiat pe care îl cunoscuse la spitalul din Sydney și cu care se împrietenise.

Mătușa Celia adăugase câteva cuvinte.

"Dragă Vicky,

Uitasem complet de scrisoarea asta care a venit acum câteva zile. Mii de scuze! Cu ocazia asta, neștiind dacă ne vom mai vedea înainte de întrevederea ta cu doctorul Drummond, eu și unchiul tău ne-am hotărât să-ți aducem la cunoștință dorința noastră de a cumpăra casa ta pentru Claire și Geoff. Ai văzut și tu cât de înghesuiți trăiesc ei în căsuța aceea a lor. Așteptăm însă să se întoarcă și Geoff acasă ca să stăm de vorbă cu ei. Cred că ar fi mai bine ca acea casă să rămână în familie. Mai gândește-te! În speranța că ne vom revedea curând.

Mătușa ta, Celia"

– Oh, nu! Oftă Vicky încruntându-se.

Când în sfârșit lucrurile începuseră să se lumineze în mintea ei, hop și mătușa Celia cu propunerea ei care complica și mai mult situația! Intențiile ei erau bune, dar acum va trebui să aleagă între Claire și Simon …

Capitolul 5

Vicky ajunse la timp în camera ei pentru a mai apuca în ultimul moment să închidă fereastra, deoarece începuse deja să plouă înăuntru. Deschise ca un automat scrisoarea de la Tim. Bine că îi mai dădea cineva și vești bune! Tim se hotărâse să-și spargă pușculița și să pornească la drum haihui prin Europa.

– …înainte de a fi prins de vârtejul vieții conjugale, îi explica el. Dar poate și din cauză că mi se făcuse dor de o anumită infirmieră drăguță …

Vicky zâmbi în timp ce citi mai departe. Îl cunoștea destul de bine pe Tim ca să nu ia aluziile lui în serios, dar era un băiat foarte bun, sincer și plin de umor, pe care îl simpatizase imediat. Faptul că locuiseră în același bloc înlesnise lucrurile, Tim luând-o imediat sub protecția lui. Chiar și părinții lui, originari din Kent, o trataseră ca pe fiica lor, bucuroși s-o poată auzi vorbind despre ținutul lor.

Așadar, Tim urma să sosească la începutul lui iulie … Uitând de toate grijile, Vicky începu să se gândească unde putea să-l ducă: la Catedrala din Canterbury, Turnul Londrei, Hever Castle, Knole Palace și casele din secolul XV. Australia sărbătorise de curând două sute de ani de existență. Ce înseamnă oare asta în comparație cu istoria de mii de ani a Angliei? Vicky se bucura dinainte de faptul că va putea să-i arate toate acele vestigii prietenului ei.

***

A doua zi de dimineață, când ajunse la spital, Vicky o găsi pe infirmiera-șefă foarte prost dispusă. Era pentru prima oară când o vedea în starea aceea. Carole tocmai terminase o convorbire telefonică destul de agitată.

– E incredibil! îi spuse ea lui Vicky trecându-și nervoasă mâna prin păr. Am vorbit adineauri cu domnișoara Alexander la telefon. Vrea să te întorci la secția de urgențe.

O umbră de nedumerire trecu peste figura lui Vicky, dar cum nu avea decât poziția de suplinitoare în acel spital, nu avea nici un cuvânt de spus în legătură cu acea problemă.

– Când?

– Imediat … Din câte am înțeles, una din asistentele infirmierei Bonner s-a îmbolnăvit. Cum avem cu toții lipsă de personal în acest moment, nu mă pot opune acestei decizii.

Lăsă să-i cadă brațele pe lângă corp.

– Nu mai poți să faci nici un fel de planificare! Și tocmai acum, când îmi fusese trimisă o infirmieră competentă!

– Domnișoara Alexander mă avertizase că nu voi avea un post fix, dar poate că e vorba numai despre o singură zi!

– Sper să fie așa! În caz contrar, va trebui să instruiesc o altă începătoare. Mă rog, asta este, ce să facem?! … Îți plăcea aici, nu-i așa?

– Bineînțeles! Domnișoara Alexander mi-a spus că va încerca să mă lase aici definitiv, dar cred că nici dânsei nu îi este ușor …

– Și ce dacă? Ar fi putut să aleagă pe altcineva! Precis Bonner vrea să-și dea importanță!

După ce trecu momentul de surpriză, Vicky trebuie să recunoască faptul că acea schimbare de program nu-i displăcea deloc, deoarece plecarea temporară din secția lui Simon îi dădea răgazul necesar pentru a reflecta în liniște la problemele ei. Cel puțin așa credea, poate într-un mod mai naiv.

Infirmiera Bonner o primi cu căldură.

– Una din colegele tale a trebuit să-și ia concediu medical deoarece și-a luxat piciorul și imediat m-am gândit la tine. Sper că nu te-ai supărat prea tare, dar majoritatea începătoarelor sunt foarte emotive atunci când vin la urgență, pe când tu îți păstrezi sângele rece în cazurile cele mai critice.

– Vă mulțumesc pentru încredere, dar există momente grele în toate secțiile.

– Știu, știu … dar nimic nu se compară cu situația de aici. Hai să nu mai pierdem timpul! Ne-a fost adus de curând un băiat care a fost rănit grav la abdomen în timp ce se bătea cu alții în recreație. Medicii se tem că este vorba despre o perforație a intestinului subțire. Tu trebuie să supraveghezi discret stagiara care se ocupă de caz, deoarece este prima oară când se află la urgență. Dacă vrei informații suplimentare, mama băiatului se află în sala de așteptare.

Vicky credea că se putea lipsi de prezența lui Simon pentru o vreme, dar curând înțelese că se înșelase amarnic. Trei dintre pacienții de care se ocupa aveau nevoie adesea de vizita medicului, așa că acum îl vedea mai des decât înainte. Bineînțeles că nu aveau timp să stea de vorbă, dar prezența lui Simon nu o ajuta deloc să se poată concentra. În aparență, Vicky lăsa să se vadă imaginea unei femei de un calm perfect și o totală stăpânire de sine, dar în interiorul ei lucrurile stăteau altfel, deoarece începuse să se teamă de privirile medicului.

Primele zile fură deci destul de tensionate, dar Vicky observă repede că la urgențe aveau foarte multe lucruri de făcut ca să mai aibă timp să-și chinuie mintea și cu niște himere. Atunci când te trezeai în fața unui copil de șase ani cu arsuri de gradul trei pe cap, totul părea lipsit de importanță …

Hannah se juca singură cu chibriturile când deodată hainele de pe ea, care erau din poliester, luaseră foc. În câteva secunde, copilul era o torță vie. Alertat de țipetele ei și ale mamei sale, un vecin a avut inspirația să o înfășoare repede pe fetiță într-o față de masă udă, înainte de a da fuga cu ea la spital.

Când au ajuns aici, Hannah începuse deja să delireze. Infirmiera Bonner o luă pe mamă deoparte ca să-i ceară câteva informații și mai ales pentru a o lăsa pe Moira Smith, stagiara care era de gardă, să consulte copilul fără să fie deranjată.

Dar trebuia început cu scoaterea rănilor la aer. Aceasta era datoria unei infirmiere. Așadar Vicky îndepărtă cu mare atenție pânza umedă, dar, deși avea o oarecare experiență în domeniu, nu se putu împiedica să se dea ușor înapoi când văzu capul acela firav ars aproape în întregime. Uneori fâșii întregi de piele se luau odată cu pânza.

– Doamne Sfinte! Ce mai putem face noi? șopti stagiara.

Avea fața albă ca varul și nu era în stare să facă nici o mișcare.

– Cred că trebuie să începem prin a-i administra puțin oxigen, îi spuse Vicky pe un ton calm.

– Da … Așa este … Vrei … vrei să te ocupi tu? Eu mă duc să văd dacă nu pot să dau de Simon.

Venindu-i să vomite, stagiara se năpusti pe culoar. Era o femeie puternică, dar în ziua aceea șocul fusese prea mare. Vicky inspiră adânc aer în piept și continuă să-și îndeplinească sarcina ingrată. Trebuia să acționeze repede dacă voia să salveze copilul.

– Voi face tot posibilul să nu te doară prea tare, îi spuse ea încet fetiței care gemea, dar trebuie să-ți pun un cearșaf curat sub tine.

Îi tamponă apoi rănile cu o compresă umedă, după care îi puse o perfuzie.

– Mama ta este alături. O vei putea vedea peste câteva minute …

Vicky avea grijă să vorbească blând, de parcă i-ar fi cântat un cântec de leagăn, dar când zări silueta înaltă a lui Simon apărând în cadrul ușii, scoase un adânc oftat de ușurare. Cu autoritatea profesională pe care i-o dădea funcția de medic, acesta nu pierdu timpul în mod inutil.

– Va trebui să-i curățăm rănile sub anestezie generală, spuse el frecându-se pe mâini cu un dezinfectant. Deocamdată însă trebuie să-i facem o injecție cu morfină.

Deschise robinetul, își trecu mâinile prin dreptul jetului de apă și se șterse cu grijă.

– Nu mai sta lângă perfuzia aia! Se rătoi el la Moira. N-avem nici un minut de pierdut. Iar tu, Vicky, ce mai aștepți? De ce nu pregătești injecția?

În încăpere domnea o tensiune aproape palpabilă. Simon era de o răceală neobișnuită, dar era normal să fie așa. Vicky nu se lăsă deci impresionată. Știa foarte bine că agresivitatea doctorului se datora concentrării extreme.

După ce copilul primi primul ajutor, Vicky se duse să sune la centrul de primire pentru arși din Grinstead. Apoi a fost nevoie să fie anunțată mama copilului despre transfer, o sarcină foarte delicată, de care Simon se achită cum putu mai bine.

Vicky se urcă în ambulanță cu Hannah și mama acesteia și mașina demară în trombă spre centrul pentru arși, cu sirena pornită. Doamna Brand o strânse de mână pe fiica ei, dar fetița

nu mai simțea nimic. Se cufundase într-un somn adânc provocat de sedative

– Credeți că va scăpa? o întrebă tânăra mamă cu trăsăturile feței schimonosite de spaimă.

– Are toate șansele, deoarece centrul la care o ducem e cel mai bine echipat din regiune. Trebuie însă să vă avertizez că vindecarea va dura mult și veți avea nevoie de mult curaj.

Doamna Brand clătină din cap, dar era clar că nu înțelegea cu adevărat cum stăteau lucrurile.

Era trecut de ora șapte atunci când ambulanța o aduse pe Vicky înapoi la spital. Tocmai își aduna lucrurile și se pregătea să plece, când infirmiera Bonner veni să afle vești despre fetiță.

– A suportat bine călătoria și n-am fost blocați în trafic. E și asta ceva.

– Foarte bine. Acum e de datoria altora să acționeze. De fapt … Am ceva pentru tine.

Scoase din buzunar un plic mic de culoare galbenă pe care i-l întinse lui Vicky cu un zâmbet misterios.

– Doctorul Drummond m-a rugat să ți-l dau. Cred că a apreciat eficiența ta din după-amiaza asta. A putut să constate cu ochii lui că nu am mințit atunci când am spus că ești una din cele mai bune infirmiere ale noastre.

Vicky citi uluită cele câteva cuvinte mâzgălite pe plic.

– "Domnișoarei Victoria Chalfont" … Ce i-o fi venit doctorului Drummond să-mi scrie? Poate că vrea să-și ceară scuze pentru tonul cam agresiv de mai devreme? spuse ea cu ironie în voce.

– Ar fi un eveniment! Medicii nu prea au obiceiul să-și ceară scuze, de parcă n-ar fi și ei aceeași specie cu noi …

Vicky își strecură scrisoarea în buzunar cu un aer stângaci, dar prefera să fie singură atunci când o va citi. Veștile se răspândeau rapid în spital …

Se întoarse cu sufletul la gură la căminul infirmierelor și deschise plicul cu inima bătându-i ca un ciocan în piept. Nu erau însă decât câteva cuvinte.

"Poți să mă suni în seara asta? voi fi acasă după ora nouă.

Cu simpatie

Simon"

Vicky simți că i se moaie picioarele, dar își dădu seama că n-avea nici un motiv să se simtă nervoasă. E adevărat că era pentru prima oară când avea de-a face cu un caz dificil, în care era în joc chiar viața unui copil, alături de Simon, dar fusese eficientă; ceea ce el nu putea nega. Din acest punct de vedere măcar, nu putea să-i reproșeze nimic. Deci avea să-i spună ceva cu caracter personal.

În orice caz, n-avea de gând să-și strice seara din cauza unui amărât de telefon. Așa că luă masa de seară în liniște, apoi se spălă pe cap, astfel că abia pe la ora zece seara se înarmă cu curaj și – l sună pe Simon.

– Tu ești, Vicky? Ți-ai revenit după ziua asta istovitoare? o întrebă amabil medicul.

– Da … mulțumesc.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Simon nu făcea nimic ca să întrețină conversația. S-ar fi putut crede că aștepta ca Vicky să

vorbească prima. Atunci, de ce îi ceruse să-l sune dacă nu avea nimic urgent de comunicat? Ușor jenată la început, tânăra se hotărî în cele din urmă să-l ironozeze.

– Spune-mi, Simon … mi-ai cerut să-ți telefonez ca să afli ce mai fac?

– Și da, și nu … Recunosc că am fost cam îngrijorat în ceea ce te privește. Poate o să ți se pară ciudat, dar în după-amiaza asta mi-ai părut cam prea calmă, de parcă ai fi fost o stană de piatră.

Vicky așteptă câteva secunde înainte să răspundă.

– Nu sunt atât de fragilă cum crezi! Dimpotrivă! Știu să fac foarte bine față problemelor, dacă nu sunt ale mele …

– E foarte normal să fie așa. De altfel acesta și este motivul pentru care ți-am spus că, atunci când omul reușește să se privească pe sine însuși de la oarecare distanță, lucrurile încep să meargă mai bine. Îți aduci aminte?

La celălalt capăt al firului se auzi râsul cristalin al lui Vicky.

– Și eu care credeam că vrei să-ți ceri scuze pentru că mi-ai vorbit pe un ton cam aspru!

Simon păru surprins.

– Așa am făcut? Eu? Oh … e posibil, după toate câte s-au întâmplat. Nu fi supărată pe mine. Îmi era teamă că n-o să pot să salvez copilul. Din fericire, a scăpat cu viață!

– Datorită ție! Mă pregăteam să fiu generoasă, spuse ea cu umor.

Simon se prefăcu că nu aude vorbele ei.

– De fapt, voiam să-ți vorbesc despre bicicletă. Am reușit să ți-o repar.

– Oh! Mulțumesc, Simon! Dar … probabil că a fost nevoie să cumperi piese noi … Să-mi spui cât îți datorez.

– Nimic. Dat fiind însă că infirmiera Bonner mi-a spus că vei fi de gardă noaptea începând de săptămâna viitoare, m-am gândit că ar fi mai bine să vii să o iei înainte de a începe.

– Ai dreptate. Aș putea … să trec mâine?

– E perfect! Dat fiind că sunt de gardă la spital toată dimineața, aș putea să trec pe la cămin să te iau după masa de prânz, să zicem pe la ora trei. E bine așa?

Medicul nu mai spuse nimic, dar, când Vicky puse receptorul în furcă, pe buzele ei plutea un zâmbet ciudat. Îl va vedea în curând pe Simon … Departe de stresul din spital … Această perspectivă nu-i displăcea deloc …

***

A doua zi după-amiază, vremea începuse să se strice. Vicky se uită la cer cu un aer uluit. Dat fiind că urma să se întoarcă de la Simon pe bicicletă, trebuia să-și pună o ținută adecvată. Îmbrăcă așadar niște pantaloni negri și un taior roz, iar pe cap își puse o glugă din plastic.

Nu era prea elegantă, dar important era să se protejeze de vremea rea.

Coborî la parter ca să pândească sosirea lui Simon. Până atunci își păstrase calmul obișnuit, dar când văzu BMW-ul roșu

intrând încet pe alee și oprindu-se în dreptul ei, inima începu să-i bată ca cea a unei adolescente.

– Ce punctuală ești! exclamă Simon aplecându-se să-i deschidă portiera.

Tânăra intră în mașină și începu să vorbească repede ca să-și ascundă emoția.

– E foarte drăguț din partea ta că îți dai atâta osteneală pentru mine. Nici nu știi ce bucuroasă sunt că îmi voi recăpăta vechiul meu mijloc de locomoție.

– Plăcerea e de partea mea, îi răspunse el privind fix în oglinda retrovizoare în timp ce pornea în marșalier.

Când ajunse la o intersecție, Simon întoarse brusc mașina și o luă pe șoseaua principală.

– Aș vrea să dau un telefon înainte de a merge să luăm bicicleta, spuse el după câteva clipe. Sper că nu ești prea grăbită.

– Nu … Mă gândeam să dau o fugă pe seară până la mătușa mea, dar încă n-am anunțat-o că vin. Așa că nu sunt așteptată.

– Perfect!

Îi zâmbi apoi atât de fermecător, încât tânăra simți că se topește de emoție.

– … Atunci, ai putea să mă însoțești până la mătușa mea …

– Cea la care ți-ai petrecut vacanțele?

– Ce memorie ai! Despre ea este vorba. Am descoperit la un anticariat o carte care precis îi va plăcea, deoarece colecționează și cărți vechi, printre multe altele. E acolo, adăugă medicul făcând semn spre torpedoul mașinii.

Aruncă-ți o privire peste ea.

Vicky descoperi în locul indicat un pachet micuț, ambalat într-o hârtie maro obișnuită. Îl deschise încet și exclamă încântată:

– "Epopeea lui Omar Khayyam"!

Titlul era gravat cu litere aurii pe coperta din piele naturală. Era marcată de patina timpului.

– Mi-a plăcut întotdeauna povestea asta, spuse ea răsfoind paginile îngălbenite de trecerea anilor.

Începuse să citească încet cu o voce stinsă.

"Era odată o ușă a cărei cheie o pierdusem. Era odată un trecut estompat, pe care nu reușesc să-l mai regăsesc ..."

– E ciudat cum un poet reușește să exprime doar în câteva cuvinte simple tot ceea ce adesea noi nu putem să spunem.

– Recunosc că nu prea înțeleg poezia, dar îmi place filozofia care se degajă din cartea asta. Timpul care trece și noi ... biete creaturi care încercăm să umplem cumva fiecare clipă a vieții noastre până nu e prea târziu ...

Vicky închise cartea încet.

– E ziua mătușii tale?

– Nu, dar este o femeie atât de simpatică, încât îmi face plăcere să-i fac cadouri. Soțul ei a murit în urmă cu câțiva ani și unicul ei fiu a plecat să locuiască în Statele Unite, așa că eu mă simt pe undeva răspunzător de soarta ei, deși nu am mereu timp să mă duc s-o văd atât de des pe cât aș vrea. Astăzi am un pretext și, pe de altă parte ...

Tăcu câteva clipe, după care adăugă cu un zâmbet șiret:

– … sunt sigur că va fi încântată s-o cunoască pe fermecătoarea mea proprietăreasă …

Vicky îl privi pe furiș. O mulțime de riduri de expresie apăruseră la coada ochilor doctorului contrastând în mod evident cu profilul lui regulat, aproape prea perfect.

– Nu vreau să o deranjez pe mătușa ta … O vom lua prin surprindere … Sunt sigură că mătușa mea ar fi foarte supărată dacă i-aș pica pe cap așa pe nepusă masă.

Simon întoarse capul spre ea și izbucni în râs.

– În acest caz, pregătește-te să ai un șoc, deoarece nici dacă ar suna la ușa ei în zorii zilei Charles și Diana, nu s-ar simți deloc deranjată.

Trecură pe lângă tribunal, apoi Simon făcu la dreapta și trecu printr-o poartă uriașă din fier forjat care dădea spre o fundătură privată. Vicky privea în jurul ei cu răsuflarea tăiată. Nu se aflau în acel spațiu decât case impunătoare, evident particulare, unele din ele căzute în ruină. Simon încetini în dreptul unui rond de flori și făcu semn grădinarului care manevra o mașină de tuns iarba.

– Am ajuns!

Mașina se opri în dreptul unei proprietăți magnifice acoperită de iederă și glicine. Simon luă cartea care se găsea încă pe genunchii lui Vicky și sări afară din mașină.

– Fii atentă la scările de la intrare, îi spuse el deschizându-i galant portiera. Sunt pline de mușchi.

Din ce în ce mai intimidată, Vicky mări pasul și – l urmă pe tânăr care urca treptele din piatră, din patru în patru.

Ușa, care stătea întredeschisă, dădea spre o seră tropicală de iarnă.

Simon trase de mânerul soneriei de bronz și intră imediat în holul imens cu pereții capitonați cu lemn. În aer plutea o mireasmă plăcută de ceară de parchet.

– Vinny! Unde ești?

Unul din panourile de lemn se dădu la o parte în mod silențios și își făcu apariția o femeie între două vârste. Fața ei ovală se lumină atunci când îl văzu pe tânăr.

– Simon! Ce drăguț ești că ai venit să mă vezi! Probabil te-a adus mirosul de pișcoturi, pentru că le-am băgat adineauri la cuptor. E ziua în care Sarah este liberă și pot să dispun cum vreau de bucătăria mea.

Își șterse mâinile murdare de făină cu un șervet pe care îl aruncă pe balustrada sculptată a magnificei scări de stejar și se îndreptă spre ei, cu brațele larg deschise.

Simon avea dreptate. Era nevoie de mult mai mult decât o simplă vizită ca să o tulburi pe femeia aceea. Tivul fustei sale era desfăcut, îi lipsea un nasture de la bluza de culoare verde închis, niște șuvițe rebele îi scăpaseră din cocul greu, dar, deși avea musafiri, nu părea să-i pese prea mult de felul cum arată.

– Spune-mi, scumpul meu nepot, cine este această femeie fermecătoare pe care ai adus-o în casa mea?

Simon făcu vesel prezentările și– i oferi apoi cadoul.

– Am ceva pentru tine, spuse el întinzându-i pachetul.

– Pentru mine? exclamă bătrâna doamnă cu ochii sclipind de curiozitate. Ia să vedem, ce-ar putea să fie …

Desfăcu ambalajul cu o nerăbdare aproape copilărească.

– Oh! Simon! E nemaipomenit! Dar cred că iar te-ai ruinat…

– Nu, i-am făcut doar ochi dulci vânzătoarei.

– De data asta te iert. Îți mulțumesc încă o dată. Acum trebuie să vă părăsesc pentru câteva minute, ca să văd dacă mi s-au copt fursecurile. Poți să o duci pe prietena ta în grădină. Florile de mac n-au fost în nici un an mai frumoase ca acum.

– Bine, dar să nu întârzii, deoarece pentru tine am venit, nu pentru macii tăi.

Simon îi arătă lui Vicky "grădina extraordinară" a mătușii sale. Domnea în ea o dezordine studiată, deoarece, pentru a obține straturile acelea de plante rare și firave, Vicky se îndoia că fusese necesară prea multă osteneală.

– Mătușa Lavinia debordează de energie, nu crezi? o întrebă Simon în timp ce admirau niște maci albaștri din Asia

– Așa este, recunoscu Vicky râzând ușor. Oh! Uite acolo! N-am mai văzut niciodată așa un albastru pur.

Simon se opri să culeagă o garoafă sălbatică ce răsărise printre dalele uriașe din piatra care mărginea aleea.

– Poftim, miroase frumos.

Apropie floarea de fața tinerei. Ochii ei erau și mai albaștri decât macii … și mult mai tulburători! Vicky simți un păcănit în urechi. Să fi fost din cauza parfumului pătrunzător al florilor sau a unei dorințe necunoscute și violente care îi paraliza trupul? Nereușind să mai facă nici o mișcare, simți palma lui

Simon atingându-i ușor obrazul, în timp ce cu cealaltă mână îi prindea garoafa în părul negru și bogat.

– E exact culoarea bluzei tale, dragă copilă!

Vocea limpede a mătușii Lavinia sparse deodată vraja acelei clipe. Oare de când era acolo? Nici Vicky și nici Simon n-ar fi putut să spună.

– Ia să aud! Ce părere aveți de minunile astea ale mele? îi întrebă ea conducându-i pe tineri în casă.

După– amiaza trecu pe nesimțite. Simon plecă împreună cu Vicky să caute podul la care se juca el când era mic. Se făcu apoi ora ceaiului. Instalați confortabil în fotoliile tapițate cu mătase roz, mâncară delicioasele fursecuri ale mătușii Vinny. Vicky nu se mai sătura să admire încăperea în care se aflau. Toată casa, de altfel, era împodobită cu obiecte rare și prețioase, dar acestea aparțineau atât de intim stilului acelei case, încât mătușa Lavinia nu părea a acorda prea mare atenție valorii acestora. La sfârșitul vizitei, ea îi arătă lui Vicky colecția ei de cărți vechi și soldați de plumb.

– Le-am păstrat în amintirea lui Guy, soțul meu, spuse ea cu o umbră de tristețe în glas. Pe fiul meu nu-l interesează, iar pe nepoții mei, nici atât … adăugă ea făcând cu ochiul spre Simon. Numai doctorul Milden părea curios să le vadă, dar nu m-a sunat niciodată. Ar trebui să-i spui să treacă într-o zi pe aici, Simon.

– Negreșit, spuse tânărul luând poziția de drepți.

– Dar de data asta să mă anunți, ca să fiu și eu mai prezentabilă decât azi.

Aveam făină și în păr! Stau și mă întreb ce va crede prietena ta despre mine.

– Am petrecut o după-amiază superbă, îi răspunse Vicky râzând, lipsită de orice protocol, ceea ce uneori e foarte agreabil.

– E adevărat că la spital totul trebuie etichetat și pus într-o ordine desăvârșită. Din fericire, aici putem să ne permitem niște mici fantezii. Dacă ți-a plăcut, află că ești binevenită oricând în casa mea …

Pendula grea din bronz bătu de ora șase atunci când Vicky și Simon se despărțiră de bătrâna doamnă, dar tânăra nu plecă de acolo cu mâna goală. Mătușa Lavinia a ținut să-i ofere un ghiveci cu begonia și i-a explicat cu lux de amănunte cum trebuie îngrijite.

– Nu credeam că vom sta atât de mult, spuse Simon când se întoarseră în mașină. Nu te-ai plictisit?

– Nu, dimpotrivă. Mi-a făcut o mare plăcere să o cunosc pe mătușa ta și să-i văd comorile. Ce casă uriașă! Mă întreb cum procedează iarna. Probabil încălzirea o costă o avere!

– Așa este, dar nu asta este cea mai mare grijă a ei. Mătușii mele îi place grozav să primească musafiri și pentru asta are nevoie de mult spațiu. Pune casa ei și la dispoziția unor asociații atunci când vor să se întâlnească și are foarte mulți prieteni. Eu însă îți mărturisesc sincer că prefer o casă mai modestă. De aceea mă bucur că ai venit cu mine azi. Voiam să-ți arăt de ce m-am îndrăgostit pe loc de casa ta. E singurul loc primitor pe care l-am întâlnit până acum. În copilărie îmi petreceam vacanțele la mătușa mea, în casa aceea mare. Apoi

părinții mei au cumpărat o fermă într-unul din colțurile cele mai sălbatice ale Scoției și acolo a fost și mai rău.

Vicky parcă fu trezită de un duș rece. Ce proastă fusese! Credea că atunci când rămăseseră singuri în grădina aceea paradiziacă Simon simțea față de ea ceva mai mult decât o simplă simpatie, când de fapt el nu se gândea decât la casă. Pe buzele ei apăru un zâmbet trist. Își scoase din păr garoafa care începuse să se ofilească.

– Și eu care credeam că m-ai adus aici pentru că îți face plăcere compania mea, îi răspunse ea cu o voce înăbușită.

Sinceritatea ei îl făcu să zâmbească pe Simon.

– Asta ți-ai fi dorit să mă auzi spunând?

– Numai dacă acesta ar fi adevărul.

Tânărul frână mașina brusc ca să lase să treacă un splendid fazan care țâșnise dintr-un tufiș.

– Depinde ce înțelegi prin adevăr, deoarece acesta nu face întotdeauna plăcere celor care îl ascultă. De data asta însă pot să spun cu mâna pe inimă că ... mi-a plăcut foarte mult compania ta. De fapt, am crezut că a fost atât de vizibil, încât nu mai era nevoie să-l afirm.

Vicky deja regreta că deschisese discuția.

– Am glumit! Nu am dorit să-mi faci o asemenea mărturisire, spuse ea zâmbind.

– Văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului, dar să știi că eu n-am glumit. Sunt chiar emoționat că ai venit cu mine.

– Plăcerea a fost reciprocă.

Își lăsă ochii în jos și puse delicat floarea pe tabloul de bord.

– Vrei să continuăm să ne jucăm de-a adevărul? o întrebă Simon ușor ironic.

– Totul depinde ce înțelegi tu prin adevăr …

– Te-ai hotărât ce ai de gând să faci cu casa?

Vicky își înăbuși un oftat. Așadar nu avea decât ideea asta în cap, dar nu putea să i-o ia în nume de rău, pentru că probabil nici lui nu-i convenea să trăiască într-o stare de incertitudine permanentă.

– De fapt, luasem deja o hotărâre și urma să ți-o vând ție, dar am primit o scrisoare de la mătușa mea care îmi propune un aranjament. Îți mărturisesc sincer că acum nu știu ce să fac.

Îl privise drept în ochi, dar Simon nu păru prea convins.

– Nu mai încerca să găsești pretexte. Ai fi putut foarte bine să-mi vorbești până acum despre problema asta, dar toată săptămâna n-ai făcut altceva decât să mă eviți. Mă înșel cumva?

Vorbele lui avură efectul căderii unei ghilotine. Deci el înțelesese încă de la început mica ei stratagemă! Îngrozitor de jenată, Vicky întoarse capul în altă parte și se prefăcu că admiră peisajul.

Trecură multe minute până când Simon scoase o cutie din torpedoul mașinii.

– Îți propun să facem pace până când ajungem acasă, spuse el apăsând pe butonul radioului.

Tăcerea fu spartă de primele acorduri ale unei simfonii romantice. El începu să vorbească despre lucruri lipsite de importanță, dar propunerea lui o facu pe Vicky să se simtă și mai jenată. Acum avea impresia că trebuia să se simtă vinovată, fără să-și dea seama prea bine pentru ce anume.

Capitolul 6

– Vrei o cafea? o întrebă Simon în timp ce își scotea haina și cravata pe care le aruncă pe balustrada scării interioare.

Intraseră în casă, dar Vicky se simțea în continuare stânjenită. Era convinsă că o cafea îi va prinde bine.

– Da, spuse ea urmându-l în bucătărie.

Era o încăpere mare, în stil rustic. Vicky scoase ceștile din vechiul bufet și puse zahărul și laptele pe masa noduroasă de pin, în timp ce Simon făcea cafeaua. Apoi se treziră față în față, sorbind din cafeaua aburindă. Cum putea să ignore privirea întrebătoare a bărbatului? Vicky schiță un zâmbet și își turnă prea mult lapte în ceașca ei. Apoi lăsă capul în jos și începu să amestece încet cu linguriță în ea. Genele ei negre și lungi îi umbreau obrajii bronzați. Fără voia ei, arăta extraordinar.

– Cred că ai uitat să pui zahăr, spuse Simon cu blândețe. Fii sinceră! Vrei să plec, nu-i așa?

– Nu, deloc …, îngăimă ea ridicând încet capul spre el.

N-am mințit adineauri. Mătușa mea vrea într-adevăr să cumpere casa pentru fiica ei, pe care de altfel o cunoști. Este mama lui Martin. Ei s-au purtat frumos cu mine. Cum aș putea să-i refuz?

Simon își sprijini bărbia cu mâna și o privi pe tânără dus pe gânduri.

– Am înțeles … E ceea ce se numește spiritul de clan.

Vicky dădu viguros din cap.

– Nu sunt atât de sentimentală! În mod normal tu ai avea prioritate, dar este vorba despre verișoara mea. Oh, Simon! Chiar nu văd nici o soluție!

Bărbatul își sorbi cafeaua dintr-o înghițitură și o privi pe Vicky drept în ochi.

– Din câte înțeleg, nu-mi mai rămâne decât să caut altceva. Asta vrei să spui?

– Nu lua aerul ăsta de martir! De parcă ar fi vina mea! Aș prefera să te înfurii, să mă faci în toate felurile …

Pe buzele lui apăru un zâmbet enigmatic.

– Poate că par un om la locul meu, dar nu e bine să mă provoci. De fapt, am o soluție. Să te bat, sau … ceea ce mi-ar plăcea mai mult, să te seduc. Ce părere ai?

Lui Vicky nu prea îi ardea de glumă.

– Nu fi ridicol! Eu îmi bat capul ca să poți rămâne aici, și tu … Încearcă să-mi dai totuși o idee rezonabilă!

– Ei bine, ca să fiu sincer …

Simon își căută cuvintele, ca și cum ar fi urmărit reacția tinerei.

– … am o idee mai bună. Ce-ar fi să te muți aici și să locuiești împreună cu mine.

Vicky făcu ochii mari. Era nebun! Cu desăvârșire nebun! Ținea și acum minte ziua în care Carole lansase această idee și reacția lui Simon, dar crezuse că era vorba de o glumă și atât.

– Cred că … glumești! spuse ea roșind până în vârful urechilor.

– Niciodată n-am fost mai serios. Deci, ce părere ai?

Vicky își mușcă buza de jos.

– Nu știu … spuse ea ca și când ar fi vorbit cu ea însăși. Crezi că ar merge?

– N-avem decât să încercăm. Prelungește-mi contractul de închiriere cu … să zicem trei luni, ca să facem o probă. E destul loc pentru amândoi și dacă te muți aici, familia ta n-o să mai aibă ce să zică. Poate chiar cu un pic de

noroc …

O sclipire șireată apăru în privirea lui.

– … vor găsi ceva mai bun de cumpărat!

Vicky își reținu un zâmbet.

– Poate că nu ești un om foarte rațional, domnule doctor Drummond, dar pot să spun că ideile tale sunt foarte logice.

– Să spunem că este vorba despre diplomație. Atunci, ce facem? Batem palma?

Vicky lăsă ochii în jos cu sfială. Ideea era năucitoare, dar era oare și rațională? Să trăiască sub același acoperiș cu un bărbat a cărui simplă prezență era suficientă ca s-o zăpăcească de cap? E adevărat că el nu văzuse decât aspectul practic al situației și

în plus meseria lor nu le va oferi prea des ocazia de a fi împreună. În sfârșit, avea totuși destul de mult bun-simț ca să nu-și piardă capul atât de ușor! Cel puțin așa își spunea în sinea ei … Dar mai exista un impediment. Paul. Probabil că nu se va bucura prea tare de prezența unei femei în casă.

– Paul n-are nicio legătură cu problema asta! exclamă imediat Simon. El nu trece decât uneori pe aici. Dimpotrivă, dacă așa vrei, îi voi spune să-și ia toate lucrurile pe care le-a îngrămădit în camera de oaspeți.

– Nu! Las-o așa! Aș prefera să stau în fosta mea cameră.

– Cea care e lipită de a mea? Eram sigur că e a ta. E de culoare roz, e curată și rafinată. Pur și simplu te reprezintă!

Vicky își aminti parfumul pe care îl simțise în camera respectivă într-o anumită zi, dar nu îndrăzni să pună întrebări. Avea tot dreptul să primească în casă pe cine dorea. Mai rămânea însă o problemă: cine se va ocupa de administrarea casei?

– Vei fi liberă ca pasărea cerului, copila mea! spuse Simon ridicând brațele spre cer. Doamna Marks se ocupă în continuare de dezordinea pe care o fac și soțul ei vede de grădină. Nu văd de ce am opera schimbări în această privință. Nu ai nevoie decât de un pic de timp ca să iei o hotărâre și atâta tot. Și dacă întâmplător vom putea schimba uneori două vorbe ca între vechi prieteni, aș fi extrem de încântat.

Într-adevăr, se folosea de toate mijloacele de convingere din dotare, dar Vicky nu se dădea bătută atât de ușor.

– Și dacă o să vreau să primesc câțiva prieteni? îl întrebă ea gândindu-se la Tim.

– Dacă nu ai nimic împotrivă să-i invit și eu pe ai mei, nu văd ce aș avea să-ți reproșez.

– Păi ... în acest caz, spuse ea încet, ca și cum și-ar fi cântărit cu grijă fiecare cuvânt, am putea să facem o încercare. Voi cere însă să mi se păstreze o vreme camera la cămin. Nu se știe niciodată ..

– Parcă aș fi lupul cel rău, zău așa, spuse Simon râzând. Sau te sperie fantomele trecutului?

– Să spunem doar că sunt mai temătoare de felul meu. Nimeni nu e perfect.

– În orice caz, spuse el sărind în picioare, cred că am făcut o treabă bună. Acum, nu știu dacă simți și tu la fel, dar eu am o foame de lup. Să vedem dacă e ceva interesant în frigider.

Din două salturi, ajunse lângă ușa acestuia și o deschise.

– Avem aici un adevărat festin! Pot să-ți ofer pui rece, ouă, sau chiar și un pic de musaca încălzită la microunde. Dacă mai adăugăm și o sticlă de vin de Rin, vom avea la dispoziție o masă regească.

Cina fu într-adevăr simplă, dar delicioasă. Tocmai începuseră să discute despre ultimele detalii referitoare la coabitare, când Vicky aruncă o privire la ceas. Era deja ora unsprezece! Probabil că ultimul autobuz trecuse de mult.

– Ce vorbăreți suntem! Și când mă gândesc că voiam doar să trec pe aici să-mi iau bicicleta! Sper că funcționează farul!

Simon își dădu brusc o palmă peste frunte.

– Bateria! Știam eu că am uitat ceva! Nici nu mă gândesc însă să te las să te întorci singură, fără lumini, pe o beznă ca asta! Vei dormi aici în noaptea asta. Așa e mai prudent.

Cel mai simplu ar fi fost să o ducă el cu mașina, dar dat fiind că Simon nu– i făcu această propunere, Vicky îi execută ordinul.

– Probabil că mâine dimineață nu ne vom vedea, deoarece trebuie să plec înainte de opt la un congres, la Canterbury, de unde mă voi întoarce abia luni noaptea. Așadar, casa îți aparține în întregime până atunci, îi spuse el în timp ce spăla vasele.

Vicky luă o cârpă și începu să șteargă farfuriile.

– Nici nu știu cum să-i dau vestea mătușii Celia.

Rostise aceste cuvinte aproape în șoaptă, dar Simon auzise.

-Uitasem de mătușa ta. Crezi că ne va pune bețe în roate?

Vicky nu știa ce să-i mai spună. Cu inima bătându-i puternic în piept, se simți vreme de câteva secunde prizoniera privirii lui albastre, fixată în mod ciudat asupra ei.

– Tot ce pot să spun este că treaba asta n-o să-i placă deloc, dar nu pot să mulțumești pe toată lumea, nu-i așa?

Împături apoi cu grijă cârpa și o agăță pe un cârlig.

– Noapte bună, Simon, și îți mulțumesc încă o dată pentru tot, adăugă ea cu un zâmbet sfios.

– Eu trebuie să-ți mulțumesc ție!

În timp ce vorbea, îi pusese mâinile pe umeri.

– Noapte bună, Vicky, șopti el privind-o drept în ochi. Somn ușor.

Și ca și cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, o sărută ușor pe obraz. Tânăra simți că se clatină pe picioare. Nu era decât un sărut, fără nici un gând ascuns, își dădu foarte bine seama de acest lucru, dar trupul ei cerea ceva mai mult. Ar fi vrut să se ghemuiască în brațele puternice ale lui Simon, să-i simtă căldura trupului lipit de al ei și să elimine orice distanță dintre ei, devenind un singur trup, pentru vecie. Simon se retrăsese însă și, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă:

– Să nu-ți faci probleme din cauză așternuturilor. Doamna Marks pregătește mereu paturile în vederea unor eventuale vizite. Prosoapele sunt tot în locul obișnuit. Mai ai nevoie și de altceva?

– Nu … îngăimă Vicky, e foarte bine. Cred că acum mă voi duce la culcare.

Imediat ce părăsi încăperea, se grăbi să ajungă în baie. Nimic nu era mai bun decât un duș rece pentru a-ți pune ordine în gânduri. Apoi alese o carte din biblioteca uriașă de pe perete și se vârî rapid sub pătură. Era un roman pasionant, dar în seara aceea literele îi jucau prin fața ochilor. Nu-i venea să creadă că în curând va locui din nou acolo. Era prea frumos să fie adevărat!

Închise încet cartea și stinse veioza. Rămase apoi cu ochii deschiși în întuneric, privind umbra frunzelor care se legănau pe draperiile de la geam.

Își atinse obrazul cu vârful degetelor. Simțea și acum buzele fierbinți ale lui Simon lipindu-se de pielea ei catifelată. "Oare

în ce încurcătură am mai intrat și acum?" își spuse ea înainte de a se cufunda într-un somn agitat.

***

Când se trezi a doua zi dimineață, camera era scăldată în lumină. Vicky deschise ochii și privi în jurul ei. "Probabil că visez". își spuse ea și se întoarse pe partea cealaltă. Deodată însă toate evenimentele din ajun îi reveniră în memorie. Întinse mâna și luă ceasul de pe noptieră. Era deja nouă!

Ciuli urechea. În casă era liniște. Probabil că Simon plecase. Vicky se întinse cu voluptate. Într-adevăr, viața îi rezerva surprize ciadate. Să locuiască sub același acoperiș cu chiriașul ei! Unul din cei mai buni specialiști din spital. Era convinsă că mătușa Celia se va supăra pe ea, dar nu-i păsa. Vicky se simțea euforică.

Era absurd, dar avea impresia că toată viața ei era pe punctul de a lua o cu totul altă întorsătură.

Dar gata cu visele! Avea toată casa la dispoziția ei și avea de gând să profite de asta. Sări vioaie din pat și întredeschise ușa.

– Simon? spuse ea scoțând cu prudență capul pe coridor.

Nu-i răspunse nimeni. Deci drumul era liber, așa că se grăbi să se ducă la baie. Peste câteva minute, după ce îmbrăcă aceiași pantaloni negri și tricoul roz, coborî în bucătărie. Când trecu prin dreptul mesei, îi atrase atenția o bucată de hârtie albă

vârâtă sub borcanul uriaș cu gem de portocale. Pe el erau mâzgălite în grabă câteva cuvinte.

"Sper că ai dormit bine. Am uitat să-ți spun că doamna Marks va trece pe aici în dimineața asta ca să facă puțină ordine. În cazul în care ai nevoie de ajutor la mutat, așteaptă-mă. Îmi va face o mare plăcere să zbor în ajutorul tău. Pe curând, Simon".

Vicky rămase câteva secunde căzută pe gânduri. "Pe curând". Nu vor mai apuca probabil să se vadă, deoarece de mâine începea tura de noapte. Vicky urâse mereu gărzile de noapte. Uneori se plictisea de moarte și pica de somn la ivirea zorilor. Alteori, dimpotrivă, evenimentele se succedau foarte rapid.

Vicky apăsă pe butonul radioului și începu să-și pregătească micul dejun fredonând o melodie. Curând, o mireasmă plăcută de cafea proaspătă se răspândi în bucătărie. După ce turnă lichidul fierbinte într-o ceașcă mare, Vicky tocmai se pregătea să se așeze pe scaun, când îi scăpă un strigăt.

În încăpere dăduse buzna un necunoscut. Avea conformația unui jucător de rugby și purta niște blugi jerpeliți. Deși observă că acesta avea figura plăcută și sinceră, Vicky nu se simți deloc în largul ei. Individul se opri brusc când o zări pe tânără și-și trecu mâna cu stângăcie prin părul ciufulit, părând mai surprins decât ea.

– Scuză-mă! N-am vrut să te sperii, spuse el în cele din urmă, zâmbind. Nu mă așteptam să găsesc pe cineva aici. Fratele meu se ține de șotii.

Figura lui Vicky deveni imediat mai puțin distantă.

– Oh! Trebuie să fii Paul, nu-i așa?

– La ordinele dumneavoastră! îi răspunse tânărul făcând o reverență. Cu cine am onoarea?

– Vicky. Vicky Chalfont. Sunt proprietăreasa casei.

– Fii serioasă! Casa asta este a noastră.

Intră apoi în bucătărie, încălecă pe un scaun, își încrucișă brațele pe spătarul acestuia și începu să o studieze pe tânără cu un mare interes. Era evident că îi plăcea de ea.

– N-aș fi crezut că ești așa de tânără!

– Te deranjează?

– Nu … Absolut deloc, dar cred că Simon ar fi trebuit să mă anunțe și pe mine. Aș fi avut și eu un aspect mai prezentabil. Apropo, el unde este?

– A plecat foarte de dimineață la Canterbury.

Paul își trecu mâna peste barba țepoasă și se încruntă.

– Nu l-am mai văzut pe fratele meu de o veșnicie. Dar de ce te afli aici? E doar o vizită de verificare din partea proprietăresei sau chiar ai de gând să ne dai afară?

Vicky zâmbi. Sinceritatea tânărului îi plăcea. De altfel, păreau a fi de aceeași vârstă.

– Văd că ești mirat de prezența mea aici. Am venit numai să-mi iau bicicleta pe care fratele tău a avut amabilitatea să mi-o repare …

Și– i povesti întâmplarea.

– Vrei o cafea? îl întrebă ea în cele din urmă ridicându-se să ia o ceașcă din bufet.

Tânărul o împinse ușor la loc pe scaun.

– Nu te deranja, cunosc casa, spuse el parcurgând încăperea din câțiva pași. Spune-mi, te rog, mi s-a părut mie, sau ai rostit cuvântul "infirmieră"?

Mirarea evidentă a tânărului o amuză pe Vicky. Părea să nu mai înțeleagă nimic.

– Ai auzit foarte bine. Lucrez la spitalul Wealwood. A fost un șoc pentru amândoi să descoperim că ne cunoșteam fără să știm.

– Te cred și eu!

Tânărul își sorbi cafeaua cu înghițituri mici, în timp ce Vicky îi expunea planul fratelui său. Paul o lăsă să vorbească fără s-o întrerupă, dar când tânăra termină, figura i se întunecase.

– Și acum vrei să-mi mut toate lucrurile de aici?

– Deloc! De altfel, din punct de vedere legal, Simon este și acum chiriașul de drept până luna viitoare. Nu semeni cu Simon, spuse ea privindu-l în ochi fără jenă.

– Nu. Simon este un intelectual, eu prefer natura, dar ne înțelegem foarte bine. E chiar un tip de treabă. Dar mai bine vorbește-mi puțin despre tine. Aștept să-mi spui versiunea adevărată a faptelor. Poți să fii liniștită, adăugă el cu un aer de conspirator, voi fi mut ca un pește.

Poate că Paul și Simon nu semănau, dar amândoi erau plini de farmec, își spuse Vicky, care fără voia ei se simțea tulburată.

– Viața mea cred că n-ar umple nici măcar o pagină dintr-o carte, pe când a ta …

– A mea? Povestea mea nu e prea palpitantă. Nici un scandal, nici un viciu de care să se facă prea mare caz. Bineînțeles că uneori îl ajut pe Simon să scape de unele tinere superbe, dar care poate sunt prea sâcâitoare pentru gustul lui. De altfel, preț de câteva secunde te-am confundat cu Lea. Nici nu-ți închipui ce șoc am avut. Nici acum nu mi-am revenit, adăugă el ducându-și mâna în dreptul inimii.

– Cine este Lea? îl întrebă imediat Vicky cu o curiozitate care nu o caracteriza.

– Oh! Asta poți să-l întrebi pe Simon.

Stătură apoi de vorbă într-o atmosferă veselă și curând Vicky află toată povestea vieții tânărului. Visa să poată construi cândva propriul lui complex sportiv în mijlocul unui uriaș spațiu verde, dar tatăl lui voia mai întâi să-și ia licența în economie.

– După părerea lui, asta nu este o meserie decentă pentru un bărbat. Bietul de el! N-a prea avut noroc! Voia să facă din noi diplomați! Simon a fost primul care i s-a opus îmbrățișând cariera medicală, iar eu i-am urmat exemplul.

– Probabil că de la mătușa ta ai moștenit dragostea pentru natură.

– Să nu-mi spui că deja ai auzit despre scumpa noastră strămoașă!

– I-am fost și prezentată.

Vorbele ei produseseră efectul scontat, deoarece Paul făcu ochii mari.

– Simon te-a prezentat mătușii Lavinia! Asta-i bună!

Și eu care credeam că pot să-mi încerc norocul …

– Te înșeli. Casa mea îl interesează, nu persoana mea.

Paul se uită brusc la ceas.

– Mi-ar fi făcut plăcere să continuăm conversația asta fermecătoare, dar trebuie să te las, pentru că am întâlnire cu niște prieteni. Dar, stai puțin! De ce n-ai veni și tu să vâslești împreună cu noi? E aproape. După aceea am putea să luăm cu toții masa de prânz.

Vicky îi refuză invitația, spre marea dezamăgire a tânărului.

– N-am nici un pic de noroc! În sfârșit, sper să ne revedem atunci când mă voi întoarce. Până atunci, spune-i lui Simon că am trecut pe aici și că de data asta a avut o idee genială.

Vicky închise ușa în urma lui și începu să se plimbe prin casă, în căutarea trecutului, dar de fiecare dată dădea tot peste imaginea lui Simon. Tânăra oftă. Umbrele trecutului erau îngropate în adâncul sufletului ei. Începea o viață nouă, o viață liberă.

Traversă grădina scăldată în lumină și se îndreptă spre garaj. Deschise ușa și zări în fundul acestuia bicicleta. Cauciucurile fuseseră umflate și frânele reacționau la cea mai mică atingere. Încercă și farurile. Un fascicol firav de lumină străpunse semiîntunericul garajului. Încercă și cealaltă lumină. Totul era în stare perfectă. Pe buzele fetei apăru un zâmbet enigmatic. "Așa deci, ai uitat de baterie. Domnule Drummond, se pare că ești șiret ca o vulpe." În adâncul sufletului ei însă, nu prea era supărată pe el …

Se făcuse aproape patru după-amiază când Vicky se hotărî în sfârșit să treacă pe la mătușa ei, pregătită să dea piept cu consiliul de familie. Claire însă nu era acolo și de aceea abordă problema pe un ton mai relaxat. În ciuda măsurilor de precauție pe care la luă însă, mătușa Celia rămase înmărmurită.

– Asta-i bună! spuse ea în cele din urmă. Mărturisesc că sunt destul de surprinsă de hotărârea ta.

– Și eu am fost la fel, dar, dat fiind că nu e vorba decât despre o încercare, cred că nu am nimic de pierdut.

Mătușa ei făcu o mutră neîncrezătoare. Ea era departe de a împărtăși optimismul nepoatei sale.

– Ești destul de mare ca să știi ce faci, dar nu cred că părinții tăi ar fi fost de acord cu hotărârea ta. Știind cine este acest om … Chiar dacă profesiunea îl obligă să fie atent cu reputația lui, este totuși o soluție delicată. Foarte delicată … insistă ea.

– Sunt convins că Vicky va fi mai în siguranță așa, decât dacă ar locui singură în casa aceea mare și goală.

Unchiul Bob vorbise din nou și, ca de obicei, exprima o părere înțeleaptă și rațională.

– În plus, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Vicky, e o partidă bună. Vicky ar fi putut să nimerească și mai rău.

Bătrâna femeie simți că aproape se sufocă de indignare.

– Sper că nu e însurat!

– Să zicem că e însurat cu spitalul.

Mătușa Celia dădu din umeri și se uită la fața și la silueta tinerei cu un ochi critic. Care bărbat ar fi putut să reziste în fața unei asemenea frumuseți?

– Fii prudentă, Vicky, asta e tot ce pot să-ți spun. Chiar și bărbații care par cei mai de treabă din lume pot avea un suflet păcătos. În orice caz, dacă "experimentul" tău nu va fi încununat de succes, vreau să știi că propunerea noastră rămâne valabilă. Dar hai să nu mai vorbim despre acest subiect. Să ne delectăm cu bunătățile pe care le-am pus la cuptor.

***

Când se întoarse a doua zi dimineață la spital, Vicky constată cu bucurie că fusese repartizată în secția Zappata. Infirmiera Lorne o întâmpină cu brațele deschise, așa cum se și aștepta de altfel.

– Slavă Domnului că te-ai întors! S-a ținut totuși cont de văicărelile mele. Ți le voi prezenta imediat pe colegele tale din schimbul de noapte: Beryl, pe care o cunoști deja, Jill, o elevă la școala de infirmiere, în anul trei, și Roxy, ajutor de terapeut.

Apoi o duse să o vadă pe Lisa, care ieșise din carantină. Era copilul cel mai fericit din lume.

– Acum se simte mult mai bine, spuse Carole. Tatăl ei vine s-o vadă în mod regulat, fapt care îi susține foarte mult moralul.

Mai erau și fețe noi, printre care Dorren, un băiețel de unsprezece ani care se vedea că suferă.

– A fost operat de apendicită, dar face niște crize de astm teribile. Va trebui supravegheat îndeaproape, cu atât mai mult cu cât, cum se simte mai bine, se ține de șotii.

Merseră apoi în rezerva unei fetițe care nu împlinise nici măcar un an de viață.

– Ea este ultima sosită. Se numește Katty. În dimineața asta, mama ei a căzut cu ea în brațe și fetița s-a lovit la frunte. I-am făcut toate analizele și n-avem motive de îngrijorare, dar va rămâne la noi în noaptea asta, deoarece mama ei nu are decât șaptesprezece ani și e pur și simplu disperată. Îi este teamă să nu fie acuzată că a rănit copilul dinadins. Acum cred că știi tot. Adrian mi-a promis că va trece pe aici din când în când. Va trebui să-l răsfățăm, deoarece pleacă la Leeds la întâi august, spuse ea aruncându-i o privire lui Beryl, care clătina din cap cu un aer trist.

– Mai întâi va face un stagiu în obstetrică, îi explică ea lui Vicky după ce plecă șefa lor. Apoi va începe specializarea.

Ultimii vizitatori plecară curând și secția fu cufundată în semiîntuneric. Vicky pregătea jucăriile pentru a doua zi, când deodată ciuli urechea. Cineva plângea și zgomotul venea din camera lui Ketty. Vicky se spălă pe mâini și plecă să vadă ce se întâmplase. O găsi pe Hazel, tânăra mamă, aplecată deasupra pătuțului fiicei sale, dar neîndrăznind s-o ia în brațe. Înaltă și cu niște blugi mulați pe trup, părea că abia ieșise din adolescență.

– Ia să vedem! Din ce cauză ești atât de supărată? Nu cumva îi este foame?

Tânăra își dădu pletele lungi pe spate și schiță un zâmbet timid.

– Cred că acesta este motivul, dar mi-e teamă să nu-i fac vreun rău dacă o ridic.

– E o problemă de obișnuință. Îți arăt eu cum trebuie să procedezi, dar mai întâi îi vom schimba scutecele și îi vom lua temperatura, spuse Vicky punându-și o bluză albă peste uniformă.

– Gata ... Gata ... Am terminat, spuse ea cu blândețe luând-o în brațe și legănând-o, în timp ce Hazel o privea cu o ușoară invidie în ochi.

– Aveți copii deja? o întrebă ea în cele din urmă.

– Nu! Cred că dacă aș avea, n-aș mai putea să lucrez în secția asta, deoarece aș intra la idei la cel mai mic strănut. Uneori e și ignoranța bună la ceva.

Îl puse pe copil în pătuț și îi arătă tinerei cum să-l schimbe.

– Se simte foarte bine! spuse ea după ce se uită la termometru. Acum te vei așeza pe scaun și îl vei răsfăța până când îi pregătesc biberonul.

După ce văzu că fetița sugea laptele închizând ochii de plăcere în brațele mamei ei, Vicky plecă din rezervă. Totul era calm. Jill și Roxy ștergeau instrumentele chirurgicale, iar Beryl și Adrian studiau lista viitoarelor internări. Tocmai se pregătea să plece, când auzi un smiorcăit. Aprinse lanterna și descoperi un copil care plângea cu capul sub pătură. Era Sally, o fetiță de

opt ani care fusese internată pentru a i se face o radiografie a vezicii urinare.

– Ce s-a întâmplat, drăguța mea? o întrebă Vicky așezându-se pe pat. Te doare ceva?

– Mi-am pierdut iepurașul și mi-e frică de întuneric. Mămica mea îmi lasă mereu o luimnă aprinsă.

Vicky îi aprinse veioza de deasupra capului.

– Acum e mai bine, nu-i așa? Și acum, să căutăm iepurașul.

Se uită sub pat și peste câteva secunde se ridică triumfătoare cu jucăria în mână.

– Uite-l! exclamă ea, dar fetița deja adormise.

Trecu apoi prin dreptul patului gol al lui Darren. "Ar fi trebuit să se întoarcă de la toaletă până acum". Având o presimțire, se îndreptă repede spre ușa toaletei. I se păru că vede vreme de o secundă un firicel de fum alb risipindu-se în aer.

– Darren? Totul este în regulă?

– Da, da! Vin acum! îi răspunse o voce blazată înainte de vreme.

Se auzi cum trage apa și băiatul ieși cu mâinile în buzunarele pijamalei.

– Nu mai sunt un copil, spuse el cu un aer încruntat. Pot să merg și singur la toaletă!

– Mi-a fost teamă ca nu cumva să te simți rău. Sper că n-ai fumat, pentru că dacă ai făcut așa o prostie, trebuie să te pregătești să ai o frumusețe de criză de astm.

Copilul adoptă un aer cât se poate de nevinovat..

– Eu să fumez, domnișoară? Nici nu mă gândesc!

Vicky nu era prea convinsă de adevărul vorbelor lui, dar nu văzu nici urmă de țigară pe nicăieri.

– Bine, dar răsufli ca un buhai. Vei lua o pastilă de Intal. Și acum, du-te să te speli pe mâini și întoarcete în pat. Mă întorc într-un minut.

"Mă duc să-mi vâr un pic nasul prin dulapul tău, băiețaș", își spuse ea îndreptându-se spre camera lui Katty. Micuța adormise înainte să-și termine biberonul. Vicky îi arătă mămicii cum să o culce și o sfătui să se ducă să-și ia o ceașcă de cacao fierbinte ca să se mai relaxeze puțin.

Tcmai ieșea din încăpere, când Darren se năpusti afară din toaletă scoțând urlete de groază. Și avea de ce! Din buzunarul lui ieșea o flacără înaltă care începea să cuprindă și restul îmbrăcămintei.

Vicky nu mai stătu nici o clipă pe gânduri. Îl trânti pe copil la pământ și se aruncă asupra lui, stingând focul cu trupul ei. În acea poziție neașteptată o găsi Simon.

Stăpânindu-și o înjurătură, se năpusti spre ea, se dezbrăcă repede de haină și înfășură cu ea copilul și infirmiera. Scena nu durase decât câteva secunde și deja pericolul fusese îndepărtat. Vicky rămăsese în continuare întinsă pe jos împreună cu copilul care tremura de spaimă.

– Totul a trecut, îi șopti ea la ureche. Nu mai ai de ce să te temi. Focul a fost stins.

Capitolul 7

Acest incident a fost comentat îndelung în cadrul secției Zappata, deoarece de acum încolo era foarte evident faptul că era necesară întărirea vigilenței.

– Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău, spuse Jill în pauza de cafea din seara următoare. Nu știu dacă aș fi avut curajul tău.

– Sunt sigură că și tu ai fi procedat la fel. A fost o reacție instinctivă, atâta tot.

– Dar nu ți-a fost frică să nu te arzi?

– Mărturisesc că nu mi-a trecut prin cap ideea asta. De altfel, incendiul nici nu a fost așa mare.

Vicky nu se putu împiedica însă să tresară când își aminti de mirosul înțepător de material ars. Simțise vag că cineva se năpustise asupra ei, dar își aducea perfect aminte privirea extrem de îngrijorată a lui Simon atunci când aterizase lângă ea. Atunci observase că în jurul ei se formase un cerc de

privitori. Vicky îl auzise pe Simon întrebând-o dacă se simte bine, după care îi ordonase lui Roxy să aibă grijă de ea o vreme.

Prezența de spirit a tinerei îi salvase viața lui Darren, dar spaima îi provocă o criză de astm atât de puternică, încât fură nevoiți să– i pună o mască de oxigen pentru câteva minute. Apoi infirmierele se ocupară de rănile lui, care, din fericire, nu erau prea grave. Scotocindu-i-se prin buzunarele pijamalei, descoperiră și cauza accidentului: un chiștoc de țigară și o cutie de chibrituri.

Vicky trăsese învățăminte din acea întâmplare. De acum încolo, va trebui să se încreadă mai mult în intuiția ei. Tocmai își sorbea cafeaua tare pe care i-o făcuse Roxy, când Simon dădu buzna în încăpere. Privirea lui o măsură de sus până jos ca și cum voia să se asigure că totul era în regulă.

– Criza de astm a lui Darren s-a terminat, îi spuse el ghicindu-i gândurile. Tu cum te simți?

Înainte să apuce să răspundă, el îi luă ceașca din mâini și-i examină palmele.

– Sunt puțin inflamate, dar cred că putea să fie și mai rău.

Mâinile lui Simon deveniră atât de blânde, încât păreau că o mângâie ușor. Spre rușinea ei, Vicky se înroși la față.

– Ciorapii însă s-au făcut praf, spuse ea retrăgându-și puțin cam prea repede mâinile. Erau nou-nouți!

– Așa este, șopti Simon, sunt distruși. Niște ciorapi însă se pot înlocui, dar nu și frumoasa mea proprietăreasă, adăugă el în șoaptă.

– Sssttt …făcu Vicky, privind îngrijorată în jurul ei. Se bârfește cam mult pe aici.

– Draga mea copilă, dacă aș lua în seamă toate bârfele, acum m-aș afla deja într-un sanatoriu de boli nervoase! Oricum, trebuie să te obișnuiești cu ideea că mai devreme sau mai târziu va afla toată lumea că locuim sub același acoperiș. Apropo, ai nevoie de un suflet caritabil care să te ajute la mutat?

– Voi găsi eu pe cineva, nu-ți face griji. În plus, află, domnule doctor Drummond, că nu sunt "draga ta copilă". Să nu spui că nu ți-am spus.

Simon însă, fără să renunțe la calmul lui obișnuit, își încrucișă brațele la piept și– i adresă lui Vicky un zâmbet dezarmant.

– Am avut un lapsus, domnișoară Chalfont. Te vei obișnui repede însă cu micile mele tachinări.

– Poate că va trebui să te obișnuiești și tu cu ale mele.

– Dacă ne vom face câteva concesii reciproce, nu cred că vor fi probleme …

Sosirea tinerei stagiare puse capăt discuției.

– Felicitările mele, Vicky! exclamă tânăra. Pari și acum marcată de șoc. Odihnește-te puțin și în timpul ăsta poți să iei cina.

"Marcată de șoc?" … Nu prea știa dacă lucrurile stăteau chiar așa, dar era sigură că tulburarea ei nu avea nici o legătură cu accidentul lui Darren. Fusese de– ajuns să petreacă cinci minute în compania lui Simon pentru a nu se mai simți

stăpână pe ea. Această constatare o făcu să se teamă serios pentru ceea ce va urma. Poate că mătușa Celia avusese dreptate … Noroc că Tim se va afla în curând în prejma ei ca să-i mai risipească gândurile negre.

Toată lumea respiră mai ușurată atunci când lui Darren i se dădu voie să iasă din spital. Imediat ce spitalul contactă o asistentă socială care s-o ajute pe mamă, și Katty se întoarse acasă.

Vicky nu-l mai văzu pe Simon toată săptămâna. Nu se putea spune același lucru însă și despre Adrian, care trecea prin secție în mod regulat, spre bucuria lui Beryl. Dar pe măsură ce trecea timpul, tânăra infirmieră era din ce în ce mai tristă.

– A promis să-mi scrie, îi mărturisi ea într-o zi lui Vicky, dar Yorkshire e foarte departe. Aș putea, bineînțeles, să încerc să-mi găsesc și eu un post acolo, dar nu vreau ca Adrian să-și închipuie că alerg după el. Este … foarte seducător, adăugă cu obrajii în flăcări, și știu că își va găsi repede pe cineva în noul mediu.

În adâncul sufletului Beryl știa de fapt că îl pierduse deja pe Adrian. Măcar dacă ar fi apucat să-l "aibă" pentru o zi! Vicky se uită la ea cu compătimire. Ar fi vrut s-o facă să înțeleagă că poate era mai bine pentru ea ca Adrian să plece, dar ar fi fost timp pierdut. Era clar că tânărul îi sucise mințile lui Beryl.

– Știi că Adrian are multe atuuri de partea lui, îndrăzni ea totuși să-i spună. Dar și tu ai, Beryl. Nu te subestima. Să fiu în locul tău, aș lăsa timpul să rezolve această problemă.

Peste câtva timp, însă, urma să aibă loc o petrecere dată în cinstea tuturor medicilor stagiari care părăseau spitalul ca să se risipească în cele patru colțuri ale Angliei. Deci, acela era primul eveniment "monden" al lui Vicky de când plecase din Australia. Mai avea însă și alt motiv de bucurie. Printr-o coincidență ciudată, cheful avea loc chiar înainte de mutarea ei la Simon. Deși refuza să vadă în asta un semn, trebuia se recunoască cel puțin că era un început de bun augur. Vicky era atât de nerăbdătoare, încât își pregătise deja bagajele. Mai rămânea să vadă cum le va transporta. Aici începea greul. Nici nu se gândea să-i ceară ajutorul lui Simon, deoarece considera că deja îi datora destul de mult. În ziua în care vorbiseră pentru prima oară despre planul lor, Vicky îi propusese cât se poate de firesc să-i micșoreze chiria, dar Simon respinsese imediat ideea ei.

– Nu, îi spusese el pe un ton care nu admitea nicio replică. Deocamdată te poți considera invitata mea. Vom relua discuția după expirarea contractului de închiriere.

Pe moment, Vicky nu îndrăznise să protesteze, dar acum i se părea necesar să-și apere independența. Chiar dacă o făcuse din amabilitate, nu voia să-i rămână cu nimic datoare. Așadar, îi va cere Annei s-o ajute la mutat sau va putea să ia un taxi …

Când se întoarse la cămin, o sună mătușa Celia, care o anunță că venise Tim.

– Deocamdată se află la bunicii lui, dar te va suna el. Nu știam dacă să-i dau noua ta adresă.

– Bineînțeles că poți! exclamă Vicky venindu-i să sară în sus de bucurie. Ți-am mai vorbit despre el. E tânărul care a lucrat cu mine în Australia.

– În orice caz mi s-a părut foarte simpatic și plin de viață! Abia a pus piciorul în Anglia și a închiriat deja o mașină cu care să viziteze țara. Unchiul tău chiar a vrut să-i dea o hartă, dar nu cred să aibă nevoie de ea. Pare foarte atașat de tine. Ești sigură că nu e decât un … prieten?

– Mătușă Celia! Întotdeauna ai fost cam romantică! Tim esta doar un prieten și nimic mai mult.

– Păcat! Eu te și vedeam în rochie albă …

De data asta, Vicky izbucni în râs.

– Atunci când va sosi momentul, dacă va sosi vreodată, îți promit că unchiul Bob va fi acela care mă va conduce la altar.

Ultima noapte, în mod cu totul neobișnuit, a fost cât se poate de calmă. Când se iviră zorile, Vicky se duse să o vadă pe Lisa. Fetiței i se administrau în continuare antibiotice, dar nu mai avea înfățișarea febrilă din ziua anterioară. Dimpotrivă, acum ochii îi străluceau de bucurie. Era ziua ei de naștere … Toate infirmierele îi pregătiseră câte o surpriză. Mai întâi, i se va cânta la difuzoarele spitalului melodia tradițională, apoi urma să primească un tort uriaș și un cadou, ales personal de către Carole din colecția de jucării rezervate "ocaziilor speciale".

– Ce agitație este astăzi! exclamă Vicky prinzând o fundă din satin roșu în părul fetiței. E ciudat, dar parcă se pune la cale ceva. Mă întreb ce ar putea fi …

Lisa râse pe furiș, cu mâna la gură.

– Știi foarte bine despre ce este vorba. Astăzi împlinesc zece ani.

– Ah, asta este? Parcă mi s-a spus mie ceva în sensul acesta …

– La mulți ani, draga mea, spuse Vicky sărutând-o pe ambii obraji. Aș fi vrut să mai rămân ca să te ajut să sufli în lumânări, dar trebuie neapărat să mă duc să trag un pui de somn. Trec mai târziu pe la tine.

Se duse apoi să-și ia rămas-bun de la Carole.

– Ne vedem diseară la petrecere, îi spuse infirmiera ca și cum ar fi fost absolut normal.

– Da …, deși mi-e teamă că mă voi simți cam stingheră, deoarece nu prea cunosc pe nimeni pe aici.

– Stai liniștită. Vom fi noi acolo. De altfel, Simon mi-a spus că i te va prezenta lui sir James. Dânsul se ocupa de consultații mai înainte, dar după ce a făcut pneumonie, în urmă cu câteva luni, s-a hotărât să se pensioneze anticipat și acum îl înlocuiește Simon. Și o face foarte bine. Apropo de Simon, mi-a spus că te-ai hotărât să-mi urmezi sfatul.

– Ăăă … da. Probabil că deocamdată asta este cea mai bună soluție, recunoscu ea cu un zâmbet jenat. Vom vedea ce va fi mai departe.

– Ți-am spus eu că sunt un geniu!

– Numai timpul va hotărî asta …

Așadar, Simon răspândise deja vestea. E adevărat că îi spusese că nu-i păsa de părerea celorlalți, dar oricum era o situație jenantă!

***

Vicky dormi bușteан până la cinci după-amiază, după care făcu un duș , se înfășură într-un halat de baie din prosop și se duse la Anna să vadă dacă venise acasă. O găsi pe tânără golindu-și buzunarele uniformei, înainte de a o arunca în coșul cu rufe murdare. Atunci când o văzu pe Vicky, fața i se lumină.

– Unde ai dispărut? Începusem să mă întreb dacă nu cumva te-ai întors în Australia!

– Am fost de gardă noaptea toată săptămâna. N-am de gând să mă întorc acolo, ba dimpotrivă …

Cele două tinere nu se văzuseră de când făcuseră plimbarea la țară, așa că Vicky o puse la curent cu ultimele vești.

– Vei locui în aceeași casă cu el?

Anna se răsucise brusc spre ea și își arcuise sprâncenele pensate cu grijă.

– Cui i-a venit ideea asta?

– Lui Simon.

– Măi să fie! E ceva necurat la mijloc!

– Ce tot cauți gânduri ascunse? exclamă Vicky râzând. E pur și simplu o problemă de comoditate. Simon crede că va putea să mă convingă în felul acesta mai ușor să-i vând casa.

– Dacă spui tu … dar eu nu prea cred că e vorba despre asta. Nici un bărbat nu i-ar propune unei femei să locuiască

sub același acoperiș dacă nu i-ar plăcea să zicem … măcar compania ei. Mă rog, treaba ta! Mie spune-mi numai în ce zi vrei să te muți și îți voi sta la dispoziție. Voi profita de ocazie să vizitez și eu casa asta faimoasă, adăugă ea cu ironie.

– M-ai salvat! Am putea s-o facem mâine, deoarece azi n-avem timp din cauza petrecerii. Mergi și tu, nu-i așa?

– Cum să nu?

Anna încercă să-și aranjeze părul și se privi în oglindă cu un aer mulțumit.

– Am întâlnire. Mă rog, nu știu dacă pot s-o numesc așa. Cu Ben.

Nu era nevoie de mai mult pentru a stârni curizitatea lui Vicky.

– Continuă, îi spuse ea ușor nerăbdătoare.

– Așa … Ne-am întâlnit aseară la "Lebăda de aur" și Ben m-a invitat la el ca să bem un ultim pahar. Am ascultat niște muzică, am jucat scrabble și am vorbit în neștire … Când m-a condus acasă, mi-a spus că speră să mă vadă și în seara asta. Ce părere ai? Înainte nu-l cunoșteam prea bine, dar acum mi se pare foarte simpatic.

– Da, mi-a plăcut întotdeauna Ben, dar e totuși păcat că l-ai cunoscut exact în momentul în care te-ai hotărât să pleci.

Anna păru că se gândește câteva secunde.

De fapt, îmi mai iau un răgaz de trei luni. De altfel, Ben mi-a spus că se gândește și el să schimbe spitalul la sfârșitul anului … Deocamdată însă să ne ocupăm de prezent, deci trebuie să ne pregătim de petrecere …

După nenumărate probe, Vicky se hotărî în cele din urmă să îmbrace o rochie turcoaz din muselină al cărui fald, care pornea de pe umăr, era prins în talie de o broșă cu piatră prețioasă de culoare roșie. Apoi își ridică părul într-un coc pe care îl strânse cu o fundă din catifea asortată cu rochia. Cu pieptănătura aceea sofisticată care îi scotea în evidență trăsăturile regulate ale feței, parcă era un veritabil porțelan de Saxa și atunci când se privi în oglindă, în ochi îi apăru o sclipire neobișnuită la ea. Un lanț răsucit din aur sublinia și delicatețea gâtului.

Anna mizase în special pe simplitate: o rochie superbă cu bretele din satin negru, cu un colier din perle albe și gri asortate cu cerceii.

Se făcuse ora nouă atunci când cele două tinere ajunseră în fața ușii cantinei medicilor. Recunoscură cu greu sala, care de obicei era foarte banală. În aer pluteau baloane uriașe și de tavan atârnau ghirlande de toate culorile. Era o noapte frumoasă de vară. Ferestrele erau deschise larg și o muzică ritmică îi întâmpina pe invitații care soseau din tot spitalul. Puțin intimidate, nou-venitele căutau o figură cunoscută, când îl zăriră pe Ben croindu-și drum spre ele. Fața lui, de obicei serioasă , acum părea ciudat de veselă.

– Aici erați, frumoaselor? spuse el vorbind mai tare pentru a se putea face auzit. Ce vreți să beți? Sunt de toate, pentru toate gusturile. Veniți cu mine.

Le conduse la un bufet superb, așezat lângă fereastră. Carole și soțul ei deja sorbeau dintr-o cupă de șampanie.

Profitând de un scurt moment de liniște, când se schimba caseta, vorbiră cu o voce mai normală.

– Te mai afli încă printre noi? o întrebă Greville pe Vicky. Probabil că te chinuie și pe tine datoria, ca și pe noi, deoarece altfel nu văd ce te determină să muncești pe brânci pentru spital. Dar hai să vorbim puțin despre tine, Anna. E adevărat ce am auzit? Cum că ai de gând să ne părăsești? Părerea mea e că ar trebui să-ți iasă din cap ideea asta. Avem nevoie de tine aici.

Anna îl privi pieziș și clătină din cap.

– Nimeni nu e de neînlocuit, dragă domnule doctor. Ori plec, ori ajung în una din secțiile dvumneavoastră Prefer prima soluție!

– Așa sunt tinerii din ziua de astăzi, spuse Greville. La cea mai mică problemă, șobolanii părăsesc corabia.

Discuția se opri, deoarece muzica pornise din nou și fără să mai apuce să se opună, Vicky se simți târâtă pe ringul de dans de către Adrian.

– În sfârșit! exclamă el punându-și mâna cu îndrăzneală pe talia fetei. Acesta este momentul la care visez de mult. De ce mă eviți? îi șopti el aruncându-i ocheade insistente.

– Păstrează-ți complimentele pentru puzderia de admiratoare care te așteaptă în nordul Angliei, îi răspunse Vicky cu un zâmbet poznaș. Dar unde este Beryl?

– E pe undeva, pe acolo … Deocamdată e supărată pe mine și asta numai pentru că am îndrăznit să stau de vorbă cu o infirmieră de la chirurgie. Ah, femeile astea!

– Foarte bine a făcut, pentru că trebuie să-ți spun, Adrian Wood, că nu ești decât un fustangiu incorigibil! Nu înțeleg cum de te suportă Beryl!

– Serios? Nu înțelegi? Poate ar trebui să-ți completez cunoștințele lipsă înainte să pleci, îi șopti el lipindu-și obrazul de cel al tinerei.

– Ești adorabilă, îi șopti el languros.

– Scuză-mă …

O voce gravă și autoritară reteză avansurile tânărului și peste câteva secunde Vicky se trezi în brațele lui Simon.

– Ei! exclamă Adrian. Ce faceți?

Simon părea să se bucure de festa pe care i-o jucase.

– Sir James este la bar. Cred că vrea să stea de vorbă cu tine.

Și fără să țină cont de protestele tânărului, o conduse pe Vicky în mijlocul ringului. Tânăra nu știa cum să reacționeze. Era furioasă pe bărbatul care se purtase cu ea ca și cum ar fi fost proprietatea lui, dar se simțea și măgulită de gestul lui. În timp ce se legăna strâns lipită de pieptul tânărului, Vicky simți că toate reținerile i se spulberă ca un fum. Ametită de parfumul doctorului, nu-și mai dorea decât ca dansul acela să nu mai aibă sfârșit, să rămână în brațele lui și să uite de tot și de toate.

Făcând un uriaș efort de voință, reuși totuși să-și alunge din minte gândurile care o tulburau și afișă o atitudine indiferentă.

– Știi că m-am întâlnit cu fratele tău?

– Mi-a spus, îi răspunse el cufundându-și privirea limpede în cea a tinerei, ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile. Și cum a fost?

– Ne-am simpatizat imediat unul pe altul și mi-a turnat toate secretele familiei voastre.

– Nu mai spune!!

Pe buzele cărnoase ale tânărului apăru un zâmbet vesel, în timp ce mâinile lui o strângeau și mai tare în brațe. Pe Vicky o străbătu un fior de plăcere și, ca să-și ascundă tulburarea încercă să râdă.

– Nu trebuie să crezi tot ce spune fratele meu, continuă Simon. Uneori are cam multă imginație.

– Bănuiesc că ai dreptate, deoarece nu mai contenea cu laudele la adresa ta …

– Atunci, probabil se afla într-unul din rarele lui momente de luciditate. Vom avea însă liniște vreme de două săptămâni. De fapt, când te muți?

– Mâine seară. Am rugat-o pe Anna să mă aducă.

Figura lui Simon se posomorî brusc.

– De ce ai făcut asta? spuse el în cele din urmă, pe un ton glacial. Ți-am propus să te ajut eu.

– Știu, dar …

Vicky nu știu cum să dea la întors.

– Nu … nu voiam să abuzez de amabilitatea ta și cum Anna tot ținea neapărat să vadă casa …

– Putea să vină cu altă ocazie.

Părea dezamăgit ca un copil căruia i se luase jucăria. Chiar în clipa aceea se ciocniră de Anna și Ben. Dansau privindu-se în ochi, ca și cum uitaseră de tot ce-i înconjura.

– Tare mi-e teamă ca Anna va fi prea ocupată ca să-ți poată servi drept șofer, spuse Simon pe un ton ursuz.

Uitându-se în direcția în care privea el, Vicky zâmbi. Atitudinea lui Simon o amuza.

– Prietenii adevărați își respectă întotdeauna promisiunile.

– Așa este! Trag deci concluzia că pe mine nu mă consideri prietenul tău …

Se uita la ea supărat, ceea ce îi dădea figurii o asprime neobișnuită. Câtă vorbă pentru o nimica toată!

– Uite ce este … Asta este soluția cea mai rațională, deoarece ai putea fi chemat de urgență la spital. Problema este rezolvată, dar îți mulțumesc încă o dată. Nu ești supărat pe mine? Rămânem prieteni?

– O să mă mai gândesc la asta, îi răspunse el laconic.

Vicky oftă adânc și se depărtă de el.

– Cred că viitoarea noastră coabitare va fi dificilă … Nu facem altceva decât să ne certăm. Poate că mutarea cu tine nu e cea mai bună idee.

– Ce prostie! În orice relație sunt suișuri și coborâșuri, ar trebui să știi treaba asta.

Vicky constată că între timp părăsiseră ringul și se îndreptau spre un grup de invitați.

– E timpul să mergem să-l salutăm pe sir James, spuse Simon ca explicație. E un om pe care îl admir foarte mult, dar care e văzut din ce în ce mai rar în public după ce s-a îmbolnăvit. Așadar, este poate o ocazie unică să-l cunoști

Vicky îl mai văzuse și altădată, dar nu îndrăznise să-i vorbească deoarece, în ciuda tâmplelor lui argintii și a privirii binevoitoare, o impresionase întotdeauna. Era un bărbat înalt, cu fruntea înaltă și senină, dar slăbise foarte mult. Îl găsiră stând de vorbă cu Adrian și Carole, și Simon i-o prezentă pe Vicky.

– … care a revenit la noi după ce a făcut săpături o vreme pe meleaguri îndepărtate.

– Unde ai fost? o întrebă bătrânul înclinându-se politicos.

– La Sydney. Mi-a plăcut foarte mult în acest oraș, dar mărturisesc că prefer Anglia.

– Faci parte din acea specie pe cale de dispariție care se simte atașată de rădăcinile ei. Așa ceva e foarte rar în ziua de azi … Să sperăm că nu vei fi tentată să pleci din nou. Situația din spitalele noastre este foarte grea.

Câteva minute mai târziu, de Simon se apropie un chelner care-i șopti la ureche că era chemat la telefon. Profitând de ocazie, Vicky se despărți de sir James și începu să se plimbe prin salon.

Peste tot fu întâmpinată cu zâmbete călduroase și amabilități. Și ea care se temea că se va simți izolată! Fu nevoită, bineînțeles, să vorbească despre Australia.

– Oh, nu, e fantastic! îi răspunse ea cu entuziasm unui coleg care o întrebase dacă acolo viața era cam grea. Există spitale ultramoderne, vremea e superbă, plajele extraordinare și australienii sunt niște oameni foarte afectuoși. Pe scurt, e un adevărat paradis. Singurul inconvenient, adăugă ea pe un ton

ironic, este acela că se află prea departe pentru a te întoarce acolo în fiecare weekend.

– Nici dacă aș fi plătită nu mi-aș părăsi cuibușorul meu călduț ca să mă duc la naiba-n praznic! bombăni o infirmieră.

Vicky pierdu brusc șirul conversației. Îi reveniră în minte cuvintele lui sir James. Nu conta decât locul în care aveai rădăcinile și deci, sufletul. Căută fără să vrea silueta înaltă a lui Simon prin mulțimea invitaților, dar nu dădu de el.

Timpul trecu repede și curând barul se închise. Era aproape miezul nopții. Luminile se stingeau una câte una și câteva perechi fură văzute furișându-se discret afară din sală pentru a-și continua discuțiile în niște locuri mai liniștite.

Vicky începu să se simtă singură, Simon încă nu apăruse. Sir James și soții Lorne plecaseră de mult și– i văzuse pe Adrian și Beryl ștergând-o îmbrățișați. Ben se pregătea să o conducă acasă pe Anna.

– Vrei să te lăsăm la cămin? o întrebă tânăra pe prietena ei.

– Îți mulțumesc mult, dar le-am propus lui June și Maddy să mergem să luăm o cafea împreună.

– Cum dorești. Atunci, pe mâine. Vrei să te iau după micul dejun?

Cele trei tinere băură o ultimă cafea, bârfiră puțin evenimentele și personajele de la petrecere, după care musafirele ei se duseră la culcare. Vicky se băgă imediat în pat, fără să mai citească cele câteva pagini de roman din fiecare seară, dar nu reuși să adoarmă. Era convinsă că era pe cale de a face cea mai mare prostie din viața ei …

Deodată, începu să râdă. Parcă era un dresor care intră în arenă și își vâră capul în gura leului. Simon semăna perfect cu un leu: avea părul de un blond superb, era puternic, avea mersul suplu și lent al unei feline, dar, ca și în cazul leului, ferească Dumnezeu să-i apari în cale atunci când îi era foame…

Din fericire, Tim urma să vină curând. Foarte sportiv, cu pielea bronzată de soare și vânt, era opusul lui Simon, dar nu era deloc lipsit de farmec, ba dimpotrivă. Măcar în felul acesta Simon va vedea că nu avea de gând să-i cadă în brațe imediat ce el pocnește din degete!

Capitolul 8

Cerul era albastru ca în cărțile poștale ilustrate. Stând tolănită în șezlong, Anna deschise un ochi și întinse mâna după paharul cu suc de portocale pe care îl pusese în iarbă.

– Asta da viață! Simt că trebuie neapărat să mă mărit cu un milionar!

Cele două femei făceau plajă în curtea interioară a casei lui Vicky.

– Bineînțeles! Va trebui să se poarte frumos, să se îmbrace de la " Harrods" și să aibă un iaht pe Coasta de Azur, continuă Anna punându-și din nou ochelarii de soare pe nas.

Vicky începu să râdă și se întinse cu voluptate.

– Te vei plictisi repede. Dar care mai e rolul lui Ben în povestea asta? Din câte am înțeles, a fost dragoste la prima vedere. Evident că stilul lui ar fi mai potrivit cu "Marks and Spencer" …

– Nu mai râde de mine, spuse Anna perfect calmă.

Suntem doar simpli prieteni, dar, dat fiind că sunt fată bună, uite, sunt gata să renunț la iaht.

Se ridică puțin și se uită la ceas.

– Trebuie să plec. În seara asta mă duce la Hever Castle unde se joacă "Visul unei nopți de vară"

– Nimic nu poate fi mai romantic! E ceva necurat la mijloc.

– Tu vorbești, care trăiești sub același acoperiș cu un fustangiu? S-ar putea să iasă scântei din aranjamentul ăsta …

– Nici nu va observa că exist! Bineînțeles, dacă aș reprezenta un caz interesant de scolioză, lucrurile ar sta cu totul altfel. Hai, du-te! Petrecere frumoasă!

O conduse pe Anna până la mașină și se uită în urma ei după ce tânăra plecă. Se întoarse apoi să ia paharele pe care le lăsase în grădină. Cutia de carton în care pusese câteva alimente înainte de a pleca de la cămin o aștepta în continuare pe masa din bucătărie. Venise vremea să facă un pic de ordine. Cu ocazia asta va face și o listă cu ceea ce-i mai lipsea …

Dar Vicky își dădu seama că Simon era foarte organizat. Bucătăria era o adevărată cămară. Erau de toate în ea, dar fiind un om principial, se hotărî să dea o fugă până la magazinul cel mai apropiat ca să-și facă propriile cumpărături.

Tocmai se întorsese acasă și își punea bicicleta în garaj, când auzi un scrâșnet de frâne. Oare cine putea fi? Vicky se întoarse și văzu un Ford alb nou-nouț. Înainte să mai apuce să facă ceva, se simți luată pe sus de două brațe puternice.

– Sper că observi că mă țin de promisiune!

– Tim ! exclamă Vicky când se trezi cu picioarele pe pământ. Ce bucuroasă sunt! Dar cum ai făcut să mă găsești?

– Mi-a desenat mătușa ta schița. Că veni vorba, ce femeie vorbăreață! Sper că nimeni nu va avea de gând vreodată să-i încredințeze vreun secret de stat.

– Decât s-o vorbești de rău pe mătușa mea, mai bine vino înăuntru. Îți voi face onorurile casei.

Îl luă de brat pe tânăr și– l conduse spre treptele de la intrare bombardându-l cu întrebări.

– Ia spune, ce-ai mai făcut? Dar în primul rând vreau să știu cât stai aici? Am o cameră pentru musafiri ...

– O accept! Dar ce va spune individul cu care locuiești?

– Stai liniștit! Am vorbit deja cu el despre problema asta. De altfel, nu trăiesc cu el. E un aranjament provizoriu.

Tim o bătu amical pe obraz.

– Mătușa ta mi-a povestit deja totul …

– Mătușa Celia trăiește în secolul trecut, dar are un suflet de aur. Cred că ți-e sete. Sper că Simon are bere în frigider. Îți convine?

Se instalară în curtea din spatele casei. Soarele stătea să asfințească și tăcerea își intră treptat în drepturi.

– Deși m-am întors numai de două luni, mi se pare că a trecut o veșnicie, spuse ea în cele din urmă cu o ușoară nostalgie în voce.

– Mie-mi spui? Lunile astea mi s-au părut ani!

Flacăra care se aprinsese în ochii lui Tim o tulburară nespus pe tânără, dar ea adăugă repede:

– Sunt sigură că nu pentru a-mi spune vorbele astea ai făcut atâta amar de drum. Ce te-a determinat s-o faci?

– Am avut dreptul la un concediu suplimentar, deoarece, atunci când mă voi întoarce, voi prelua o altă funcție. Voi face parte din conducerea unui mic spital privat din provincie.

– E nemaipomenit! Frumoasă provocare!

– Mă gândeam la asta de ceva vreme …

Păru să ezite câteva secunde.

– Când te vei întoarce, Vicky? Am putea să fim asociați!?...

Vicky fu din nou izbită de expresia de pe fața tânărului. Parcă aștepta răspunsul ei cu îngrijorare. Vicky știa că o plăcea și sentimentul era reciproc, dar acum privirea lui spunea mult mai multe.

– Nu prea știu, spuse ea pe un ton șovăitor. Poate o s-o fac odată, dar în nici un caz atât de curând. De altfel, sunt lucruri mai importante de făcut în momentul de față. Ce vrei să facem mâine? Vizităm catedrala Canterbury?

Tim întinse mâna și ciufuli ușor părul tinerei.

– Am făcut deja Canterbury împreună cu bunicii mei.

– Cum adică, " am făcut deja Canterbury"? Nu-ți dai seama că vorbești despre secole întregi de istorie?

– Tot ce știu e că am venit aici pentru tine, nu pentru o lecție de istorie.

Vicky se prefăcu că nu auzise nimic.

– Nu cred nimic din ce spui! De altfel, ți-am pregătit deja o frumusețe de program. La început, în cazul în care este vreme bună, am putea să mergem la una din ultimele ferme de

cultivare a hameiului unde recoltarea se face încă manual. O să vezi că e foarte interesant.

– Dacă sunt cu tine, mă interesează orice, îi răspunse Tim galant, dar nu am timp, pentru că trebuie să plec duminică la Bruxelles să-mi văd o mătușă.

– Înseamnă că avem trei zile la dispoziție! E perfect!

Când se aflau în toiul întocmirii planurilor de călătorie, se auzi cheia răsucindu-se în broască. Era Simon!

– Mă duc la el, spuse ea ridicându-se ceva cam repede de pe scaun. Vino cu mine! Vreau să i te prezint.

Și o zbughi repede spre ușa de la intrare, lăsându-l pe Tim ceva mai în spate. Simon deschidea scrisorile pe care ea i le pusese pe măsuță când venise acasă. Purta o haină subțire și cămașa bleumarin îi era deschisă la gât. Vicky fu frapată de oboseala care se citea pe fața lui. Când o văzu însă, expresia i se schimbă radical.

– Bănuiam eu că ai sosit, spuse el pe un ton vioi, făcând semn spre grămada de bagaje lăsate la baza scărilor. Dar … cred că avem musafiri, adăugă el imediat zărindu-l pe Tim. Nu faci prezentările?

Vicky se simțea cam stânjenită. Ar fi vrut să aibă răgazul de a-l anunța pe Simon că urma să vină Tim, dar acum era deja prea târziu.

– Sigur că da … Simon, el este Tim, un prieten pe care l-am cunoscut la Sydney.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, dar privirea lui Simon rămase de nepătruns.

– L-am invitat pe Tim să stea aici până duminică. Sper că nu te deranjează. Ai fi putut și tu să primești o vizită …

– Nu, eu te-aș fi anunțat. Purtați-vă ca și cum nu aș fi acasă. Eu urc să mă schimb.

Poate că doar i se păruse, dar Vicky avu impresia că Simon devenise dintr-o dată mai rece, mai distant.

-Sunt convinsă însă că ai câteva minute libere ca să bei ceva cu noi, insistă ea. Ziua a fost chiar atât de stresantă?

– Și da, și nu … Ce propui?

– I-am oferit lui Tim o bere din rezerva ta, mărturisi ea pe un ton jenat.

– Nu mai spune! Din păcate, nu vă pot călca pe urme în direcția asta, pentru că trebuie să mă întorc la spital în seara asta. Mă mulțumesc cu niște suc de portocale.

Vicky alergă spre bucătărie. Spera să nu se fi supărat pe ea. Dar atunci când reveni, cei doi bărbați stăteau liniștiți de vorbă în curte. Simon îi propusese lui Tim să vină să viziteze spitalul.

– Mulțumesc, Vicky, spuse el luând paharul rece din mâna ei. Vezi ce bine e dresată, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Tim. Și asta nu e decât începutul!

– Dă-i mai departe pe tema asta! Poate vrei ca data viitoare să te pomenești cu conținutul paharului pe hainele tale frumoase.

– Asta numesc eu a avea replică. E ceea ce mi-a lipsit cel mai mult după plecarea ei, spuse Tim.

Privirea pătrunzătoare a lui Simon se plimbă de la unul la altul, fără să lase să se vadă ce gândea.

– Până la urmă, ce ați hotărât?

– Am de gând să-l duc într-un club tipic englezesc în seara asta. Vrei să vii și tu?

– Îți mulțumesc, dar am foarte mult de lucru. Distracție plăcută! Vrei să-ți urc bagajele la tine în cameră?

– Da, dar vreau să te ajut și eu, spuse Vicky luându-se după el.

Acesta nu era desigur decât un pretext pentru a-i putea vorbi între patru ochi.

– Simon … începu ea cu privirea în jos, aș fi vrut să te anunț, dar Tim …

Simon ajunsese deja în capul scărilor și o privea în timp ce urca ultimele trepte. În ochii lui nu depistă nici o urmă de supărare, ci o duioșie nesfârșită care o tulbură și mai tare pe tânără.

– Nu te scuza. Unde va dormi?

Vicky nu reușea să înțeleagă sensul întrebării lui. Magnetismul privirii lui Simon o vrăjise din nou.

– Păi … Ne mai rămâne liberă camera din fund, dar acolo va fi nevoie de o curățenie serioasă.

– Dă-i camera lui Paul. Are și baie, așa că va fi mai practic.

– Da …ai dreptate. Mulțumesc, Simon.

– N-ai pentru ce!

Și, fără pic de fasoane, o bătu ușor cu palma pe obraz, după care dispăru în camera lui. Vicky își lăsă bagajele în camera ei și se întoarse să îl aștepte pe Tim pe coridor. Sprijinindu-se cu coatele pe balustrada scării, tânăra își spuse că indiferența lui

Simon era dovada clară că nu vedea în ea o femeie, ci o simplă "asociată". Auzi apoi pasul vioi al lui Tim la intrare.

– Aici sunt! îi strigă ea vesel aplecându-se peste balustrada scării.

Peste câteva ore porneau la drum spre acel han faimos din secolul al cincisprezecelea despre care îi vorbise Vicky. La volan era Tim. Foarte relaxat, sprijinindu-se de mânerul portierei, fluiera o melodie, admirând peisajul. Drumul însă deveni mai sinuos și curând nu mai văzură decât copaci dezrădăcinați cu crengi rupte. Era un spectacol dezolant.

– E de la furtună, îi explică Vicky. Mă aflam încă în Australia când a avut loc, dar mi-a pomenit despre ea mătușa mea în scrisori. Va fi nevoie de mulți ani ca natura să-și intre în drepturi.

Vicky se simți deodată și mai prost dispusă. Poate din cauza acelui peisaj în ruină? Deși așteptase cu nerăbdare venirea lui Tim, acum nu-și mai dorea altceva decât să se întoarcă acasă, să-și desfacă bagajele și să poată să încropească o cină pentru Simon. Era sigură că nu mâncase decât un sandviș. Asta în cazul în care a avut timp să mănânce!

Lui Vicky îi apăru brusc în fața ochilor vaza de pe comoda din camera ei. În ea se afla un trandafir uriaș, proaspăt cules din grădină. De ea era sprijinit un bilet. "Bine ai venit acasă". Luase biletul și– l lipise de pieptul ei. "Oh, Simon! Măcar dacă ai fi sincer!" Dar nu trebuia să-și piardă capul. Acela nu era decât un gest de pură amiciție, nimic altceva, și, după ce trase această concluzie, se întorsese cuminte să-l aștepte pe Tim.

Tim! Uitase total de el! Furioasă pe ea însăși, începu imediat să sporovăiască vrute și nevrute cu el.

Curând, acoperișul roșu al micului han apăru în depărtare.

– Acolo este! exclamă Vicky. E magnific, o să vezi! Și când te gândești că se află acolo de cinci sute de ani!

– Sper că între timp și-au mai îmbunătățit totuși instalațiile sanitare, glumi Tim în timp ce intra într-o mică parcare ascunsă cu grijă în spatele unor tufișuri.

– Să intrăm!

Rămaseră totuși câteva minute în fața ușii cu nasul aproape lipit de o hartă care imita un rulou de pergament acoperit cu un scris gotic.

– Hmm … Mi se pare foarte apetisant, spuse Tim dându-se la o parte ca să o lase pe Vicky să intre prima.

– Cine te-a adus la hanul ăsta? o întrebă el ceva mai târziu sorbind cu înghițituri mici dintr-o cafea cappuccino delicioasă.

– Aici am sărbătorit ultima aniversare a tatălui meu …

Tăcu câteva secunde, doar atât cât să poată vedea scena. Era iarnă. În locul cazanului uriaș de alamă, dansau flăcările în șemineu. Erau toți trei acolo, Chris participând la un meci de rugby la colegiu.

Deodată, totul dispăru. Tim își pusese mâna cu blândețe peste cea a tinerei.

– Iartă-mă, Vicky, n-am vrut să reînviez trecutul, spuse el cu un aer abătut.

– N-ai de ce să te scuzi. Dimpotrivă, mi-a făcut plăcere să revăd cu ochii minții toată scena.

Ninsese în ajun și peisajul era minunat.

Atunci își dădu seama că Tim nu numai că nu-i dăduse drumul la mână, ba chiar o mângâia cu duioșie.

– Mi-aș dori atât de mult să te văd fericită, Vicky! Întoarce-te în Australia și căsătorește-te cu mine!

Tânăra clipi des din gene. O cerere în căsătorie! Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat! Se simțea foarte mulțumită, dar prefera să facă haz de necaz.

– Par chiar atât de nefericită? Nici nu poate fi vorba despre așa ceva! În plus, credeam că știi deja că sunt total împotriva căsătoriei. Hai, termină-ți cafeaua, deoarece trebuie să mai mergem și la Chiddingstone. Ar fi bine să mai prindem un pic de lumină pentru că este unul din satele elisabetane cel mai bine conservat.

Tim se supuse fără să mai facă nici un comentariu.

– Mi-a spus mie mama că n-ar fi trebuit să te las să pleci, spuse el în cele din urmă zâmbind, cu stângăcie.

A doua zi de dimineață vizitară, așa cum stabiliseră, ferma de hamei. Tim profită de ocazie ca să-i facă lui Vicky o grămadă de fotografii. Vicky în fața zidurilor acoperite cu viță sălbatică, Vicky mângâind caii care-i plimbau pe turiști, Vicky din toate unghiurile posibile. Apoi petrecură o zi la Londra, plimbându-se pe străzile animate și seara merseră la un spectacol. Ultima zi fu consacrată relaxării: partidă de înot, plimbare cu barca pe râul Medway, iar seara luară masa cuminți acasă. Mușchi de vită, ciuperci cu cremă și garnitură de piure de broccoli, prăjitură cu căpșuni și frișcă stropită cu

un sirop delicios. Vicky se întrecuse pe sine însăși în seara aceea. Păstrase câte o porție din fiecare fel și pentru Simon, dar, spre marea ei supărare, tânărul nu-și făcu apariția toată seara.

– Până la urmă chiriașul tău nu m-a dus să vizitez spitalul, îi spuse Tim în timp ce o ajuta să strângă masa. Asta e un bun pretext ca să mai vin pe la tine!

– Ai de gând să mai treci pe aici? Nu mi-ai spus asta până acum! Dacă știam, nu ne-am fi grăbit atâta!

– Abia acum mi-a trecut prin cap ideea asta. Ar fi și foarte ușor, deoarece ești în drum spre Heathrow. Dar ăsta nu e singurul motiv, adăugă el pe un ton emoționat. Voiam să-ți ofer un răgaz ca să te mai gândești la ce ți-am spus aseară. Știu, știu, ai alergie la căsătorie, dar dă-mi și mie măcar o șansă.

Văzând că tânăra lăsase capul în jos și își privea fix vârful pantofilor, o luă cu mâna de talie și o sărută cu tandrețe pe obraz.

– Poate că încet-încet te vei obișnui cu ideea …

– Oh. Tim!

Vicky nu știa cum să procedeze ca să nu-l jignească prea tare.

– Mă bucur foarte mult că ai de gând să te întorci, dar …

– Sssttt! Spuse el ducându-și degetul la buze. Propun să nu mai vorbim despre asta deocamdată și să ne bucurăm de ultima noastră seară.

Telefonul sună exact la momentul potrivit ca să detensioneze atmosfera destul de încordată dintre ei.

Vicky alergă spre holul de intrare, dar Simon răspunsese deja.

– Lea! Ce mai faci?

Vicky nu mai auzi nimic altceva, dar simți brusc aversiune pentru femeia aceea care apărea brusc dintr-un trecut pe care ea nu– l cunoștea.

Când se întoarse în bucătărie, Tim răsfoia un ziar cu o expresie indescifrabilă pe față.

– Ce-ar fi să te duci în salon în timp ce eu fac cafeaua? S-a întors Simon.

– La ordinele tale, sufletelule, dar trebuie să încep să-mi fac bagajele, pentru că trebuie să plec în zorii zilei ca să prind feribotul.

Peste câteva clipe Vicky auzi murmurul celor două voci masculine. Ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar dimpotrivă, stând în fața filtrului de cafea, avea impresia că o lespede grea de plumb îi apasă pe umeri. Totuși nu plecarea lui Tim o făcea să se simtă așa. Trebuia să recunoască în sinea ei cu sinceritate că era chiar bucuroasă că va dispărea din viața ei. Nu. Telefonul era de vină. Luă cestile și trânti furioasă ușa dulapului.

– Calmează-te! Calmează-te! Doar nu vrei să spargi totul în jur?

Vicky se răsuci pe călcâie și se trezi nas în nas cu Simon care se strecurase în bucătărie fără știrea ei. Părea foarte bine dispus.

– Credeam că m-ai uitat …

Râsul lui avea o rezonanță cristalină, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere.

– Ți-a fost dor de mine?

– Nu despre asta este vorba. Voiam să-ți mulțumesc pentru trandafir. Chiar voiam să-ți las un bilet pe pernă, dar cred că n-ar fi avut nici un rost, dat fiind că nu ai mai revenit acasă de atunci, spuse ea, încercând să pară indiferentă.

– Da. Așa este. Dat fiind că noul meu asistent părea complet depășit de situație, am preferat însă să rămân la spital în noaptea asta. E un tânăr foarte de treabă, total opus lui Adrian. Nu se gândește decât la muncă, adăugă el pe un ton sarcastic.

– Asta e bine, deși nici cu Adrian n-am avut vreodată probleme. Vrei cafea?

– Da.

Stând cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor din stofă gri, Simon se sprijini nepăsător de blatul de lucru și se uită la tânăra care se agita prin bucătărie, din ce în ce mai tulburată.

– Te-ai simțit bine cu prietenul?

– E ciudat, dar nici nu știu când a trecut timpul. Păcat că mâine deja pleacă. Vei putea în sfârșit să-ți recapeți liniștea cu care cred că ești obișnuit. Ah! Cafeaua este în sfârșit gata, spuse ea când auzi filtrul fluierând. Vrei să vii și tu cu noi? îl întrebă ea punând cești, laptele și zahărul pe o tavă.

– Pot foarte bine să o beau și aici. Probabil că preferați să rămâneți singuri.

– Ce naiba îți trece prin cap? exclamă ea aducând încă o ceașcă din bufet. Nu suntem decât amici. Tim chiar îmi spunea că i-ar plăcea să discute cu tine despre spital.

– În cazul ăsta … dacă ești sigură că nu sunt în plus …

Și fără să-i mai lase răgazul de a protesta, Simon îi luă tava din mâini și se îndreptă spre salon. Peste câteva clipe se găsea instalat confortabil într-un fotoliu, punându-i întrebări lui Tim referitoare la noul lui loc de muncă.

Soneria stridentă a ceasului deșteptător o făcu să tresară brusc pe Vicky. Ce se întâmplase oare? Ah, da! Era ziua în care pleca Tim. Tânăra căută pe pipăite ceasul și apăsă pe buton ca să nu– l deranjeze pe Simon. Apoi căscă întinzându-se ca o pisică leneșă și se dădu jos din pat. Se înfășură în halatul de casă și se duse în vârful picioarelor să-l trezească pe Tim. Stătuseră de vorbă până târziu în noapte și tânărul încă dormea dus.

– Tim! șopti ea. Trebuie să te scoli. Tim!

Degebea îl scutură ușor. Tânărul se întoarse pe partea cealaltă, mormăind ceva, și adormi la loc.

– E trecut de ora șase, dacă vrei să mai prinzi feribotul …

Tom mai mârâi încă o dată, dar de data asta era complet treaz. Deodată o prinse pe tânără de mână și o trase spre el. Luată prin surprindere, Vicky se prăbuși cât era de lungă peste el.

– Ssstttt! șopti stăpânindu-și râsul, nu e momentul potrivit să ne ținem de șotii. Îl vom trezi pe Simon.

– Dă-l naibii pe Simon! exclamă tânărul strângând-o și mai tare în brațe. Am avut un vis fantastic. Apăreai și tu în el, ghemuită la pieptul meu și uite că e de fapt realitate.

– Fii serios! spuse ea depărtându-se de el. Mă duc să fac un duș și după aceea voi pregăti micul dejun. Dacă adormi la loc, mă întorc la tine cu o cană de apă rece și …

– Cred că mă voi cufunda din nou în visul meu, îi răspunse el întorcându-se cu fața la perete.

– Nu cred că vei mai avea timp, pentru că voi fi aici în cinci minute.

Vicky făcu duș rapid, se îmbrăcă și coborî în bucătăria unde sosi și Tim curând.

– Te-am făcut să te trezești odată cu găinile, spuse el mușcând cu poftă dintr-un sendviș cu pâine prăjită. După ce plec ai de gând să te culci din nou?

– Nu. Odată ce m-am ridicat din pat, nu mai pot să adorm. Probabil că o să lenevesc puțin.

– Eu mă voi gândi mereu la tine. Dar, nu uita! Mă voi întoarce. N-am glumit deloc …

– Ești adorabil, Tim, dar cred că nu sunt încă pregătită să părăsesc Anglia. Ce să-i faci … E vorba despre rădăcinile mele.

– Bine ar fi să fie Anglia motivul! … totuși, am și eu dreptul la un sărut? Să-mi țină de urât pe drum …

Vicky îi întinse obrazul, dar când tânărul o sărută, își dădu seama că între ei nu va putea fi niciodată altceva decât o simplă prietenie. Când o atinse, nu simți nici pasiune, nici vreun fior misterios. Sufletul îi rămăsese calm și neîntristat pe

măsură ce se apropia ora despărțirii de el. Vicky deschise ușa de la intrare în timp ce Tim se dusese să-și ia geamantanul, apoi se îndreptară amândoi spre poartă. Deodată, se opriră, privind uluiți în fața lor. Mașina lui Simon bloca toată ieșirea!

– Aș putea încerca s-o mișc din loc, spuse Tim, dar pentru asta am nevoie de chei.

– Problema e că probabil ele se află în dormitorul lui Simon. Mă duc totuși să arunc o privire prin casă.

În zadar, însă. Timpul trecea și constatară curând că nu mai rămăsese decât o soluție: să-l trezească pe Simon.

– Simon!

– Da!? Intră!

Vicky își vârî capul prin crăpătura ușii, teribil de jenată. Simon stătea însă în pat în capul oaselor și citea.

– Scuză-mă că te deranjez atât de dimineață, spuse ea rămânând în pragul ușii, dar mașina ta blochează ieșirea și Tim nu poate să iasă. Dacă mi-ai da cheile, el ar putea s-o mute din loc …

– Iartă-mă, am fost neatent. E mai bine să fac eu însumi operațiunea. Așteaptă un minut.

Peste câteva clipe, Vicky îl auzea coborând în fugă scările. Avusese timp numai să-și pună niște blugi vechi și un pulover. Era neras și avea părul ciufulit.

Respingând cu un gest scuzele lor, dădu BMW-ul înapoi și Tim demară imediat. Vicky așteptă ca mașina să devină un punct mic la orizont și apoi o luă înapoi spre casă. Simon o aștepta la poartă.

– Din fericire, am obiceiul să mă îmbrac foarte repede, spuse el pe un ton lipsit de orice inflexiune, luând-o pe tânără cu brațul pe după umeri.

Vicky ridică privirea spre el și zâmbi, îmbujorată de plăcere.

– S-a întâmplat tocmai astăzi, când puteai să te scoli și tu mai târziu!

– N-a fost nici un deranj, pentru că îmi place să mă trezesc cu noaptea în cap, așa cum ai putut să constați și tu. Adesea fac jogging dimineața, înainte de a pleca la spital.

– Mărturisesc sincer că mie îmi place să lenevesc în pat decât să-mi dau sufletul alergând.

Simon se depărtă ușor de ea ca să o lase să intre prima în casă și Vicky se simți dintr-o dată abandonată.

– Ce-aș putea să fac acum, dacă tot m-am trezit devreme?

– Pari cam tristă. Ce s-a întâmplat?

Vicky se înroși la față și râse. Bine că nu putea să-i citească gândurile …

– Absolut nimic! Ce motiv aș avea să fiu tristă?

Simon își mângâia barba țepoasă cu un aer gânditor.

– Păi … Credeam că ești îndrăgostită de tânărul acela …

– De Tim? Ce idee! Îmi place de el, dar totul se oprește aici. De ce spui asta?

– A fost doar o impresie … Vrei poate să te întorci cu el în Australia?

– Nu! Pot să te asigur că nu sunt …

De ce ținea atât de mult să se justifice?

– Bine, bine … spuse Simon cu un gest împăciuitor.

Văd că există anumite subiecte care te irită … Lasă-mă câteva minute să mă rad și după aceea vom sărbători asocierea noastră printr-un mic dejun copios. Îți voi face niște ouă cu șuncă după care îți vei linge degetele!

Vicky rămase țintuită locului. De ce părea atât de bucuros să afle că nu era nimic între Tim și ea? Era oare posibil să nu fi fost interesat numai de casă? Dar Viky reveni repede cu picioarele pe pământ. Erau destule fete ca Beryl pe lume care suspinau după bărbați ca Adrian ca să facă și ea la fel. Simon se putea hotărî să plece din oraș sau, și mai rău, să se însoare.

Ce va face atunci? Nu era momentul potrivit să se îndrăgostească, asta era sigur.

Capitolul 9

Vicky abia apucă să pună pe masă alte cești și farfurii, că Simon își și făcu apariția. Cu părul încă ud, lăsa în urma lui o dâră de after shave care o tulbură pe Vicky.

– Sunt destul de prezentabil? o întrebă el răsucindu-se în fața ei.

– Ești perfect! Dar nu trebuie să te ferchezuiești atâta pentru mine.

– Asta e un lucru sfânt! Nu iau niciodată micul dejun cu o femeie, având barba crescută.

– Înțeleg că iei adesea micul dejun într-o companie feminină.

– "Adesea" poate că e exagerat spus. Să spunem că mai corect ar fi "uneori". Dar să lăsăm gluma la o parte. Ești amabilă, doamnă, să te dai puțin la o parte ca să faci loc specialistului să se desfășoare!

Cu o mână pe șoldul tinerei, o împinse ușor spre un scaun și o sili să se așeze, după care își puse șorțul uriaș de bucătar-șef.

– Vrei ouăle moi sau tari?

– Mărturisesc că nu îmi plac cele făcute ochiuri, dar poate că nu te prea pricepi să le faci, adăugă ea pe un ton șiret.

Din ziua în care Tim dăduse buzna în viața lor pe neașteptate, era pentru prima oară când se găsea cu Simon într-o oarecare intimitate. Era ca și cum i se îndeplinea un vis mai vechi și era hotărâtă să se bucure din plin de el.

– Nu-mi place să stau pe scaun privind cum muncesc alții. Spune-mi ce pot să fac și eu.

– Nu trebuie să faci nimic, absolut nimic, îi răspunse el fără să-și ia ochii din tigaie. Atunci când am o zi bună, trebuie să profiți de ea.

– Treaba asta mi se pare cam suspectă, spuse ea abordând un aer neîncrezător. Trebuie să ai un motiv temeinic pentru asta.

– Ce fire bănuitoare ai! Eu mă dau de ceasul morții să fac impresie bună și uite cum sunt răsplătit! Na! Să mă ții minte!

Vicky abia apucă să lase capul în jos ca să evite conținutul unui pahar cu apă pe care el îl aruncă în direcția ei. Tânăra izbucni în râs. Niciodată nu fusese mai fericită ca în clipa aceea. Peste câteva minute, așezată în fața lui, savura bunătățile pregătite de el.

– Apropo, vrei să iei salonul sau sufrageria? îl întrebă ea brusc.

– Mărturisesc că nu m-am gândit la asta până acum, dar putem foarte bine să folosim toată casa în comun. În ziua în care unul din noi va dori să se izoleze, vom găsi o soluție amiabilă. Ce părere ai?

Vicky trebui să recunoască fără prea multă tragere de inimă că nu putea să ceară mai mult de atât. Ar fi putut să stea ore în șir ascultând vocea lui profundă și melodioasă. Imaginația ei începu din nou s-o ia razna … Poate că totuși nu-i era chiar atât de indiferentă lui Simon …

Micul dejun se prelungi la nesfârșit. Tocmai ajunseseră să vorbească despre posibilitatea de a organiza o mică petrecere cu ocazia sosirii noului asistent, când fură opriți de soneria telefonului. Realitatea își intrase în drepturi. Din nefericire, nu se aflau în vacanță.

– Vom continua discuția mai târziu, îi spuse Simon înainte să plece. Lasă-mi o hârtie cu programul zilelor tale de lucru, deoarece în caz contrar s-ar putea să nu ne mai întâlnim prea curând. La revedere.

Lui Vicky i se păru că plutește pe un nor toată dimineața. Termină de aranjat lucrurile ei prin dulapuri, își spălă părul și culese câteva flori din grădină ca să decoreze ușa de la intrare și în timp ce făcea aceste lucruri se surprinse fredonând o melodie. Scutura din cap, dar nu se putea abține să nu râdă de propria ei persoană. Era nebună, nebună de legat …

Se făcu ora prânzului și Vicky urma să plece la spital, când telefonul sună din nou.

– Bună ziua. Fiți amabilă, pot să vorbesc cu Simon?

Era o voce de femeie ușor răgușită, dar senzuală.

– A plecat deja. Doriți să-i lăsați un mesaj?

– Da … Spuneți-i că a telefonat Lea și că voi suna din nou.

Vicky notă mesajul pe carnetul de lângă telefon și ieși să-și ia bicicleta, dar toată veselia i se risipise ca prin farmec. Lea, Lea și iar Lea! Începuse să urască numele acela. Ca în fiecare sâmbătă, în secție atmosfera era veselă și animată, pentru că era zi de ieșire din spital. Shaun fu primul răsplătit pentru eforturile lui, deoarece, deși mușchii lui nu-și recăpătaseră încă toată vigoarea, nimic nu– l împiedica totuși să călătorească. Operația efectuată de Simon fusese de altfel reușită și de aceea toată echipa fusese încântată să-l trateze.

Infirmierele profitau de o pauză ca să bea o cafea și să stea de vorbă, când cineva bătu discret în ușa biroului. Era doamna Darby, însoțită de Shaun care dispăruse în spatele unei cutii uriașe plină de ciocolată.

– Pot să vă deranjez un minut? Am vrea să ne luăm la revedere și să vă mulțumim pentru tot ce ați făcut pentru noi. Nu-i așa, Shaun?

– Da, spuse băiețelul și le întinse cutia cu ciocolată. Dar ca să fiu sincer, abia aștept să-l văd pe tata.

Fizioterapeutul izbucni în râs.

– Cred că și mama ta e la fel de nerăbdătoare ca și tine. Dar câtva timp nu vei juca fotbal, ne-am înțeles?

Vicky îi conduse pe mamă și pe copil până la ușă.

– Dacă treceți pe la spitalul Oz, vă rog să le salutați pe infirmiere din partea mea, spuse Vicky cu o ușoară nostalgie.

– Am s-o fac negreșit. Aveți însă adresa noastră. Dacă vă veți întoarce în Australia, sper să mă vizitați.

– Promit, spuse tânăra.Dar în adâncul sufletului nu era prea convinsă că va mai face acest lucru vreodată.

Celălalt copil care radia de fericire în ziua aceea era Lisa.

Temperatura îi redevenise normală de multă vreme, numărul globulelor albe scăzuse considerabil și radiografiile erau satisfăcătoare. Încă nu avea voie să pună piciorul în pământ, dar acum se deplasa rapid cu ajutorul unui scaun cu rotile și se ducea să-și viziteze toți tovarășii de suferință.

Mai exista însă și un alt motiv pentru buna ei dispoziție.

– Tăticul și mămica se vor recăsători, îi mărturisi ea în șoaptă, în timp ce Vicky o punea în pat ca să-și facă siesta. Mi-au promis că mă vor aștepta ca să pot merge și să le fiu domnișoară de onoare.

– În sfârșit o veste bună! exclamă tânăra. Va trebui să adormi imediat ca să poți semăna cu Femeia Fantastică, personajul din serialul tău preferat.

Carole Lorne fiind liberă în weekendul acela, toată responsabilitatea în secție căzu pe capul lui Beryl. Vicky nu știa ce naiba se întâmplase, dar tânăra infirmieră părea să-și fi revenit destul de bine după plecarea lui Adrian.

– Ce părere ai despre noul asistent? o întrebă Vicky punându-și un mănunchi de chei în buzunarul bluzei.

– Mark Jones? E drăguț, dar nu-mi pot stăpâni râsul când îl văd cu barba aia mare de popă. Știi ce a făcut ieri?

A executat o tumbă numai pentru că a făcut pariu cu copiii că va fi în stare s-o facă. E un adevărat clovn!

– În sfârșit văd și eu pe cineva care nu umblă cu nasul pe sus!

– Așa este. Sunt sigură că dacă ai începe să clipești des din gene în fața lui, va crede că ți-a intrat ceva în ochi. Dar vorbești de lup și …

Într-adevăr, tânărul asistent apăruse în capătul coridorului. Scund și bondoc, avea părul tuns scurt și sprâncene gburlite pe care le arcuia tot timpul de parcă ar fi fost preocupat mereu de câte o problemă importantă.

– Aă … Bună ziua. Sunt Mark Jones.

– Am bănuit, îi răspunse Vicky strângându-i mâna. Am vorbit deja despre barba ta legendară, adăugă ea cu ironie.

Tânărul privi în jos spre "podoaba" care îi acoperea parțial stetoscopul.

– Nu știu ce are toată lumea cu barba mea, dar va trebui să vă obișnuiți cu ea … Puteți însă să-mi spuneți de ce oi fi venit eu până aici? …

Deodată, zări carnețelul pe care îl avea în mână.

– Ah, da! Vreau să i se recolteze o probă de sânge pentru analize lui Holly March …

Vicky se încruntă ușor. Holly March!

Numele acela nu-i spunea nimic.

– Nu știu cine este, spuse ea în cele din urmă. Poate că este încă la internări.

Deodată Mark se lovi cu mâna de frunte și se îndreptă spre ușă bombănind:

– Ce dobitoc sunt! Am luat-o pe coridorul din dreapta în loc să o iau la stânga. Beryl avea dreptate … își spuse Vicky după ce acesta dispăru din raza ei vizuală. Nou-venitul nu părea prea dus la biserică!

Veni și ora terminării vizitelor. Plecarea părinților provoca întotdeauna plânsete și gălăgie. De aceea la un moment dat se auziră țipetele stridente ale lui Sally, o fetiță de opt ani care fusese operată de o malformație. Agățată strâns de gâtul mamei ei, făcuse o adevărată criză de isterie. Vicky fu nevoită să intervină.

– Mama ta se va întoarce la tine, îi spuse ea făcându-i semn mamei să aștepte afară. Știi bine că are foarte multă treabă de făcut, deoarece fratele tău și sora ta au rămas singuri acasă. Mandy îți va citi o poveste. Vrei să o asculți?

Bărbia fetiței încetă puțin câte puțin să mai tremure și în cele din urmă se liniști de tot, dar acum era necesar să o liniștească pe mamă, făcând-o să înțeleagă că la vârsta asta copilul se adaptează greu la primele zile de spitalizare.

Abia atunci când veni echipa de noapte simți Vicky cât era de obosită, dar i se păruse că fusese o zi reușită.

– Vii să bem o cafea la "Lebăda de aur"? o întrebă June în timp ce se schimbau de haine.

– În seara asta nu, îi răspunse ea după câteva secunde de ezitare. Sunt puțin cam obosită și mai trebuie să împing și la pedalele bicicletei până acasă. Să amânăm pe altădată.

Era aproape ora zece noaptea când ajunse acasă. Nu era nici o lumină aprinsă. Dar ce-și închipuise? Că Simon va sta cuminte s-o aștepte? Sâmbătă seara? Mai bine ar fi acceptat propunerea lui June! Vicky se înfioră. Nu-i plăcuse niciodată să

stea pe întuneric, deoarece acela era momentul în care înviau toate amintirile triste. Ar trebui totuși să se obișnuiască de acum încolo cu singurătatea …

Aprinse toate luminile pe unde trecea și se instală în salon. Bine că avea televizor…

"La noapte, anticiclonul va fi înlocuit de o zonă depresionară care va aduce în țara noastră câteva ploi neregulate …"

Vicky stinse televizorul. Din păcate nu găsea nimic care să-i mai ridice moralul.

Urcă în camera ei, își puse un halat peste cămașa de noapte și coborî apoi ca să-și pregătească o gustare. Peste câteva minute, cu un sandviș cu cașcaval și o cafea pe o tavă, deschidea din nou televizorul și se afunda în pernele pufoase ale canapelei. De data aceasta era o emisiune de varietăți. Cântăreții se agitau prin fața ochilor ei, ca niște marionete, dar gândurile ei rătăceau departe. Oare unde putea să fie Simon? Poate că era cu individa aceea, Lea?

Deodată tresări. O mașină! Ciuli urechile și auzi mai întâi o portieră trântindu-se, apoi scârțâitul produs de deschiderea ușii. Simon se întorsese acasă! Îi venea să țopăie de bucurie! Dacă ar fi fost ceva între ei, bineînțeles că ar fi sărit de pe canapea și s-ar fi aruncat în brațele lui. Dar ea nu-i era decât o simplă amică. Și poate nici atât. Așadar se strădui să rămână cuminte pe canapea și aștepta cu inima cât un purice apariția lui. Cheia se răsuci încet în broască și se auzi un zgomot de pași. Poate că Simon nu era singur. De fapt, de unde știa că e Simon? Începuse să o ia cu amețeală.

Brusc ușa salonului se deschise.

– Aici ești? Singurică, singurică? Pot să intru?

– Sigur că da, Simon. Vroiam să mă uit la televizor, dar nu e nimic de văzut, spuse ea apăsând pe butonul telecomandei.

Ecranul se întunecă și Vicky putu să-l studieze pe îndelete pe bărbatul de lângă ea. Era foarte elegant, îmbrăcat într-un costum negru, cu o batistă fină în buzunăraș. Care femeie ar fi putut să-i reziste?

– Nu știam unde ești, deoarece toată casa e luminată. Parcă am fi la Versailles.

– Când am sosit, m-a durut un pic capul. Casa era sumbră și tristă.

– Ar fi trebuit să las o lumină aprinsă când am plecat. Promit că data viitoare așa voi face.

Își scoase haina și o aruncă pe spătarul scaunului. Se așeză apoi în fața ei și brusc Vicky uită de toate gândurile negre.

– Păreai foarte tensionată când am intrat. Sper că nu te-am speriat.

Vicky se juca nervoasă cu cordonul halatului de casă.

– Nu, dar încă nu m-am obișnuit cu vânzoleala din ultima vreme. E doar o chestiune de timp. Ai petrecut o seară plăcută?

– Mai de grabă interesantă decât plăcută, îi răspunse Simon în timp ce-și scotea cravata și își deschidea primul nasture de la cămașă. Am fost invitat de sir James. Era foarte multă lume, dar noi am vorbit aproape toată seara despre tehnologia laserului.

Se lăsă apoi pe spătarul scaunului, își întinse leneș picioarele dinainte și începu să o studieze pe tânără în timp ce se legăna încet cu mâinile la ceafă. Vicky se ghemuise la capătul canapelei, cu picioarele îndoite, ca o pisică.

Părea atât de candidă și de fragilă ... Va trebui să mai aibă răbdare, ca să n-o sperie.

– Și tu ce-ai mai făcut? Sper că te-ai ocupat îndeaproape de pacienții mei.

– De pacienții noștri, îl corectă ea. Shaun a ieșit azi din spital și mama lui m-a făcut să-i promit că îi voi vizita în cazul în care mă voi întoarce în Australia.

– Cred că mai e cineva care ar fi fericit să te vadă din nou acolo, șopti el atât de încet, încât ea se întrebă dacă auzise bine.

– Apropo, te-a sunat o tipă numită Lea.

– Am găsit biletul tău.

– Cine e?

Vicky își propusese să nu întrebe, dar cuvintele îi scăpaseră fără voia ei.

– De ce vrei să știi?

– Pur și simplu din curiozitate feminină ... Fratele tău m-a confundat cu ea, la început. Mă întrebam dacă într-adevăr semănăm chiar atât de mult.

Simon închise un ochi și se prefăcu că o studiază din toate unghiurile posibile.

– E o prostie! spuse el în cele din urmă. E adevărat că sunteți amândouă brunete, dar asemănarea se oprește aici. Și ce ți-a mai spus iubitul meu frate?

– De fapt a fost foarte misterios. Nu prea voia să dezvăluie anumite secrete.

– Anumite secrete? Ei bine, scumpa mea Victoria, cred că trebuie să-ți relatez adevărata versiune a poveștii. Paul este foarte drăguț, dar e și un pic cam naiv. A întâlnit-o într-o zi pe

Lea, o fată de șaptesprezece ani care făcea autostopul pe marginea șoselei. Fugise din casa tatălui ei vitreg care o bătea și n-avea nici o lescaie în buzunar. Așadar, neascultând decât de sufletul lui bun, Paul a adus-o aici.

– Și ce spunea era adevărat?

– Da, dar îți dai seama ce situație se crease: un medic care oferă adăpost unei minore ... Mare păcat că n-ai apărut în perioada aceea.

Vicky se prefăcu că nu auzise.

– Nu putea sub nici o formă să rămână aici, așa că, după discuții nesfârșite, ne-am hotărât să o lăsăm în grija mătușii Lavinia. Cu relațiile pe care le are, nu i-a fost prea greu să-i găsească un loc de muncă și o locuință. Asta s-a întâmplat în urmă cu șase luni. Între timp Lea s-a întors în Canada împreună cu tatăl ei natural și mi-a telefonat să-mi dea vestea cea bună. Acum cred că știi tot. Cât despre tine, pot să spun că te-ai făcut și mai frumoasă, adăugă el cu o voce înăbușită.

– Să nimerești în casa fraților Drummond ... a avut un noroc chior. Au! exclamă ea deodată strâmbându-se de durere. Mi s-a pus un cârcel la picior!

– Nu vei putea fi niciodată acrobată, spuse Simon fără pic de milă, în timp ce tânăra încerca să-și scoată piciorul de sub ea.

Dar o durea și mai tare. În cele din urmă se lăsă să alunece pe podea, cu genunchii aduși la piept. Simon păru să înțeleagă în sfârșit că poate avea nevoie de ajutor.

– Nu asta trebuie să faci, spuse el îngenunchind lângă ea. Întinde piciorul! Acum îndoaie! Întinde! Ai văzut? ...

În timp ce îi dădea indicații terapeutice, îi apăsa cu mâini pricepute rotula genunchiului și curând durerea încetă.

– Mulțumesc. Mă simt mai bine. A fost cumplit. Nu mai puteam nici să respir. Nici acum nu respira mai bine, dar de data asta cauza era alta. Simon își luă în sfârșit mâinile de pe piciorul ei și o ajută să se ridice în picioare. Până reuși să-și recapete echilibrul, o lipi de pieptul lui.

– Nu ești bună să participi la Jocurile Olimpice, draga mea. Ai stat prea mult întinsă la plajă în Australia. Ar trebui să faci niște alergări cu mine.

– Mai bine merg pe bicicletă. Poți să-mi dai drumul acum. Nu mai am nevoie de sprijin.

– Și dacă refuz? spuse el strângând-o și mai tare în brațe. Ce poți să-mi faci?

Nimic. Dimpotrivă, nu-și mai dorea decât un singur lucru: să rămână așa o veșnicie. Dar era convinsă că el glumea.

– Nu mă subestima. Nu sunt o femeie slabă.

– Oh, Vicky, șopti el cu o voce înăbușită. Lasă vorba și sărută-mă. Sunt pur și simplu vrăjit de tine.

Și fără să-i mai lase răgazul să protesteze, își lipi buzele de gura ei. Sărutul lui, care la început era tandru și blând ca o mângâiere, deveni din ce în ce mai pasionat. Viky încercă să-l respingă, dar dorința se dovedi mai puternică decât rațiunea și se abandonă cu voluptate stării de excitație care pusese stăpânire pe simțurile ei ... Se afla în brațele lui Simon și asta era tot ce își dorea. În mod inconștient, îi cuprinse ceafa blondă cu mâinile, în timp ce trupul i se lipea din ce în ce mai mult de al lui.

Nu mai simțea nici o rușine și, ca o floare care se deschide sub razele soarelui, avea în sfârșit sentimentul că devenea femeie ...

Deodată, Simon se depărtă puțin de ea și își cufundă privirea în ochii ei încețoșați de dorință.

– Vicky, dragostea mea, referitor la casă ...

Vicky simți că îi îngheață sângele în vene. Casa, casa și iar casa! Așadar nu se gândea decât la asta!

– Poți s-o păstrezi! exclamă ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. Eu mă întorc în Australia. Asta vrei, nu-i așa? Ei bine, ai obținut ce ai dorit.

– Stai puțin, Vicky! Stai puțin ...

– Dă-mi drumul! Dă-mi drumul îți spun! urla ea lovindu-l cu o ploaie de pumni în piept.

– Nici nu mă gândesc să fac așa ceva. Recunosc că am fost poate cam neinspirat ...

– Neinspirat!? Nu era nevoie să faci pe amorezul cu mine. Acum însă, după ce ai obținut ce ai dorit, dă-mi drumul!

– Sfântă Fecioară, ai milă de mine! oftă Simon lipind-o și mai tare de trupul lui. N-am ce face cu casa ta! Eu pe tine te vreau! Pe tine! Numai pe tine! M-am îndrăgostit de tine din prima zi când ne-am ciondănit în parcare.

Vicky se uită la el buimacă.

– Pe mine? spuse ea cu o voce pe care n-o mai recunoștea nici ea însăși. Dar credeam ...

– Credeai greșit. Chiar voiam să-ți spun că poate ar fi mai bine să-i dai casa asta verișoarei tale pentru că e încărcată de prea multe amintiri triste. Vreau să trăiesc alături de tine, Vicky. Te iubesc nespus de mult ... Te rog să nu mă respingi ...

Vicky nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă.

Dar nu reuși să termine ce avea de spus, pentru că Simon îi acoperi din nou gura cu buzele și o cufundă într-un ocean de senzații pe care nu le mai simțise niciodată până atunci.

– Duceam o viață liniștită și echilibrată până să apari tu, îi mărturisi el mult mai târziu, mângâindu-i părul. După aceea s-a complicat totul. Nu voiam să-ți sucesc mințile, voiam să înveți să mă cunoști și încet– încet să te îndrăgostești de mine. De aceea m-am folosit de pretextul casei. Când l-am văzut însă pe amicul tău, am înțeles că era posibil să pleci în Australia și gândul ăsta ajunsese să mă obsedeze ...

Vicky își afundă degetele în buclele blonde ale tânărului și își lipi obrazul de urechea lui.

– Nu era nevoie să faci prea mari eforturi ca să mă îndrăgostesc de tine, îi șopti ea. Eram deja îndrăgostită.

– Oh, iubirea mea! Sunt nebun după tine. Crezi că am putea să ne căsătorim?

Vicky roși de plăcere și se ghemui la pieptul lui.

– Așteptam numai să mă ceri de soție. Știi, am fost teribil de geloasă pe Lea!

– Și eu pe Tim! Dar vrei să-ți spun ceva? Cred că am făcut cea mai bună afacere din viața mea instalându-mă în casa asta!

Și începând din clipa aceea, chiar dacă s-ar fi prăbușit cerul peste ei și pământul ar fi fost înghițit de oceanele dezlănțuite, Vicky și Simon n-ar mai fi știut nimic din ce se petrecea în jurul lor.

Sfârșit